Baroni AFK 150
Pedalboardamp met buis

Fender Hammertone
Mix 'n' match

Eric Gales
Nieuwe blueskoning

Gitarist

HÉT BLAD VOOR GITARISTEN

Nº 379

OKTOBER 202- | WWW.GITARIST.NL

40 jaar Squier

De wedergeboorte van Fender in Japan

interview

Steve Hackett

Winnaar Sena European Guitar Award 2022

MATT BELLAMY

Muse heavier dan ooit

AMSTERDAM GUITAR HEAVEN

ZATERDAG 26 NOVEMBER

Tests PJD Carey Standard & St. John Elite | DMI Guitar Labs Ibanez GRG121SP BMC | Cort Flow-OC & Gold-A6 Bocote Arobas Music Guitar Pro 8 | Gretsch G5700 Lap Steel

Interviews The Analogues Sideshow | Pablo van de Poel | Voltage

adviesprijs € 7,50
oktober 2022 | www.gitarist.nl

BP 8 710966 777138 00379

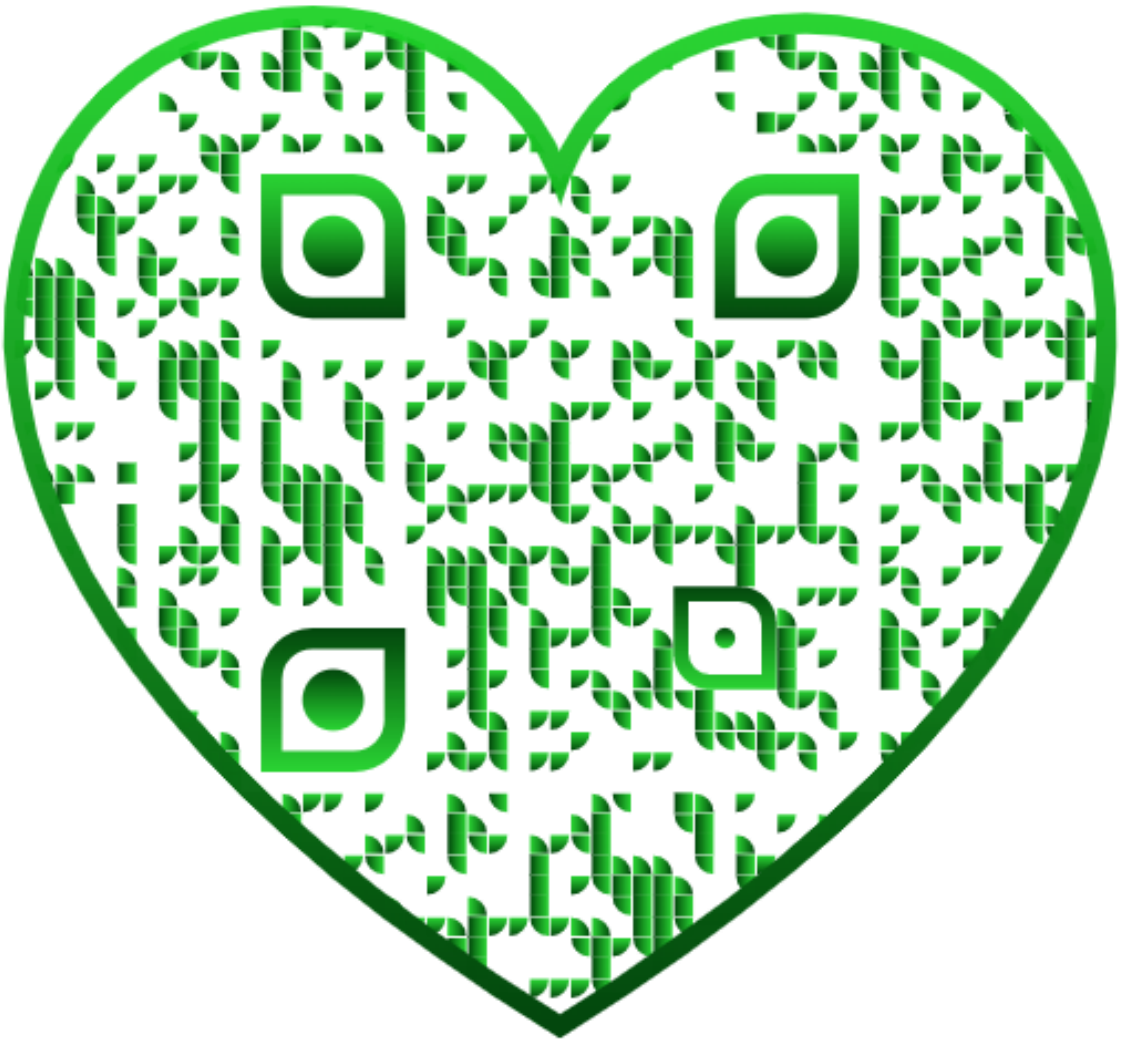

AAD50-LG

AAD50CE-LG

GRAND DREADNOUGHT BODY

X-M BRACING

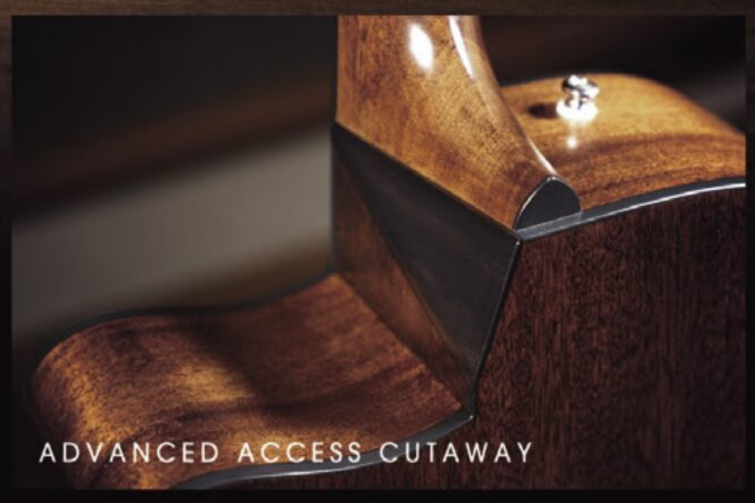
ADVANCED ACCESS CUTAWAY

ADVANCED ACOUSTIC

— REIMAGINING THE ACOUSTIC EXPERIENCE —

The Advanced Acoustic series represents an important step forward in the long and storied tradition of the acoustic guitar. In what amounts to a fully reimagined acoustic experience, these instruments were designed from the ground up to deliver a richer, brighter, and louder tone, with an unprecedentedly wide dynamic range. With slightly larger than typical proportions, we decided to name this new body shape the "Grand Dreadnought." This reinvented design achieves a superb, powerful sound, and thanks to the extensive consideration given to the ergonomics, it's extremely comfortable to play. The Advanced Acoustic series pushes the acoustic guitar to new heights, in a way that promises an exciting new experience for all players.

Ibanez.com

https://hoshinoeurope.com/ Ibanezbenelux @ibanez_benelux

The 5150 Iconic Series

CRASH TESTED

The Legacy Continues

www.evhgear.com

2022© EVH Brands, LLC. EVH®, 5150®, 5150 ICONIC, and ICONIC are trademarks of EVH Brands, LLC. All rights reserved.

Gitarist

32e jaargang nr. 379 - oktober 2022

Gitarist is een uitgave van Uitgeverij De Inzet b.v.

Adres voor redactie en administratie:
Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam
Bezoekadres: Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam
Tel. 020 675 5308, info@gitarist.nl, www.gitarist.nl
ABN Amro: 55.87.32.720
Hoofdredactieteam: Erk Willemsen (algemeen), Co Koenen (adjunct), Steven Faber (tests), Kevin Pasman, Chris Dekker
Eindredactie: Co Koenen
Overige redacteuren: Michiel Roelse
Gitarist.nl: Klaas Jan Stol
Verder werkten mee aan dit nummer: Tony Bacon, Rod Brakes, Dave Burrluck, Trevor Curwen, Jamie Dickson, Tommy Ebben, Jan Peter Eerenberg, Nick Guppy, Jamie Hunt, David Mead, Amit Sharma, Gertjan Smit
Vormgeving: Nils Jonkers (LandGraphics)
Uitgever: Erk Willemsen
Sales & Marketing: Ronald Willemsen
Bladmanagement & Traffic: Gilles Graafland
Advertentieacquisitie: Ronald Willemsen, Ollie Schmitz, Erk Willemsen
Keijser 18 Mediaproducties,
tel. 020-6755308, ads@k18.nl
Boekhouding: Mirjam Berendse,
gitaristfactuur@uitgeverijdeinzet.nl
Druk- en bindwerk: Veldhuis Media, Raalte
Distributie voor Nederland: Betapress, Gilse
Distributie voor België: AMP, Brussel
Licentie: Future plc., Bath, UK

Niets uit deze uitgave mag in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën of enige andere manier, worden verveelvoudigd of opgeslagen, zonder voorafgaande toestemming. Zonder schriftelijke goedkeuring is het niet geoorloofd dit blad op te nemen of ter beschikking te stellen van een leesportefeuille.
De uitgever behoudt zich het recht voor advertenties zonder opgaaf van redenen te weigeren.

ISSN 0928-8007

© 2022 Alle rechten voorbehouden

GITARIST verschijnt 12 x per jaar
- losse nummers € 7,50

(we verzenden zonder verzendkosten binnen de Benelux - buiten de Benelux komen er extra verzendkosten bij)
- proefabonnement 2 edities € 12,50
- jaarabonnement € 69,90
- tweejaarabonnement € 129,50

GITARIST digitaal
Voor iOS en Android via de all you can read abonnementen van Readly en Magzine.
Via Readly ook te lezen via je webbrowser. Bij Magzine kan je Gitarist ook los downloaden: € 3,49 en gunstige abonnementsprijzen.

Abonnementenadministratie:
Mirjam Berendse
abo@gitarist.nl, 020 675 5308
Atlantisplein 1, 1093 NE Amsterdam

Coverfoto: Kevin Nixon

G EXTRA ONLINE

GITARIST.NL

Met een frisse look en een geheel verbeterde ervaring op mobiel en tablet is onze website een genot om doorheen te scrollen.
- Bekijk de testsectie, waarin momenteel meer dan 600 producttests te downloaden zijn
- Of check bij welke events we betrokken zijn
- Vergeet vooral niet de artikelen door te kijken in de sectie Extra, aanvullend op wat in Gitarist gepubliceerd is
- In de Top 10 kun je zien wat de meest gelezen artikelen op onze site zijn!
- Door onze redactie geselecteerde video's in de sectie Video
- Last but not least: de actuele sectie Nieuws, over producten en artiesten!

GITARIST DIGITAAL LEZEN

Je kunt er ook voor kiezen Gitarist digitaal te lezen, op tablet, smartphone of zelfs op je computer.
Dit zijn onze mogelijkheden:
MAGZINE.NU - READLY:
Je kunt Gitarist lezen via de tijdschrift-apps Magzine en Readly, geschikt voor iPad, iPhone en Android tablets en smartphones.
Bij **Magzine.nu** kost de editie € 3,99.
Bij **Readly** kun je alleen een totaalabonnement nemen waarmee je voor € 9,99 per maand álle tijdschriften kunt lezen op dat platform, en dat zijn er duizenden. Readly kun je ook via de webbrowser op je pc of Mac lezen.

GITARISTINHOUD

NUMMER 379 | OKTOBER 2022

Muse speelt heavier dan ooit op hun nieuwe album en frontman **Matt Bellamy** legt ons uit waar die metalinvloeden vandaan komen. Natuurlijk heeft hij het ook over de **Jeff Buckley Tele**, die op dit album voor het eerst te horen is. **Steve Hackett** ontvangt dit jaar de Sena European Guitar Award, een goede reden om even bij te praten met de voormalige **Genesis**-gitarist, die toch alweer 45 jaar een solocarrière heeft. Ook staan we in dit nummer stil bij het 40-jarige jubileum van **Squier**, het merk dat ook voor een ommekeer zorgde bij **Fender** USA. In de testsectie deze maand twee crossovermodellen van **PJD Guitars**, een **Baroni** pedalboardversterker met een buis, twee innovatieve elektro-akoestische gitaren van **Cort** en negen slimme, betaalbare effectpedalen van **Fender**.

30

Features

50 Veertig jaar Squier

Interviews

40 Matt Bellamy
46 Steve Hackett

Tests

22 PJD Carey Standard & St. John Elite
27 Ibanez GRG121SP BMC
28 Baroni AFK 150
30 Cort Flow-OC & Gold-A6 Bocote
34 Fender Hammertone
38 Arobas Music Guitar Pro 8
39 DMI Guitar Labs
39 Gretsch G5700 Lap Steel

Workshops

58 Niks dan licks

Diversen

6 Input: nieuws en rubrieken
o.a. PRS Joe Walsh Ltd, Music Man HT-serie, Korg Pitchblack X, Korg Dual Cube LX, The Analogues Sideshow, Voltage, Pablo van de Poel
56 De klassiekers: Gibson Hummingbird
65 Mijn gitaarwereld: Eric Gales

Servicedesk

62 Events
64 Abonnementsaanbiedingen

Pedaalrenaissance

Midden jaren tachtig, toen elke zichzelf respecterende gitarist een koelkast met rackeffecten had en ‘vintage’ nog niet bestond, verzamelde sessiegitarist en gitaarleraar Mike Fuller oude versterkers, Fuzz Faces en wahs. Hij merkte dat de kwaliteit nogal varieerde en moest deze oude producten regelmatig repareren. Zo ontstond het idee om versies te maken die consistent waren en wat meer instelmogelijkheden hadden. Fulltone was geboren en luidde, samen met enkele andere kleinschalige bouwers, het boetiektijdperk in.

Gitaristen gingen terug naar pedalen en zochten naar meer transparante effecten die iets toevoegen zonder de klankeigenschappen van de gitaar en versterker om zeep te helpen. Mike ging bij zijn ontwerpen altijd af op zijn gehoor en koos voor kwaliteit die hij zelf in de hand had.

Nu, na dertig jaar, stopt Fulltone ermee omdat het niet langer rendabel is om pedalen op deze manier te maken zonder gebruik te maken van productie in het buitenland. Het is altijd triest als zulk nieuws naar buiten komt, maar ook onvermijdelijk: de tijden veranderen en zullen blijven veranderen. Maar dankzij hun kwaliteit kunnen Fulltone producten nog lang blijven rondgaan op de tweedehandsmarkt, al zal dat mogelijk tegen hogere prijzen zijn.

In deze editie lees je een uitgebreide test van Fenders Hammertone pedalen en volgende maand vragen we veel topgitaristen naar hun favoriete effectpedalen. Dat in aanloop naar de komende Amsterdam Guitar Heaven met het thema Pedal Tour.

Steven Faber
steven@gitarist.nl

REDACTIONEEL

Samenstelling: Steven Faber en Kevin Pasman

Joe Walsh' signature PRS

Joe Walsh kreeg van Paul Smith een gitaar toegestuurd met de vraag of het wat was en wat er aan verbeterd kon worden. Joe reageerde met: "Paul, je bent klaar." De PRS McCarty 594 Singlecut Joe Walsh Limited Edition is gebaseerd op de PRS McCarty 594 Singlecut, maar met een paar aanpassingen, zoals een toets van Braziliaans palissander die voorzien is van roestvrijstalen frets met vintage afmeting. Joe's handtekening vind je op de achterplaat en zijn naam prijkt op het stelpenplaatje. Onder de naam de letters 'ltd', want dit is een oplage van slechts tweehonderd stuks waarvan er 56 naar Europa komen. Wie interesse heeft, kan er dus maar beter snel bij zijn. Maar wat heeft deze gitaar nog meer te bieden?

Nitro

De gitaar is afgewerkt met een nitrocellulose lak die een dusdanige samenstelling heeft dat het na verloop van tijd zal verouderen en craquelé gaan vertonen.

Pickups

De meer vintage-achtige 58/15 humbuckers zijn er in verschillende uitvoeringen. Deze LT+ (als in Low Turns) betekent dat zowel brug- als halselement vrij gelijkaardig zijn in output, waarbij de + aangeeft dat ze speciaal zijn afgesteld voor het singlecutaway-ontwerp.

Regelaars

Terwijl bij het originele Singlecut-model de layout van de klassieke vier knoppen was aangepast, ging de 594 terug naar de Gibson-stijl. De toonregelaars hebben een pull-schakelaar voor gedeeltelijke coilsplits.

prsguitarseurope.com

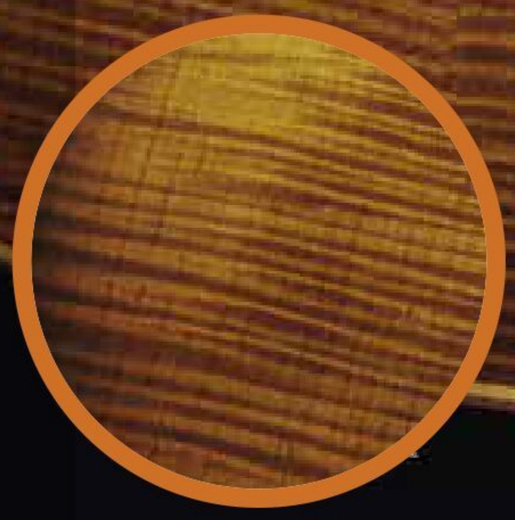

Vers uit de oven

Het voordeel van een merk als Ernie Ball Music Man is dat ze op verschillende gebieden actief zijn: snaren, gitaren, bassen, accessoires... En dat kan van pas komen. Kennis die ze de afgelopen jaren met het verder ontwikkelen van snaren hebben opgedaan, wordt nu toegepast bij het vervaardigen van pickups. En dan hebben we het over warmtebehandelingen van staal.

De nieuwe HT (heat treated) serie bestaat uit Cutlas-, Sabre- (foto) en Stingray-modellen die alle zijn voorzien van HT elementen. Deze ceramische elementen met hoge output hebben pooltjes die een warmtebehandeling hebben ondergaan. Volgens Ernie Ball behouden ze daardoor de dynamiek en aanslaggevoeligheid. Daarbij hebben ze een breed frequentiebereik.
algambenelux.be

G BUREAUVERSTERKER VAN BOSS

Met de Dual Cube LX Guitar Amplifier brengt Boss een nieuwe bureauversterker uit. Deze digitale stereo versterker is binnen of buitenshuis te gebruiken (kan op batterijen werken), bij het streamen, of live (via PA). Er zijn acht gitaarversterkertypes plus een microfoonpreamp voor als je 'm voor zang wilt gebruiken. Verder zijn er mono en stereo effecten en een looper. Per versterkertype kun je drie instellingen opslaan en wil je je geluid tot in detail vormgeven, dan kan dat met de software-editor.
boss.info

G DINOSAUR JR. BIG MUFF

De J Mascis Ram's Head Big Muff Pi produceert de aangename fuzzklank die even vet als helder is, zoals we die kennen als Mascis' signaturesound. "Dat is mijn geluid. De Muff staat altijd aan", zegt J. "Al mijn vervormde geluiden beginnen met de Muff."

Deze special edition zit in een gegoten chassis met een witte met violette afwerking en bevat een true bypass-schakeling, een 9V batterij en de mogelijkheid om gevoed te worden door een 9V netadapter. **ehx.com**

G PIGTRONIX GLOAMER & STAR EATER

Na een aantal minipedaaltje te hebben uitgebracht, komt Pigtronix nu met twee grote analoge pedalen, de Gloamer Polyphonic Amplitude Synthesizer en de Star Eater Dual Stage Super Jumbo Fuzz.
De Gloamer kan je attack doen aanzwellen en elke noot lang laten uitklinken. Daarnaast is er een tremolo aan boord met verschillende golfvormen.

Bij de Star Eater fuzz kun je kiezen uit een germanium of silicium transistor en een 'bump'- of 'scoop'-filter waarmee je de middentonen aanpast. **pigtronix.com**

Nieuwe Korg tuners: Pitchblack X

De Pitchblack X-serie is een voortzetting van de bekende en oerdegelijke Korg Pitchblack pedaaltuners. Er zijn vier versies: de Pitchblack X, die het beste biedt wat tuner-technologie momenteel te bieden heeft, de Pitchblack XS met een grotere display, de Pitchblack X Mini met compacter afmetingen en de PitchBlack X Pro, het vlaggenschip, die in een 19-inch-rack kan worden gemonteerd of op de vloer geplaatst, met een aantal professionele extra's.

De displays zijn beter afleesbaar door de textuur van de leds en de pedalen zijn uitgerust met de Ultra Buffer-techniek die het gitaarsignaal intact houdt, terwijl je ook de mogelijkheid hebt om ze in true bypass-modus te laten werken. **voerman.nl**

Einde van Fulltone?

Volgens een uitgelekte memo bedoeld voor dealers, zal Fulltone zijn werkplaats in Californië sluiten. Fulltone-eigenaar Mike Fuller geeft aan: "Het klimaat van de afgelopen vier jaar maakt '100% made in the USA' producten onmogelijk. Het is tijd voor de oude man om plaats te maken voor de genieën van de volgende generatie."

Fulltone stond begin jaren negentig aan de basis van de boetiekeffectenmarkt die, dertig jaar later, niet meer weg te denken is. Beroemd een veelgebruikt zijn onder andere de Full-drive, Octafuzz, Clyde Wah en OCD. Volgens de memo staat het pand inmiddels te koop en wordt bestaande voorraad nog verkocht. Verder geeft Fuller aan dat hij zijn merknaam en patenten zal beschermen en mogelijk incidenteel nog pedalen zal blijven maken. **fulltone.com fillingdistribution.com**

advertentie

Snelste Jackson ooit

Dat zeg de metalgitaarbouwer over de nieuwe American Series Soloist SL3, een instrument dat is bedoeld voor de nieuwe generatie shredders. Gebouwd in Fenders Corona-fabriek in Zuid-Californië (Jackson is eigendom van Fender) is de gitaar ontworpen voor snelheid. Zo is er een doorlopende esdoorn hals met een klassiek Soloist Speed Neck-profiel, verbeterd met afgeronde randen voor maximaal speelcomfort en aangevuld met een ebben toets met een 12-16 inch compound-radius, 24 jumbofrets en parelmoeren haai-envin-inleg. De al even puntige, iconische Concorde-kop is afgewerkt in dezelfde kleur als de elzen body, met de keuze uit Riviera Blue, Platinum Pearl, Black Gloss en Slime Green Satin.
De Soloist SL3 is uitgerust met drie Seymour Duncan pickups in een HSS-configuratie, te weten een JB TB-4 (brug), Custom Flat Strat SSL-6 RWRP (midden) en Custom Flat Strat SSL-6 (hals). Last but not least is er ook nog een Floyd Rose lockingtremolo.
jacksonguitars.com

CÓRDOBA VOOR DE BÜHNE

De Córdoba Stage is een nylonsnarige gitaar die speciaal is ontwikkeld om op podia gebruikt te worden. Hij zal niet snel gaan rondzingen en is prettig staand te bespelen. De ondiepe body is van mahonie met een massieve sparren top die is voorzien van een dun laagje gevlamd esdoorn. Voor de versterking heeft Córdoba samengewerkt met Fishman. Het systeem dat ze hebben ontwikkeld heeft regelaars voor volume, body blend en EQ. **gitaarbizz.nl**

NOELS GITAAR

Als jonge gitarist in de jaren negentig had je maar drie geloofwaardige keuzes: je kocht een Epiphone Les Paul vanwege Slash, een witte Squier - want Kurt Cobain - of een halfholle Epiphone à la Noel Gallagher. Alle drie deze gitaristen bewezen dat je beroemd kon worden met een vriendenband. Noel speelde Epiphones vanwege The Beatles en Epiphone verkocht ze daarna met containers tegelijk. Het merk eert hem nu met een wijnrode Riviera, naar Noels eigen model. Is je portemonnee dieper? Moedermerk Gibson eert Gallagher met een ES-355. **epiphone.com gibson.com**

LOOKER VAN GODIN

De Radium-X trekt gelijk je aandacht met zijn top van moerasessen, maar dat is maar een deel van de body, want de achterkant bestaat uit mahonie dat is voorzien van klankkamers. De opvallend ingelegde toets is van palissander. Als elementen zie je een Seymour Duncan Jazz bij de hals zitten en een Bare Knuckle Boot Camp True Grit Zebra aan de kant van de tremolo. Maar dat is nog niet alles, want in de brug zitten piëzo's, waardoor je ook de beschikking hebt over een akoestische sound. **mafico.com**

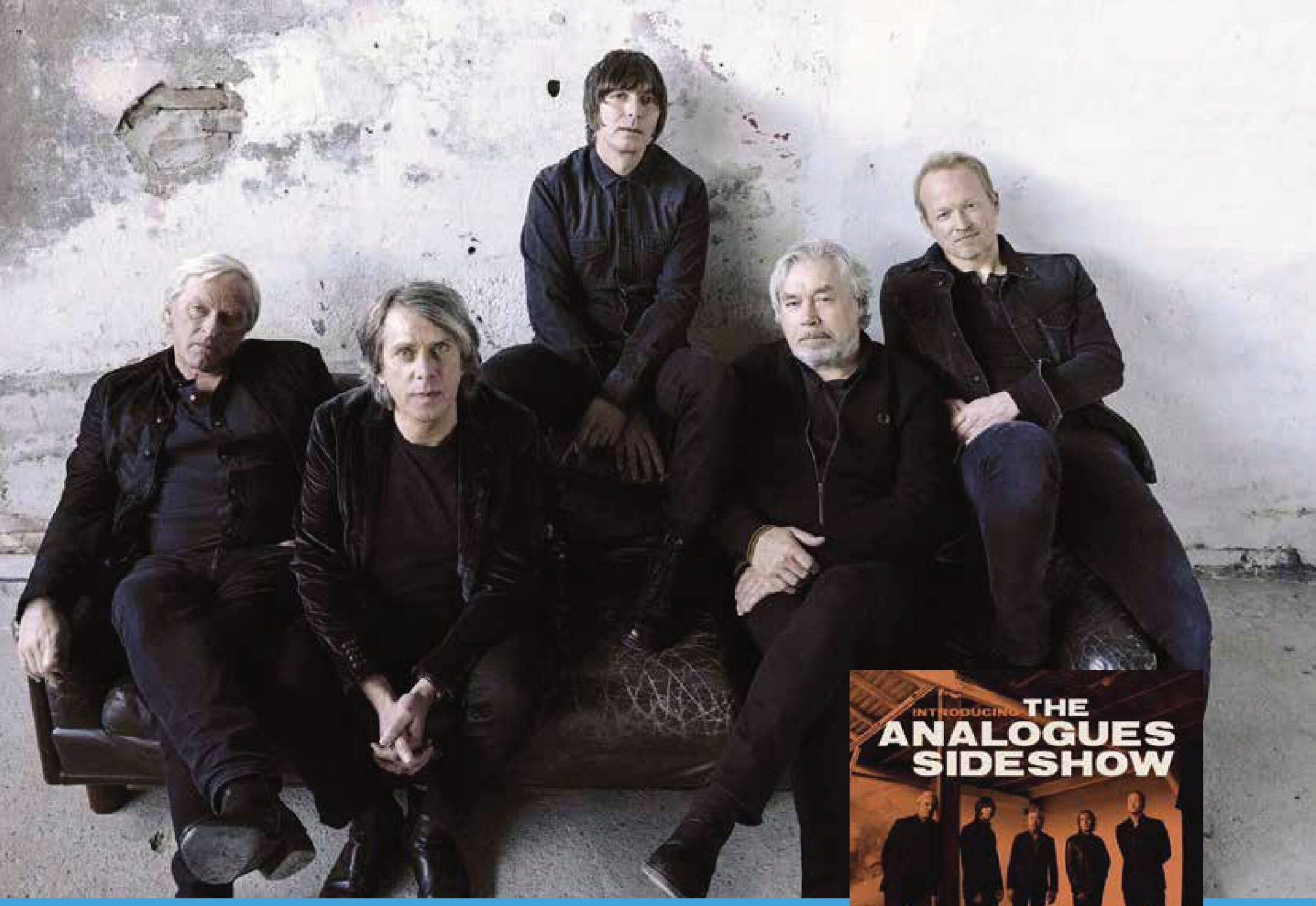

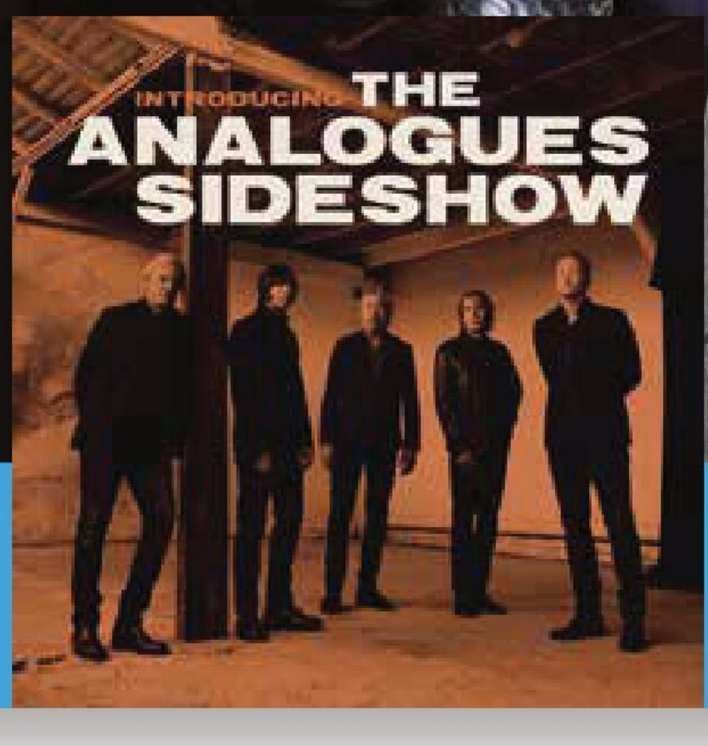

Eigen werk The Analogues

The Analogues spelen ieder Beatles-nummer tot in detail na, met de juiste instrumenten. Maar nu is er The Analogues Sideshow, een project met eigen nummers waarbij de jaren zestig nooit ver weg zijn.

“Het idee was er eigenlijk al heel lang”, aldus bassist Bart van Poppel. “Met de komst van Felix Maginn hadden we er naast Jac Bico, Diederik Nomden en mijzelf nog een goede songwriter bij. Drummer Fred Gehring heeft in 2002 een soloplaat uitgebracht en een nummer dat overbleef is op de Sideshow-plaat beland.

“Het is een British Invasion-plaat, maar er zijn ook zeker Amerikaanse invloeden. De songs van Diederik en Fred gaan meer de americana-kant op. Ik denk zelf meer aan The Who, The Move en Small Faces.”

Levenspartner

“De gitaren en versterkers komen deels uit het arsenaal van de Beatles-shows”, licht gitarist Jac Bico toe. “Dus dan hebben we het over Vox AC30 en AC50, verschillende Epiphone Casino’s, Gibson J-45, J-160 en J-200, Martin D-28 en Fender Stratocaster. “Verder heb ik wat eigen spullen gebruikt, zoals een Fender Princeton Reverb uit de jaren zeventig. Fijn voor in de studio. En wat betreft gitaren een Rickenbacker 330 en 360, een Fender Telecaster Roadworn, een Guild Starfire uit de jaren zestig, een 1974 Gibson Les Paul Special en een Burns Split Sound Jazz.”

Felix Maginn gebruikte soortgelijke spullen: “Een Vox AC30 uit 1964 en een Vox AC15 Hand-Wired. Qua gitaren verschillende Casino’s, een Gibson SG uit de jaren zestig, een Epiphone Texan, een Martin D-28, een Gibson J-45 gewoon en in Nashville-stemming plus een Gibson J-200 uit de jaren zestig. Aan bassen Barts Rickenbacker en een Fender Jazz.”

“Ik gebruikte een stuk of vijf, zes bassen en ik kon eindelijk mijn Harmony H22 gebruiken”, glundert Van Poppel. “De Small Faces zijn dé band uit mijn jeugd, dus ik wilde al lang een Harmony bas. Verder heb ik mijn Precision veel gebruikt, een mooie ’57 reissue uit 1983. Ik heb één of twee keer een Höfner gebruikt en een normale Rickenbacker 4001. Die blijft hoog heel mooi dik. Ik heb ook nog een oude Peavey bas die helemaal omgebouwd is. Dat is mijn levenspartner, hoe lelijk hij ook is.”

Scheiden

Liveplannen voor het eigen werk zijn er ook. “We willen het echter zoveel mogelijk scheiden”, aldus Van Poppel. “De Analogues-bezoekers komen voor The Beatles. Dan kun je het niet maken om eigen nummers te spelen. In december hopen we een Sideshow-tour te doen met eigen werk en misschien een set met nummers van de Small Faces, The Kinks en misschien wel The Rolling Stones. Het hangt er een beetje van af wat de plaat gaat doen.” (Chris Dekker)

Tijdloos rock ‘n’ roll-debuut Fire Horse

Fire Horse is het nieuwe trio van Birth Of Joy-frontman Kevin Stunnenberg. Omdat Fire Horse een klassiek powertrio is en dus geen toetsenist heeft, klinkt het geheel een stuk minder sixties en seventies dan Birth Of Joy. In plaats daarvan speelt de band een soort tijdloze rock ‘n’ roll met een punky vibe die soms doet denken aan bands als Motörhead - mede door de ronkende bas van Peter van Elderen (Peter Pan Speedrock) - en Triggerfinger. Door de bijna indie-achtige zanglijnen van Stunnenberg krijg Fire Horse toch een geheel eigen gezicht. Debuutalbum ‘Out Of The Ashes’ is op zijn best als het samenspel van Stunnenberg, Van Elderen en drummer Guy Pek centraal staat, zoals het middenstuk van *Fire Horse*. Stunnenbergs gitaarsounds zijn overwegend gruizig. De solo op *Black Waltz* doet zelfs aan een zwaar overstuurde mondharmonica denken.

Tourdata: Into the Void, Leeuwarden (9-10);
Azijnfabriek, Roermond (28-10);
Metropool, Hengelo (29-10);
Gebr. De Nobel, Leiden (4-11)

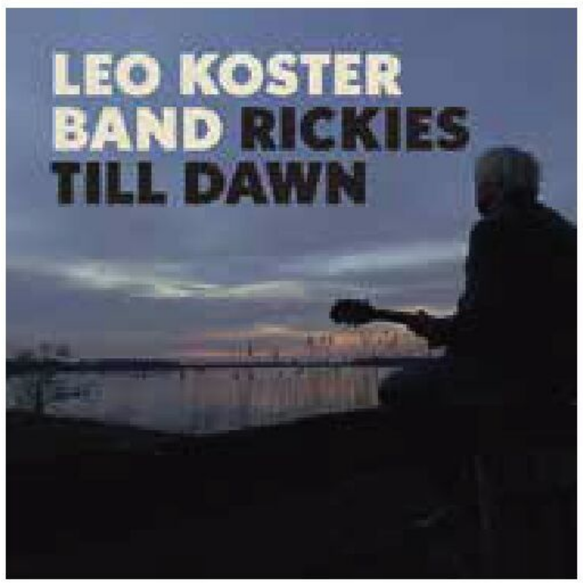

G LEO KOSTERS LOFZANG OP DE GITAAR

Weinig albums zijn zo nadrukkelijk een lofzang op de gitaar als ‘Rickies Till Dawn’ van de Leo Koster Band. Meerdere teksten eren de klanken en vormen van onder meer zijn Rickenbacker en zijn Telecaster. Maar Koster en bandmaat Han Bavinck weten ook hoe ze hun gitaren moeten gebruiken. ‘Rickies Till Dawn’ is een mooie, verzorgde rootsplaat met enkele nadrukkelijke knipogen naar The Byrds en mooie gastbijdragen van onder meer BJ Baartmans en Lloyd Green.

G DANNY VERA MET ROSENBERG TRIO

Danny Vera’s vijfde ‘The New Black And White’-ep is voor gitaarliefhebbers misschien wel de meest interessante vanwege zijn samenwerking met het Rosenberg Trio op *A Fadin’ Blue*, dat het midden tussen Roy Orbinson en gypsyjazz vindt. Op alle andere nummers haalt Vera alle mogelijke variatie uit een akoestische gitaar en zang. Soms worden die aangevuld met strijkers, achtergrondzang en Krezip (op *Make A Memory*), maar ook zonder die toevoegingen zouden deze sterke nummers overeind blijven.

Escha Tanihatu

G A-Z: CREATIEVE VIRTUOZEN

De nieuwe supergroep A-Z zit vol progvirtuozen die hun creativiteit liever laten horen in verrassende composities. Qua stijl ligt hun titelloze debuut ergens tussen melodieuze hardrock en jaren tachtig Rush in. Rockclichés ontbreken vanwege songstructuren die van de norm afwijken. Het gitaarwerk van Joop Wolters varieert van subtiele kleuring tot sterke riffs en flamboyant rockspel à la Vai met Whitesnake. De creatieve ritmes van Mark Zonder en Vai-bassist Philip Bynoe verraden A-Z’s progwortels, maar hypermelodieuze rocksongs domineren.

Voltage: aanvoelen wat de song dient

Wie in de Benelux van een authentieke southernrocksound wil genieten, kan al enige tijd op Voltage rekenen. Op ‘Tomorrow Hits Today’ weet het Brabantse kwartet wederom te overtuigen.

‘Tomorrow Hits Today’ werd grotendeels live in de studio opgenomen en dat is te horen. “De bedoeling was om die livefeel op de plaat te krijgen”, stelt frontman Dave Vermeulen. “Dan zijn we het meest puur. Als je op record drukt en we met zijn vieren gaan spelen, ontstaat er iets magisch.”

“Dave en ik schrijven de songs”, aldus gitarist Ruard Sanders. “En die laten we pas de ruimte verlaten als wij denken: nu hebben wij geen commentaar meer. Dan is het even luisteren met de bandleden, één keer repeteren en dan opnemen.”

“Op de een of andere manier voelen wij heel goed aan wat de song dient”, vult Vermeulen aan. “Zowel qua partijen als qua sound. Als je daarin vaak op dezelfde bladzijde zit, wordt alles een stuk makkelijker en kwalitatief ook beter.”

Stabiel

“Ik denk dat de band gebouwd is op de ritmesectie en een Telecaster”, aldus Vermeulen. “Ik heb een Hand-Wired AC15 van Vox en de Telecaster daar rechtstreeks in, zonder effecten, geeft een heel fijne, stabiele ondergrond zodat Ruard het wat meer kan inkleuren. Elektrisch speel ik eigenlijk alleen maar Telecasters. Voor akoestisch heb ik een Gibson Hummingbird en een twaalfsnarige Eastman als het iets meer naar die hoek moet.”

“Dave heeft er wel voor gezorgd dat ik mijn eigen prachtige Telecaster nooit meer aanraak”, glimlacht Sanders. “Van oudsher ben ik een ontzettende Hendrix- en Chili Peppers-man. En Funkadelic met Eddie Hazel. Bij Voltage verschoof ik langzaam naar Gibson. Het heeft mij jaren gekost om Gibson onder de knie te krijgen.

“Voor de opnamen hadden we van alles bij ons, maar ik heb uiteindelijk maar twee elektrische gitaren gebruikt: mijn Strat en mijn 1964 Gibson SG met Vibrola. De SG is bij Voltage de gitaar waar ik eigenlijk een heel optreden mee kan uitzitten.”

Vies

“Zo’n zeventig procent van mijn partijen is opgenomen met een handgebouwde kopie van een Brownface Deluxe uit ’62, gebouwd door Ron van de Laak”, licht Sanders toe. “Alles wat rauw en vies klinkt, alles wat er aan gain was, is dat ding open op tien. De warmere sounds zijn een Fender Deluxe Reverb uit 1965, een Blackface. Ik heb zelfs akoestisch gespeeld op deze plaat! Normaal doet Dave alle akoestische partijen, maar op deze plaat heb ik een Gibson J-45 gebruikt.” (Kevin Pasman)

Tourdata: Festival aan de Gruppe, Nieuw-Schoonebeek (17-9, 18-9);
Breda Barst, Breda (18-9);
De Cacaofabriek, Helmond (30-9);
Het Podium, Hoogeveen (8-10);
So What!, Gouda (14-10);
ECI, Roermond (15-10);
Brogum, Zierikzee (21-10);
Paard, Den Haag (17-11);
Melody, Emmen (19-11);
Tivoli De Helling, Utrecht (20-11);
Podium Victorie, Alkmaar (25-11);
Luxor Live, Arnhem (27-11);
Nieuwe Nor, Heerlen (2-12); De Pul, Uden (9-12)

Nederpopsupergroep Musketiers

Musketiers een nederpopsupergroep noemen is een understatement. Initiatiefnemer is Bløf-frontman Paskal Jakobsen, maar Paul de Munnik, Bertolf Lentink en Daniël Lohues zijn ook bij het project betrokken. En ondanks de Nederlandstalige teksten komen de muzikale invloeden vooral uit de Verenigde Staten.
Op het titelloze debuut eert Musketiers Amerikaanse folk- en rootsartiesten met veel spetterend akoestisch gitaarwerk, maar de akoestische basis wordt waar nodig prachtig gekleurd met interessante elektrische partijen.

Variatie is er genoeg; *Licht Boven Jou* heeft een wat meer rootsrock-achtige sfeer en het licht jazzy *Lea* doet aan Bill Withers denken, maar ook de folky nummers variëren voldoende in tempo, sfeer en arrangement. Jakobsens stem is zo typerend dat de nummers waarop hij de leadzang verzorgt onmiddellijk een Bløf-tintje krijgen, maar er is ook veel sterke meerstemmige zang. Bovendien klinkt de invloed van Lentink duidelijk in de arrangementen door. Ook de uitstekende ritmesectie (bassist Reyer Zwart en drummer Bram Hakkens) verdient alle lof. Van eind september tot begin december gaat Musketiers - zij het zonder Lohues - op tournee langs de Nederlandse theaters. Tourdata zijn op musketiersband.nl te vinden.

Paul Bergen

G COMEBACK FOR ABSENT FRIENDS

Lang was For Absent Friends een van de populairste neoprogbands van Nederland, maar het werd stil rond de band. ‘Disappear’ is hun eerste album in tien jaar en vooral gitarist Edwin Roes maakt indruk. Hij toont zich een ware kameleon. Cleane tokkels, hypermelodieuze solo’s, subtiele kleuring, plotselinge korte uitbarstingen van virtuositeit die opvallend goed in de nummers passen: ze maken ‘Disappear’ wat het is. Sommige riffs zijn opvallend stevig, maar dan wel bescheiden gemixt.

G STERK SOLODEBUUT DAVID MIDDELHOFF

Ergens doet David Middelhoff zichzelf tekort door zijn solodebuut ‘Hippie Shit’ te noemen. Na 35 jaar met onder meer Acda & De Munnik en verschillende theaterproducties is zijn eigen muziek behoorlijk tijdloos te noemen. Genoeg invloeden uit de sixtiespop, folk en americana met Nederlandse teksten, maar ook moderner aandoende nummers als het felle *Het Beest* en het donkere *Nooit Was Ik Zo Hoog*. Middelhoff stapelt deskundig akoestische en elektrische gitaren in sterke songs die het horen waard zijn.

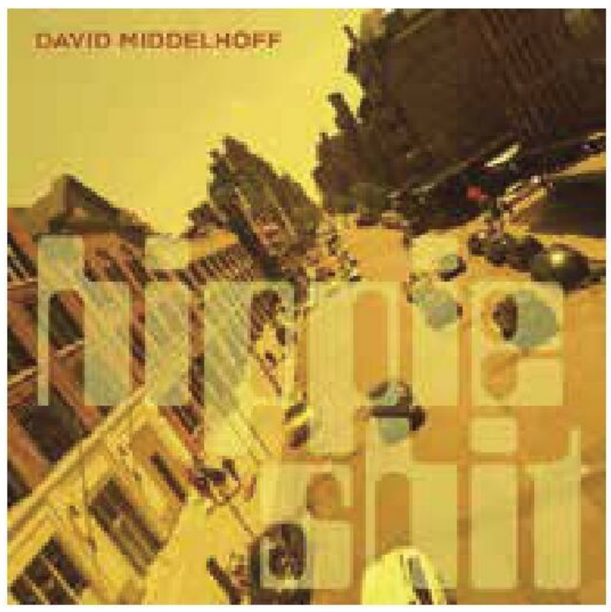

G HET GEWICHT VAN ANGMODNES

Debuutalbum ‘The Weight Of Eternity’ van het Utrechtse Angmodnes staat naar verluidt al sinds 2013 in de steigers. Nu is het album er eindelijk en trakteert het de luisteraar op loodzware, uiterst trage riffs die in een bijzonder verzorgde productie gecombineerd worden met melodieën waar de wanhoop van afspat. Yuri Theuns begrijpt duidelijk hoe je alle treurnis uit een klein aantal noten weet te persen. Niet de meest toegankelijke release, maar erg goed voor wat het is.

Verslavend livealbum Snarky Puppy

Je hebt undergroundbands, je hebt bands met een trouwe schare fans en je hebt Snarky Puppy. In de achttien jaar dat de band actief is heeft Snarky Puppy vier Grammy's gewonnen en ze hebben een kern van 25 bandleden waar bandleider en bassist Michael League uit kan kiezen. Negentien daarvan zijn er op het nieuwe 'Empire Central' te horen.

In een interview met Rolling Stone noemde Snarky Puppy zichzelf "religieus niet classificeerbaar" en dat klopt ook op 'Empire Central'. Elementen van klassieke jazz, seventies funk, bigband, electropop, rock en zelfs flarden van Zappa rond 'The Grand Wazoo' komen voorbij.

'Empire Central' werd verdeeld over acht avonden voor een publiek in Dallas opgenomen. Hiermee eert de band zijn thuisstad, aangezien meerdere leden van Snarky Puppy zijn afgestudeerd aan de jazzopleiding van de University of North Texas. Niet minder dan drie gitaristen, vier toetsenisten, een violist, verschillende slagwerkers en koperblazers zijn met de bas van Michael League te horen. Deze muzikanten werken zich door zestien nummers heen. Het samenspel behoort tot het strakste dat we in jaren gehoord hebben.

Gitarist Mark Lettieri schreef het nummer *Trinity*, maar zijn leadgitaarpartijen zijn overal op het album te horen. Lettieri was nooit het soort gitarist dat zich beperkt tot de schreeuwende rocksolo en lijkt er tevreden mee dat zijn spel een stem is binnen de moeilijk te categoriseren muziek van de band. De muziek is altijd fascinerend, verslavend en vindingrijk. (David Mead)

Stake: spannend en onvoorspelbaar

Op 'Critical Method' (2019) waren de nummers van Stake wat korter en puntiger dan toen men nog als Steak Number Eight bekend stond. In ons interview met de band (Gitarist 349, april 2020) waarschuwde frontman Brent Vanneste dat dat op het volgende album anders uit zou kunnen pakken. Op 'Love, Death And Decay' vindt het West-Vlaamse kwartet een goede balans tussen uitgesponnen postrocknummers en kortere, riffgerichte beukers, al is de algehele tendens wat sfeervoller en melodieuzer. De interessante gelaagde gitaarpartijen van Vanneste en Cis Deman domineren de spannende, onvoorspelbare nummers, die ook bij herhaaldelijk luisteren blijven verrassen.

Tourdata: Neushoorn, Leeuwarden (16-9);
Le Delta, Namen (5-11);
Reflektor, Luik (6-11);
Wilde Westen, Kortrijk (3-12);
Waregemse Metal Days, Waregem (11-12);
Trix, Antwerpen (17-12);
Headbangers Parade, Den Bosch (15-1)

Marcus Kings grootse arenarocksound

Marcus Kings vorige soloalbum, 'El Dorado', kreeg goede recensies en zelfs een Grammy-nominatie. Voor 'Young Blood' sloeg de 26-jarige bluesrocker wederom de handen ineen met producer Dan Auerbach om het soort rockalbum te maken dat je tegenwoordig nauwelijks nog hoort. "Ik wilde een album maken met een grootse arenarock-sound", aldus King. "Nummers die net zo groot klinken als de ruimtes waar we wilden optreden." Met de oude versterker van zijn vader Marvin en een '59 Les Paul haalt King zijn inspiratie bij oude rocktrio's vandaan, waarbij Cream en The Jimi Hendrix Experience vooral invloedrijk lijken. Riffgerichte nummers als *Aim High* en *Pain* herinneren bovendien aan Ten Years After, Free en Rory Gallaghers triowerk. (David Mead)

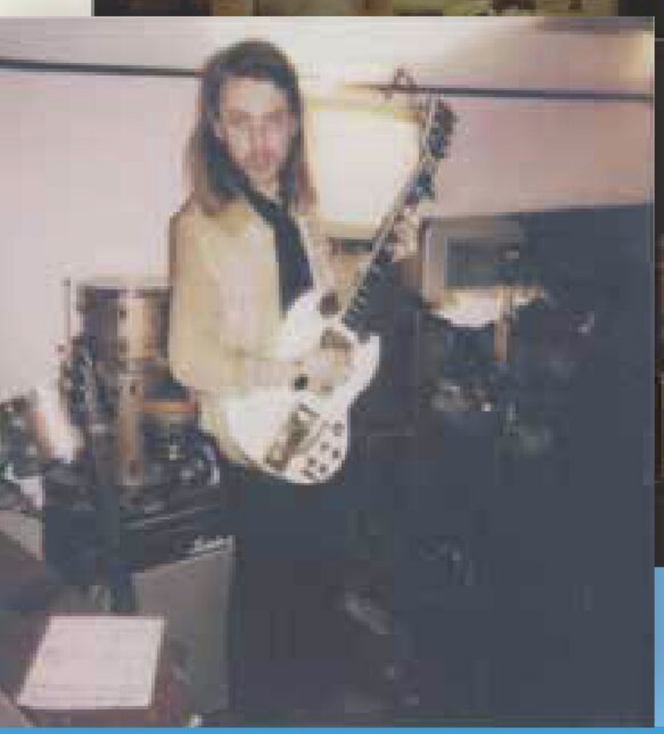

Pablo van de Poel over ‘Double Cream’

‘Als meespelen met een lekkere plaat’

DeWolff en Dawn Brothers deden nooit geheimzinnig over hun wederzijdse liefde. Maar opeens was daar ‘Double Cream’. We spraken DeWolff-gitarist en producer Pablo van de Poel over het album.

“We hadden de plaat af voor we het doorhadden”, aldus Van de Poel. “Het originele plan was om deze plaat in zo’n tien sessies op te nemen. Een sessie was één dag schrijven, de volgende dag live opnemen met leden van beide bands. Uiteindelijk is het bij vijf sessies gebleven, omdat ze allemaal zo productief waren.

“Ik had al langer het plan om samen met Luka (*van de Poel, DeWolff-drummer en Pablo’s broer*) een ouderwets soulalbum te maken en dat dan ook echt helemaal te laten klinken als een oude Stax-plaat. Ik heb de eerste twee albums van Dawn Brothers opgenomen en op de tweede deed de stem van Bas (*van Holt, zanger/gitarist Dawn Brothers*) op *Too Many Colors In the Sun* me heel erg aan Sam Cooke denken. Toen bedacht ik dat het cool zou zijn om die soulplaat met hem te maken.”

Geen stemapparaat

“Wat ik heb geleerd uit deze sessies? In de studio niet met een stemapparaat stemmen! Je moet de bas en gitaren natuurlijk wel goed genoeg op gehoor stemmen zodat het niet lelijk klinkt, maar het is juist supervet als het niet op de microhertz gelijk is. Een beetje speling zorgt voor een onwijs mooie spanning. Dat hoor je op oude platen de hele tijd, want stemapparaten waren toen nog niet uitgevonden. Iedereen stemde op de piano ofzo.

“De gitaarpartijen waren voor mij erg makkelijk. Het klonk muzikaal toch al compleet omdat we met negen man stonden te spelen. Ik hoefde niet te zingen. Ik hoefde alleen maar bezig te zijn met grooven. Het was alsof ik mee zat te spelen met een lekkere plaat.”

De partijen zelf omschrijft Van de Poel als ‘jazz veinzen’: “Zoveel mogelijk negens en dertienen spelen in de akkoorden en dan bij voorkeur ernaartoe schuiven vanaf een halfje eronder.”

Dubieus

“Ik had niet altijd de beschikking over mijn hele microfoonarsenaal omdat een deel ervan in de bandbus lag. Dus moest ik het doen met veel SM57’s en SM58’s. Op solo klinken de sporen dubieus, met veel overspraak, maar de optelsom van alle sporen geeft zo’n vette vibe! Het is nu ook de modus operandi geworden voor de nieuwe DeWolff-plaat die eraan komt.” (Tommy Ebben)

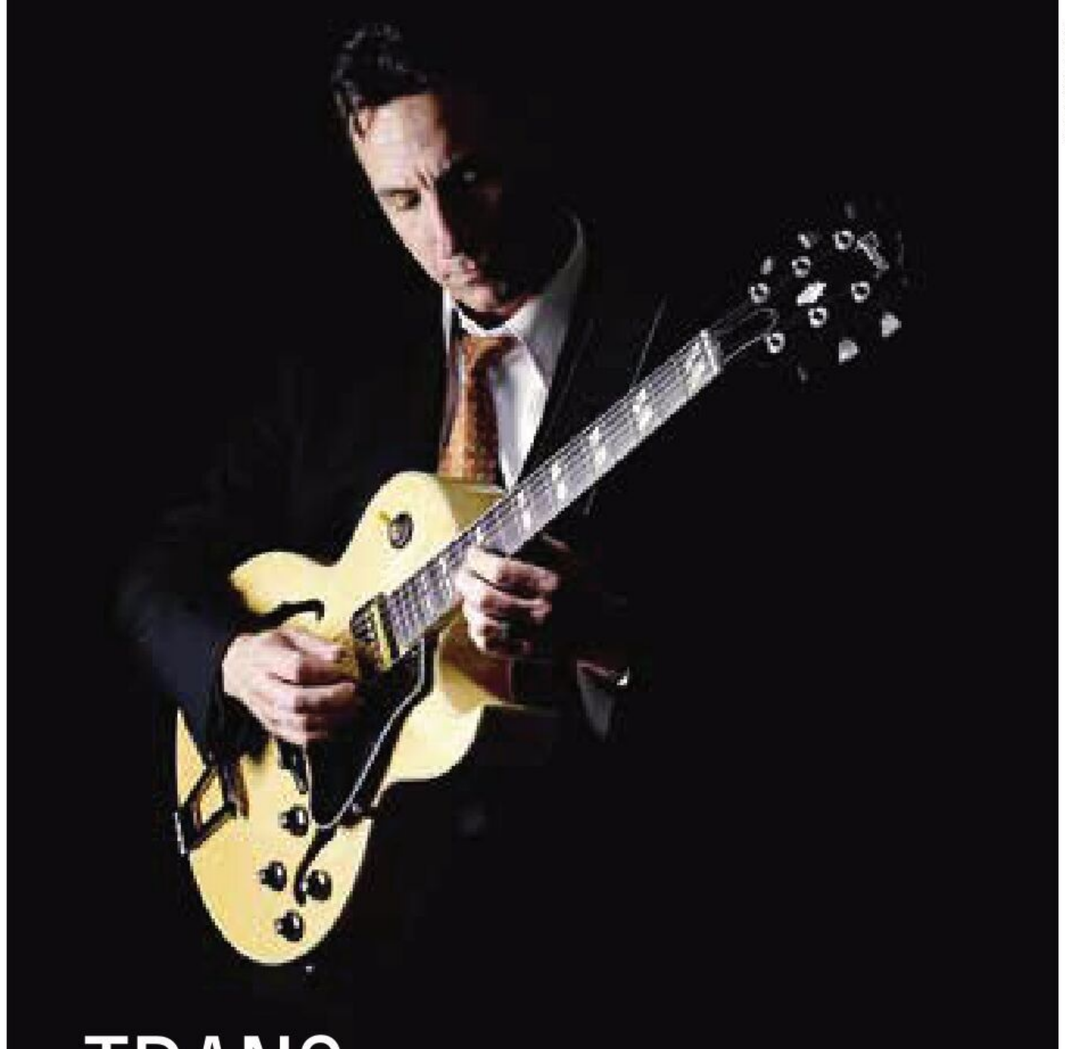

Rob Bakker

TRANS

Als de buizen definitief op zijn, zal er best een tijd komen dat vintageliefhebbers zich storten op transistorversterkers. Sommige solidstatemodellen hebben volgens mij alleen nog geen mythische status omdat ze nog in de winkel te krijgen zijn en alle apparatuur die je gewoon kunt kopen is voor de toonpolitie per definitie niet interessant. Voorbeeld? De Roland Jazz Chorus heeft podium en studio gedeeld met de grootsten der aarde (Jeff 'Skunk' Baxter, Andy Summers, Johnny Marr, Adrian Belew, Billy Duffy en Metallica, om er maar een paar te noemen) en zijn kenmerkende cleane sound met chorus is een van de dingen die het leven van een gitarist de moeite waard maken. Maar gewoon nog aan te komen, dus weg ermee. Nee, als er al transistorversterkers in de rijtjes met beste versterkers opduiken, gaat het om de Kustom 100 1-15L-2 uit 1968 of de evenmin vindbare Rickenbacker Transonic TS100 uit datzelfde jaar.

Ik wil er daar graag een aan toevoegen en dat is de op deze pagina al eerder genoemde en geroemde Sessionette 75. Deze van oorsprong Britse tweekanaals combo, klein van stuk maar groot(s) van geluid, maakte begin jaren tachtig beroemde vrienden als The Eurythmics, Mick Ralphs, Texas en onze eigen Jan Akkerman. Toen Award-Session in oktober 1988 de deuren moest sluiten was dat echter niet vanwege een teveel aan succes, om het zo maar te zeggen. Nee, de wakker geschrokken concurrentie maakte reuzenstappen en enkele jaren na zijn introductie als pionierende alleskunner (schakelbaar clean- en leadkanaal, met reverb!) was de relatief dure Sessionette al weer ingehaald.

Maar het blijft een prima versterkertje, met een geweldig geluid, zowel clean als vervormd. Keihard, ook. Mijn favoriet is de MKII-versie ('mos-fet powered'!) die ik opener vindt klinken en die veel minder vaak zomaar stopt met geluid maken dan de eerste lichting, ook niet onbelangrijk.

Ik heb er nu vier (waarom eigenlijk?) en voor geen van hen heb ik meer dan 125 euro betaald. Maar ondertussen staat mijn Kemper steeds vaker thuis mooi en veelzijdig te wezen, terwijl ik op weg naar een optreden twee Sessionettes in de achterbak gooi. Twee, ja, want vintage is mooi, maar een reserve is mooier.

Michiel Roelse

TALKBOX

Wat is je favoriete Fulltone pedaal?

Leendert Haaksma, gitarist
"Jammer dat Fulltone stopt, is toch mooi spul. Mijn *all time favorite* Fulltone pedaal is m'n Clyde Deluxe Wah, die heb ik al vijftien jaar zonder problemen. Heel handig dat je de voice en het volume ervan kunt bijstellen."

Steven Faber, redacteur
"Ik stond in een café naar een band te luisteren en genoot van de gitarist, die een opvallend goede overdrivesound had. Even later zag ik wat hij gebruikte: een blauwe Fulldrive. Zelf heb ik er nooit een gekocht, misschien omdat iedereen er opeens een leek te hebben. Maar toen ik de OCD bij een vriend uitprobeerde, reed ik daarna gelijk naar de winkel om er een te halen. Zijn brede frequentiebereik, de LP/HP-stand, headroom bij 18-volt voeding en een enorm gainbereik maken het een veelzijdig pedaal. Waar ik 'm aanvankelijk voor leadsounds gebruikte, ben ik 'm later steeds vaker als net niet cleane boost gaan inzetten, want ook daarin excelleert hij."

Co Koenen, redacteur
"Mijn eerste (langdurig geleend) tremolopedaal was een gehavend geval met afgebroken knoppen en een mee modulerende brom die op een krekel leek. Het grootste probleem was echter dat het volume afnam zodra je het effect intrapte, een euvel waar wel meer tremolopedalen last van hadden. Toen ik las dat de Supa-Trem van Fulltone een intern trimpotje had waarmee je dat kon compenseren, was ik meteen geïnteresseerd. Hij bleek ook nog eens fantastische te klinken: vol, warm en weldadig. Ik gebruik hem nog steeds en altijd met een hoorbaar volume."

Nieuwe gedeelde interesses Robben Ford en Bill Evans

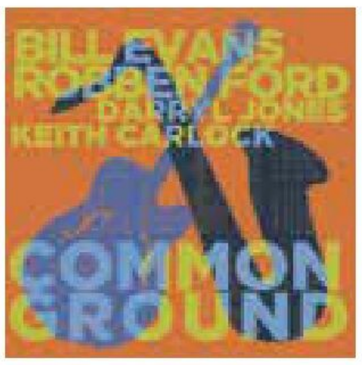

Robben Ford en saxofonist Bill Evans hebben door de jaren heen wel vaker samengewerkt en dat leidde in 2019 tot een prima album in de vorm van 'The Sun Room'. 'Common Ground' werd met vrijwel dezelfde groep muzikanten opgenomen - alleen bassist Darryl Jones (o.a. Rolling Stones, Miles Davis) is nieuw. De gedeelde interesse uit de titel is blijkbaar jazz die niet bang is voor andere invloeden. Soulvolle blues is nooit ver weg met Ford in de band, maar opener *Ever Ready Sunday* bevat bijvoorbeeld wat opvallend gruizige riffs als hij niet aan het soleren is.

HIER BIJ

Star's Music

BRUSSEL

kunt u in 3x betalen

ZONDER KOSTEN

MET

oney

Onder voorbehoud van goedkeuring door Oney Bank. De Oney oplossing is een kredietaanbod zonder interest, terugbetaalbaar onder de 2 maanden waarvan de maandelijkse kosten onder 4,86€ zijn (het bedrag wordt jaarlijks herzien en geïndexeerd volgens het artikel VII.3, §2, 3° van het wetboek van economische recht (hierna WER) in toepassing van de consumptieprijsindex) en waaraan de regels van het boek VII van het WER niet van toepassing zijn wegens zijn duur en verwaarloosbare kosten. Oplossing aan de particuliers voorbehouden en geldig op elke aankoop van XX€ tot XX€. U beschikt over een duur van 14 dagen om uw krediet op te zeggen. Onder voorbehoud van goedkeuring door : Oney Bank - Oney Bank SA met een kapitaal van 51 286 585 €, RCS Lille Métropole 546.380.197, met maatschappelijke zetel te: 34 avenue de Flandre 59170 Croix.

RUE DU MIDI 145 - 1000 BRUXELLES - (+32) 26 81 13 38 STARS-MUSIC.BE STAR'S MUSIC BRUXELLES STARS.MUSIC.BRUXELLES

VOX MINI GO

PORTABLE MODELING GUITAR AMPLIFIER

Portable, at home, on the street and at a concert venue
Compact, light and mobile battery powered
Powerful and realistic amp models (based on Cambridge50 technology)
Vocoder for talking modulation effects and many more onboard effects
Mic input, AUX input, a headphone jack and a rhythm machine
Onboard looper on the VOX MINI GO 10 and VOX MINI GO 50

VOX MINI GO 3 - 1x 5“, 3W, Amp/FX Modeling, tuner, 33 ritmes
VOX MINI GO 10 - 1x 6,5“, 10W, Amp/FX Modeling, tuner / looper, 33 ritmes, tiltback mechanisme
VOX MINI GO 50 - 1x 8“, 50W, Amp/FX Modeling, tuner / looper, 33 ritmes, tiltback mechanisme

www.voerman.nl

Voerman & Meyer

Onze bladen voor muzikanten

Bestel ze los of word abonnee
Dat gaat heel gemakkelijk via

muziekmagazines.nl

Proefabonnementen € 12,50

Jaarabonnementen vanaf € 20,90

Losse edities vanaf € 5,-

We sturen alles op zonder verzendkosten

Keijser 18 MEDIAPRODUCTIES
Interface voor muzikanten en producers
de INZET uitgeverij

+31 (0)20 6755308 | info@k18.nl | www.muziekmagazines.nl

INSEPA

WWW.THOMANN.DE

ARABLE

th·mann

PJD Carey Standard & St. John Elite

Fraaie crossovers

De gitaren van het Engelse PJD Guitars worden pas sinds 2010 gemaakt. Hun lijn beslaat nu drie modellen in diverse uitvoeringen. Door verschillende concepten van gitaarbouw te combineren komen ze tot interessante instrumenten. tekst **Jan Peter Eerenberg**

Rivalen

Carey Standard
- PRS S2 McCarty SC594 MS
- Gibson Les Paul Standard 50s HCS

St. John Elite
- Kauffmann Cozy TL
- Fender American Ultra Jazzmaster

Een geheel nieuwe gitaar ontwikkelen, of het nu om een ongewone vorm gaat of het gebruik van onconventionele houtsoorten of plastic, is zeer lastig. Wij gitaristen staan immers model voor het prototype van de conservatief. Een Strat is een Strat en voor een Les Paul geldt hetzelfde: van deze modellen blijf je af. Om als nieuwe fabrikant toch met een uniek product te komen, kun je misschien bestaande concepten door elkaar husselen. En dit is wat de firma PJD doet. Deze relatief kleine gitaarbouwer uit Engeland neemt de vrijheid om verschillende concepten te combineren. Vaak kom je deze gitaren nog niet tegen, maar bijvoorbeeld Mark Flanagan, gitarist bij Jools Hollands Rhythm and Blues Orchestra, zie je geregeld met een PJD gitaar.

Door verschillende houtsoorten, hardware en constructies te combineren, komen ze tot drie modellen: de Woodford, de Carey en de St. John, waarbij een vierde model, de Apprentice, binnenkort geïntroduceerd wordt. Met de Carey en St. John mochten wij eens aan de slag gaan.

Beide gitaren hebben een Tele-type kop

Eerste indruk

Beide gitaren worden in een stevige Hiscox koffer geleverd. Dat noem ik al een eerste pluspunt. De witte Carey Standard kun je samenvatten als een Les Paul-model met Tele-hals. Wat opvalt is het f-gat in de body van essenhout, waarbij het gedeelte met klankkamers een substantieel deel van de schouder omvat. Het gewicht bedraagt 3,25 kg. De body is in transparant wit afgewerkt waarbij de houtnerf nog duidelijk zichtbaar en ook voelbaar is. De hals en toets zijn van esdoorn waarbij de smalle kop op die van een Telecaster lijkt. Alle hardware is vernikkeld en heeft een verouderd effect

meegekregen; het lijkt net of het al een paar jaar oud is.

De elementkeuze is opmerkelijk: in de halspositie een P-90 en bij de brug een humbucker, beide van het merk Cream T. Verder één volume- en één toonregelaar en de voor een Les Paul-model kenmerkende driestandenschakelaar op de schouder. De zes vintagestijl stemmechanieken van Gotoh voelen robuust aan en de kleine zwarte slagplaat heeft ook een licht verouderd effect.

De vorm van de St. John Elite lijkt op een Fender Jazzmaster, met ook weer een Tele-kop. De body is eveneens van essenhout, maar daarop zit een bijna één centimeter dikke top van gevlamd esdoorn. De uitvoering in Caramel Burst is prachtig. Ook deze gitaar heeft een f-gat (beide modellen zijn overigens

De PJD's hebben de minder gangbare elementconfiguratie van een humbucker en een P-90

De gitaren zijn geschikt voor een breed scala aan muziekstijlen en zouden prima bruikbaar zijn voor een studiogitarist

ook zonder verkrijgbaar) en klankkamers die zich uitstrekken tot in de bovenste hoorn, waarmee het gewicht op 3,05 kg komt, net iets lichter dan de Carey. Op de esdoorn hals zit een palissander toets. Verder is de hardware- en elementkeuze gelijk aan die van de Carey.

Op het eerste gezicht lijken de twee testgitaren dus wel op elkaar, de verschillen zitten in de vorm en de houtkeuze. Beide gitaren zijn in mat zijdeglans gelakt, waarbij de hals van de Carey licht geolied is en die van de St. John met nitrocelluloselak is afgewerkt. Van de gehele afwerking straalt het vakmanschap af. De frets zijn netjes gevijld, het lakwerk onberispelijk en de afstelling, af fabriek met een set 010-snaren, perfect: nergens een fretbuzz te horen. De ruimte voor de volume- en toonregelaar is netjes met folie afgewerkt en het soldeerwerk ziet er verzorgd uit.

Speelgemak

Met hun 3 kilo hangen de gitaren mooi in balans om de schouder. Beide gitaren zijn aan de achterzijde niet gewelfd, maar ik ervaar dit niet als storend. Het C-profiel van de halzen en de lichte compoundradius voelen prettig aan. De breedte van de halzen loopt van 42 mm bij de topkam tot 56,5 mm bij de samenkomst met de body. Daarbij zijn ze ook voor wat kleinere handen prima te omvatten. De geoliede esdoorn hals van de Carey is een van mijn favorieten; dit speelt zo soepel en, in mijn optiek, veel lekkerder dan een glad gelakte hals. De hoogste (22e) fretpositie is op de St. John iets makkelijker te pakken dan op de Carey, waar de overgang van hals naar body iets ondieper en voller aanvoelt. De volumeregelaar zit dicht genoeg bij de brug om deze tijdens het spelen makkelijk met je pink te kunnen omvatten.

Geluid

De basis van beide testgitaren is een essen body. Dit is een vrij harde houtsoort, wat een heldere toon geeft door de nadruk op het midden en hoog. De keuze om een klankgat en holte in beide gitaren te maken lijkt een logische. Hiermee krijg je wat meer resonantie

PJD CAREY STANDARD
RICHTPRIJS: € 2195,-
LAND VAN HERKOMST: Engeland
TYPE: semiholle singlecut elektrische gitaar
BODY: essenhout, 2-delig
HALS: kwartiers gezaagd 'roasted' esdoorn met C-profiel, geschroefd, geolied
TOETS: esdoorn, compoundradius 10-12 inch
FRETS: 22 Jescar Nickel frets
POSITIEMARKERING: open blok
TOPKAMBREEDTE: 42 mm
BRUG: Gotoh hardtail
MENSUUR: 648 mm
TUNERS: Gotoh Vintage-Style
HARDWARE: vernikkeld
ELEKTRONICA: Cream T Eliminator humbucker (brug), Cream T PJD P-90 (hals), 1x volume-, 1x toonregelaar, driestandenschakelaar
AFWERKING BODY: zijdeglans
KLEUR: Aspen White
EXTRA: Hiscox hardcase
DISTRIBUTIE: Kauffmann's Guitar Store, Alphen a/d Rijn, tel. (+31) (0)172 417 990
WEBSITE: kauffmannsguitarstore.com

PJD ST. JOHN ELITE
RICHTPRIJS: € 2695,-
LAND VAN HERKOMST: Engeland
TYPE: semiholle double-cut elektrische gitaar
BODY: essenhout met esdoorn top
HALS: kwartiers gezaagd 'roasted' esdoorn met C-profiel, geschroefd, nitrocellulose afwerking
TOETS: Indisch palissander, compoundradius 10-12 inch
FRETS: 22 Jescar Nickel frets
POSITIEMARKERING: open blok
TOPKAMBREEDTE: 42 mm
BRUG: Gotoh hardtail
MENSUUR: 648 mm
TUNERS: Gotoh Vintage-Style
HARDWARE: vernikkeld
ELEKTRONICA: Cream T Eliminator humbucker (brug), Cream T PJD P-90 (hals), 1x volume-, 1x toonregelaar, driestandenschakelaar
AFWERKING BODY: zijdeglans
KLEUR: Caramel Burst
EXTRA: Hiscox hardcase

en diepte terug. Ondanks de palissander toets en de esdoorn top vind ik de klank van de St. John weinig verschillen van die van het Carey-model.

Het elektronicagedeelte van beide gitaren is zeer verassend: je ziet niet vaak een humbucker gekoppeld aan een P-90. Zoals gezegd worden de elementen door de firma Cream T geleverd. De humbucker, de Eliminator (waar zou die benaming vandaan komen?), heeft een output van rond de 9 k - dit element wil echt wel brullen! Met de volumeregelaar op 10 krijg je dus ook een overstuurd geluid, mits je versterker dit toelaat. Maar bij terugdraaien van de volumeknop schoont dit element prachtig op, waarbij helderheid en een clean geluid vooropstaan. Prachtig voor bijvoorbeeld tokkelwerk. Je kunt overigens bij PJD aangeven welke elementen je in je gitaar wilt. Zo maakt Cream T ook de Afterburner met 13 k output. Dan heb je nu ook de referentie aan Billy Gibbons wel door.

Het P-90 element van Cream T, met een output van 8,2 k, klinkt totaal anders. Ook al door de positie op de gitaar is hij veel warmer. In eerste instantie dacht ik zelfs iets te wollig, maar voor solowerk is het prachtig. Het deed me denken aan de toon van Snowy White: een mooi rond, zingend geluid met een prachtige sustain.

In combinatie met de driestandenschakelaar heb je een heel palet aan geluiden tot je beschikking. Je kunt de gitaren inzetten voor helder akkoordwerk of glasscherpe tokkelpartijen, maar ook voor donkere of snerpende leads. Dit maakt de gitaren geschikt voor een breed scala aan muziekstijlen: ze zouden bijvoorbeeld prima bruikbaar zijn voor de diverse stijlen van een studiogitarist. En het interessante is, en dat is mogelijk het voordeel van een wat kleinere firma, dat je min of meer zelf de componenten van de gitaar kunt kiezen. Wel of geen esdoorn top, of alleen een mahonie body, of juist geen palissander toets. Mijn voorkeur? Ik denk deze St. John in Caramel Burst maar met esdoorn toets en een Cream T Afterburner. Die P-90 blijft ook, dat is een echte verassing.

Conclusie

Wat we al wisten: niet alleen de grote merken maken goede gitaren en juist de wat kleinere bouwers kunnen eens buiten de geëffende paden treden en dan krijg je mooie crossovers zoals deze twee PJD gitaren. Kwalitatief zeer hoogstaand, met enkel topcomponenten, waarbij je ook nog een stukje eigen persoonlijkheid (lees: eigen wensen) kunt meegeven. Hiervoor betaal je natuurlijk wel een prijs en met respectievelijk 2195 en 2695 euro zitten deze gitaren in een moeilijk segment: de (naam) concurrentie is moordend. Dit zijn dan ook geen beginnersgitaren, maar ben je toe aan een volgende stap dan moet je ze zeker een middagje zien, horen en voelen. G

PJD CAREY STANDARD
OORDEEL
GITARIST ZEGT: Veel klankmogelijkheden, perfecte bouw

PJD ST. JOHN ELITE
OORDEEL
GITARIST ZEGT: Prachtige afwerking, veel klankmogelijkheden

SE®

PLAY ANYWHERE

© 2022 PRS Guitars / photo by Mikko Dumadag

PRS SE ACOUSTICS

You have a story to tell and you need an instrument that helps and inspires. PRS SE acoustics come in a variety of shapes, finishes, woods, and price points. They're great tools for songwriters and performing musicians and can be seen on-stage with professionals around the world. Download our new Acoustic Gear Guide and explore the lineup to find the right instrument for you - **www.prsguitars.com/se_acoustics**.

PRS PAUL REED SMITH GUITARS®

AMSTERDAM
GUITAR
HEAVEN

Amsterdam Guitar Heaven 2022

zaterdag 26 november vanaf 12.00 uur

In 8 zalen van Q-Factory Amsterdam

GEARSHOW GITAAR & BAS

12.00-18.00 uur - Check Gitarist.nl voor de merkenlijst.

WORKSHOPFESTIVAL

12.00-18.00 uur - met als centraal thema de ‘Pedal Tour’: een tour langs alle mogelijkheden van effecten, amp- en effectsimulaties, profilen, loopen en meer, door de beste gitaristen en bassisten uit de Benelux uit de doeken gedaan in clinics en workshops!
Van klassiek tot metal. Voor beginners en gevorderden. De workshops vinden plaats door het hele gebouw.

AVONDCONCERT TOUR DOOR DE TIJD

19.00-21.00 uur - In de Kleine Zaal van Q-Factory

Tickets € 5,- tot € 15,-. De ticketverkoop is gestart.
Check gitarist.nl/events, debassist.nl/events, musicmaker.nl/events

GUITAR MATRIX .nl · Gitarist · De Bassist Kwartaalblad voor bassisten · Music maker lijfblad voor muzikanten · Stichting Output · Gitaarschool Nederland · European Guitar Teachers' Association EGTA

Ibanez GRG121SP BMC

Een ware kameleon

De Gio gitaren zijn de instapmodellen van Ibanez. Scherp geprijsd, maar met de kwaliteit die je van Ibanez kunt verwachten. Het nieuwste model is de GRG121SP in prachtige Blue Metal Chameleon afwerking. tekst **Gertjan Smit**

De gitaar ziet er dankzij deze finish spectaculair uit. De metallic afwerking verspringt afhankelijk van de lichtval tussen paars, blauw en groen of een combinatie van die drie. Mooi detail is dat de kop dezelfde finish heeft. Samen met de verchroomde hardware en de humbuckers met elementkapjes die direct in de body zijn gemonteerd ziet het er heel strak uit. Als het Gio-logo niet op de kop had gestaan, had ik zo geloofd dat dit een gitaar uit één van de duurdere series was geweest.

Echter, naast het logo is ook uit de specificaties af te leiden dat we met een goedkoper model te maken hebben. Zo heeft de gitaar een populieren body, wat een betaalbaarder alternatief is voor elzen. Wel heeft de GRG121SP een mooie hals van geroosterd esdoorn in een matte afwerking die erg fijn aanvoelt. De toets is van jatoba, een palissander-achtige houtsoort, en is voorzien van 24 medium jumbofrets die netjes zijn afgerond. Verder zijn er nog twee keramische humbuckers met masterregelaars voor volume en toon, en een vijfstandenschakelaar die je naast de standaard geluiden in positie vier en twee respectievelijk de halshumbucker en beide humbuckers samen in coilsplit geeft.

Geluid

De afwerking en bespeelbaarheid van de GRG121SP zijn dik in orde. De gitaar ligt lekker in de hand en voelt dankzij de matte afwerking van de hals heel natuurlijk aan. Dankzij de afgeronde hiel zijn ook de hoogste posities gemakkelijk bereikbaar. En dankzij de vaste brug is hij ook uiterst stabiel en blijft de gitaar goed op stemming. Dit maakt de gitaar eventueel ook geschikt voor drop-tunings met een wat dikker setje snaren. De keramische elementen hebben behoorlijk wat output, wat leidt tot een strak high-gain geluid. Het enige minpuntje bij deze gitaar is dat de brughumbucker erg microfonisch is. Zelfs thuis op redelijk laag volume had hij al heel snel de neiging tot rondzingen. Hopelijk is dit exemplarisch. Voor de rest doet de gitaar wat je ervan verwacht. De halshumbucker klinkt vol, ideaal voor vloeiende solo's, en de brughumbucker kan behoorlijk schreeuwen, wat te gek is voor snelle en strakke riffs. De twee tussenstandjes geven de gitaar een breder palet. Clean geven ze de gitaar een mooie open klank en met een lichte drive wordt het allemaal behoorlijk bluesy. Dus niet alleen de afwerking, maar ook qua geluiden is het een ware kameleon.

Conclusie

De GRG121 SP BMC is een prima instapgitaar. Hij voelt en speelt als een duurder instrument en ziet er ook nog eens prachtig uit. De klank is ook dik in orde. Alleen het microfonische element is een minpuntje, maar hopelijk is dat alleen op deze gitaar. En anders kun je eventueel de elementen vervangen. Sowieso verwacht ik dat je met zo'n upgrade nog vele jaren plezier van deze gitaar gaat hebben. Als ik nu zou beginnen met spelen en op zoek zou zijn naar mijn eerste gitaar, dan zou dit zeker een kanshebber zijn. G

IBANEZ GRG121SP BMC
RICHTPRIJS: € 299,-
LAND VAN HERKOMST: Indonesië
TYPE: elektrische solidbody
BODY: populier
BRUG: F106
HALS: geroosterd esdoorn
TOETS: jatoba
FRETS: 24 medium jumbo
RADIUS: 400 mm
MENSUUR: 648 mm
BREEDTE TOPKAM: 43 mm
ELEKTRONICA: 2x Classic Elite keramische humbucker, mastervolume en -toon, vijfwegschakelaar
HARDWARE: verchroomd
GEWICHT: ong. 3 kg
DISTRIBUTIE: Hoshino Europe B.V., Mijdrecht, tel. 0297-567788
WEBSITE: hoshinoeurope.com

IBANEZ GRG121SP BMC
OORDEEL
GITARIST ZEGT: Prachtige en goede beginnersgitaar

Rivalen
- Jackson JS22 Dinky
- ESP LTD MH-10
- Kramer Striker HSS

Baroni AFK 150

Klein wonder

Van het cultmerk Foxgear komt Baroni's nieuwste innovatie. Dit doosje zou wel eens de meest draagbare versterker kunnen zijn die er is.

tekst **Nick Guppy** foto's **Phil Barker**

BARONI AFK150
RICHTPRIJS: € 599,-
LAND VAN HERKOMST: China
TYPE: buizen/transistor-voorversterker, transistoreindtrap
VERMOGEN: 150 watt RMS bij 4 ohm, 75 watt RMS bij 8 ohm
BUIZEN: 1x 12AX7
AFMETINGEN: 5 x 22 x 12,5 cm (hxbxd)
GEWICHT: 0,9 kg
BEHUIZING: gietlegering
KANALEN: 2
REGELAARS: Cleankanaal: volume, gain, bass, mid, treble. Drivekanaal: volume, gain, bass, mid, treble. FX loop series/parallel-schakelaar, cab sim schakelaar, groundlift-schakelaar, kanaalkeuze voetschakelaar. Globale volume en presence
VOETSCHAKELAAR: standaard schakelaar voor kanaalkeuze (niet inbegrepen)
EXTRA'S: serie/parallel-effectloop, ongebalanceerde lijnuitgang met inschakelbare luidsprekersimulatie en groundlift
OPTIES: geen
REEKSOPTIES: geen
DISTRIBUTIE: Sound Service, Berlijn (D), tel. 0049 (0)337089330
WEBSITE: sound-service.eu

Rivalen
- BluGuitar AMP1
- Hughes & Kettner Ampman Classic/Modern

De bijdrage van Italië aan de gitaarwereld is groter dan veel mensen zich realiseren. Beroemde merken als Eko, Binson en Meazzi uit Sicilië hebben een belangrijke rol gespeeld in de ontwikkeling van enkele van de grootste namen in rock en pop. Vandaag de dag gaat het nog altijd goed met de Italiaanse effecten en versterkers. Hier voor ons hebben we de nieuwe AFK150 compacte versterker voor op je pedalenplank, ontworpen door Ugo Baroni, een bekende ontwerper van effecten en versterkers uit het noorden van Italië. Baroni pedalen worden in China geproduceerd en vallen onder de paraplu van Foxgear Distribution, net als Gurus, een andere bekende Italiaanse ontwerper van effecten en versterkers.

Ontwerp

De Baroni AFK150 is een hybride ontwerp in een stevige behuizing met een voorversterker op basis van een 12AX7 buis en een klasse D eindtrap. Samen produceren ze een respectabele 150 watt RMS bij 4 ohm. Stroom wordt geleverd door een universele voeding die alles tussen 100 en 240 volt netspanning accepteert, wat betekent dat je de AFK150 overal ter wereld in het stopcontact kunt steken. Opvallend genoeg is er geen aan/uitschakelaar en geen mogelijkheid van buitenaf bij de zekering te komen.

De horizontaal in de voorversterker geplaatste 12AX7 buis is zichtbaar door een plexiglas venster, terwijl de rest van de mini-elektronica op dicht bepakte printplaatjes is gemonteerd. Aansluitingen zijn aan de achterkant. Met een druk op de rode standbyschakelaar zet je de AFK150 in play mode en lichten de gekleurde leds van de toonregelaars op om je te laten zien welk kanaal actief is: blauw voor clean en rood voor drive.

Beide kanalen hebben hun eigen gain-, volume- en toonregelaars, aangevuld met een globale volume- en presenceregelaar. Bass, mid en treble zijn passieve regelaars met verschillende centrale frequenties per kanaal, wat resulteert in Fender-achtig clean en Marshall-achtige vervorming. De eerste twee van drie tuimelschakelaartjes tussen de EQ-regelaars schakelen de groundlift voor de ongebalanceerde uitgang en de geïntegreerde luidsprekersimulaties van de AFK150 in of uit. De derde bepaalt of de effectloop serieel of parallel is, waarbij parallel de voorkeur geniet voor delay- en modulatie-effecten.

De andere aansluitingen aan de achterzijde zijn de ingang, de ongebalanceerde lijnuitgang en een connector voor een voetschakelaar waarmee je van kanaal kunt wisselen. Natuurlijk kun je daar ook de schakelaar op de AFK150 zelf voor gebruiken.

Ook zijn er twee luidsprekeruitgangen (parallel) voor minimaal 4 ohm en natuurlijk de standbyschakelaar, die de speakers dempt maar de stroom aanlaat om de opwarmtijd van de buis te reduceren. Zoals veel concurrenten kan ook de AFK150 zonder luidsprekers gebruikt worden en direct worden aangesloten op een mengtafel of daw, bijvoorbeeld voor stille opnames.

De AFK150 ziet er goed uit, is compact en met zijn bijna 1 kg licht van gewicht.

In gebruik

Het Amerikaans getinte cleane kanaal van de AFK150 klinkt erg mooi, met volop headroom. Er is net genoeg gain om het kanaal de lichte vervorming te geven die zo op zijn plek is in blues of country; zeker met een beetje chorus via de parallelle effectloop is het genieten. Jammer dat een mixregelaar ontbreekt, want nu moet je de balans op het effect zelf instellen.

Het leadkanaal heeft veel vervorming in zich, genoeg om ook de slapste singlecoil te laten brullen. Gelukkig zijn de geluiden met weinig vervorming ook de moeite waard en benaderen ze vintage Britse stacksounds van eind jaren zestig en begin jaren zeventig. Met humbuckers en meer gain bevind je je al snel op het terrein van een opgevoerde tweed (denk ZZ Top destijds bij MTV). Volume is er voldoende - 150 watt RMS bij 4 ohm betekent dat de AFK150 net zo hard gaat als je wilt. Zelfs 75 watt en een 8-ohm luidsprekerkast gaan hard genoeg voor de meeste clubshows en dat is dan met een helderheid en definitie die oude transistor-eindtrappen niet bezitten.

Conclusie

Veel gitaristen zijn gehecht aan traditionele buizenversterkers, groot en zwaar, en zo is de rock 'n' roll ook begonnen. Echter, dankzij de recente verbeteringen in klasse D versterking, flexibele voedingen en mini-elektronica hoeft dat niet meer.

Vergeleken met enkele high-gain voorversterkers die we hebben getest, zijn de low-gain sounds van de AFK150 erg goed en bruikbaar. Hij weegt niks, maar de buizenvoorversterker is qua geluid een zwaargewicht en kan terecht in alles van jazz tot classic en moderne rock, waarbij de souplesse van de EQ het mogelijk maakt elke gitaar goed te laten klinken.

Wij vinden dat de AFK150 vergeleken met de concurrentie veel waar voor zijn geld biedt. Hij is bedoeld voor serieuze amateurs en pro's, en een geweldige keus als je een draagbare set-up wilt samenstellen voor lokale optredens of voor op tournee. Door een product als deze Baroni AFK150 begin je je af te vragen of een versterker met het formaat en gewicht van een pocketboek niet alles is wat je nodig hebt om met gemak een concertzaal te kunnen vullen. Wij zouden niet weten waarom niet. G

BARONI AFK150

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Compacte hybride versterker met warme cleane en vintage overstuurde sounds, geschikt voor stille opnames en met voldoende power voor live. Een aan/uitschakelaar ontbreekt.

De 12AX7 buis is zichtbaar achter het plexiglas venster

Cort Flow-OC & Gold-A6 Bocote

Twee kanten, één medaille

Twee elektro-akoestische gitaren uit de Cort-fabriek in China, beide met massief toonhout en innovatieve functies, en toch heel verschillend. We gaan ermee aan de slag… tekst **David Mead** foto's **Neil Godwin**

Lezers van dit tijdschrift zien af en toe enthousiaste verhalen over de elektrische gitaren van Cort voorbij komen. Zoals je misschien weet, bouwt Cor-Tek (de fabriek achter het merk) ook instrumenten voor andere bekende merken, zoals de goedkopere elektrische modellen voor PRS in Indonesië en akoestische en hollowbody-modellen van dat merk in China. Ook de instapmodellen van Manson komen er vandaan en nog veel meer.

Onze beide testmodellen vertegenwoordigen Corts eigen, uitgebreide akoestische reeks - op de website van het merk telden we maar liefst 14 verschillende series, die elk weer uit vele modellen bestaan. Al met al een hele lijst.

De twee gitaren hier voor ons hebben alleen gemeenschappelijk dat ze nieuw zijn voor 2022 en allebei van massief hout gemaakt zijn. We zullen ze dus afzonderlijk behandelen, en de Flow-OC lijkt een goede om mee te beginnen.

Flow-OC

De OC is een OM-formaat gitaar met cutaway, uitgerust met een LR Baggs Anthem pickup voor live-gebruik. Het is een goed uitziend instrument dat uitnodigt om bespeeld te worden zodra je de koffer openmaakt. We zien een bovenblad van cederhout in combinatie met een zij- en achterkant

van mahonie, wat natuurlijk een veel voorkomende combinatie is bij akoestische gitaren. Ceder is de favoriet van fingerstylegitaristen. De toon is warm en minder uitgesproken dan die van sparrenhout en ceder kent geen inspeelperiode waarin de klank zich verder ontwikkelt. Natuurlijk zal ook een gitaar met een ceder bovenblad na verloop van tijd rijper gaan klinken, maar de verandering van toon is veel minder dan bijvoorbeeld bij de verschillende soorten sparrenhout die veel gebruikt worden. Mahonie behoort tot de koninklijke familie van toonhout, met zijn fraaie hoog, pittige midden en mooie, ronde lage frequenties.

In het profiel van de mahonie hals vinden we de eerste van Corts vernieuwingen. Misschien herinner je je nog dat Eddie Van Halen in de jaren negentig van Ernie Ball Music Man verlangde dat de halzen van de gitaren die voor hem werden gemaakt een ‘ingespeelde’ feel hadden. Het resultaat was een asymmetrische hals die onder de dikke snaren ronder was dan aan de andere kant. Datzelfde idee zien we hier, met Corts Ergo-A-profiel, waarbij de symmetrie ook nog eens wijzigt als je hoger op de hals komt. Dit concept is te vergelijken met de samengestelde (compound) radius waarbij de bolling van de toets afneemt naarmate je hoger komt om zo het opdrukken van snaren te vergemakkelijken. Alleen hebben we het hier over de achterkant van de hals. Of dat werkelijk verschil maakt gaan we merken als we de gitaar gaan bespelen.

De randen van de ebben toets zijn afgerond, wat helpt om de hals comfortabel bespeelbaar te maken en waardoor hij aanvoelt alsof hij al de nodige actie gezien heeft. Voor de brug, de snaarpennen en

De Flow-OC is uitgerust met een LR Baggs Anthem pickup met regelaars in het klankgat

CORT FLOW-OC
RICHTPRIJS: € 1149,- (incl. softcase)
LAND VAN HERKOMST: China
TYPE: elektro-akoestisch OM-model met cutaway
BOVENBLAD: ceder
ACHTER/ZIJKANT: mahonie
MAX. DIEPTE: 105 mm
MAX. BREEDTE: 382 mm
HALS: mahonie met noten versteviging
MENSUUR: 648 mm (25,5 inch)
STEMMECHANIEKEN: verguld en gegoten, met ebben knoppen
TOPKAM/BREEDTE: Graph Tech Tusq/45 mm
TOETS: ebben
FRETS: 20
BRUG/STRINGSPACING: ebben met Tusq gecompenseerd zadel/58 mm
ELEKTRONICA: LR Baggs Anthem
GEWICHT: 1,46 kg
OPTIES: geen
ANDERE MODELLEN: geen
LINKSHANDIGE EXEMPLAREN: nee
AFWERKING: naturel zijdeglans
DISTRIBUTIE: Musik Meyer Benelux, Marburg (D), tel. 0049 6421-9891550
WEBSITE: musik-meyer-benelux.com

Bocote komt uit Midden-Amerika en heeft een mooi tekening

» stemknoppen van de OC is eveneens ebben gebruikt, terwijl de subtiele rozet van esdoorn en notenhout is gemaakt. Noten is ook onderdeel van de halsversteviging. Onzichtbaar, dat wel, in de vorm van twee strips die langs de halspen lopen.

Gold-A6

Gaan we naar de andere Cort, de auditorium-formaat Gold-A6, dan zien we opnieuw een aantrekkelijke gitaar. Wat onmiddellijk opvalt is de mooi getekende achter- en zijkant, best opmerkelijk voor een gitaar in deze prijsklasse. De gekozen houtsoort is evenmin voor de hand liggend. Bocote komt uit Midden-Amerika en het noordelijke Amazone-gebied en behoort tot dezelfde familie als ziricote. Het wordt nog niet veel gebruikt voor gitaarbouw en lijkt een vergelijkbare klank te hebben als palissander. Volle bassen, krachtig en met voldoende sustain, dat is de consensus. In deze gitaar wordt bocote gecombineerd met een bovenblad van geroosterd sitka spar, wat door Cort 'Aged To Vintage' (of ATV, als je van afkortingen houdt) wordt genoemd. We kennen natuurlijk de effecten van hittebehandeling van hout op het geluid van akoestische gitaren, die meestal neerkomen op het versnellen van de inspeelperiode en dus een rijpere klank.

Ook is het bovenblad behandeld met een zeer dunne uv-afwerking, waardoor het hout kan ademen en vrij kan vibreren. Het is duidelijk dat Cort er alles aan heeft gedaan om een gitaar met veel potentie te bouwen en we kijken uit naar het bespelen ervan.

Ook hier zien we een hals van mahonie (opnieuw versterkt met twee strips notenhout), een ebben toets met afgeronde zijkanten en een C-halsprofiel, deze keer symmetrisch. Dankzij de Fishman Flex Blend met zijn under-saddle-pickup en een microfoon in het klankgat is de Gold-A6 klaar voor het podium. Naast de gebruikelijke toon- en volumeregelaars is de Flex Blend ook uitgerust met een stemapparaatje, faseregelaar en blendknop.

In gebruik

Pakken we de Flow-OC op, dan voelt de OM-klankkast erg comfortabel. Geen wonder dat fingerpickers zo dol zijn op dit model en formaat: beter hanteerbaar dan een dreadnought en meer projectie dan een parlor. Hij is precies goed: niet te groot en niet te klein. We voelen de asymmetrie van de hals direct, maar zijn die even snel weer vergeten, zo makkelijk wen je eraan. Wat betreft de klank is de balans tussen de drie frequentiegebieden laag, midden en hoog erg goed, zonder waarneembare frequentiepieken.

Het is een prettig bespeelbare gitaar. Iedereen hier op de redactie die hem in handen kreeg, had moeite hem weer te laten gaan. We voelden ons thuis op deze gitaar, laten we het zo zeggen.

Dan over naar de Gold A-6. De combinatie van bocote en sparrenhout - en natuurlijk de iets grotere auditorium-klankkast - resulteert in meer volume dan bij de Flow-OC. Het is een groot geluid, vol sustain en met een breed bereik aan boventonen. Heel anders dan zijn OM-collega, maar niet op een slechte manier. Als we de verschillende karakters zouden moeten beschrijven, zouden we zeggen dat de OM beleefd is, dienstbaar zelfs, en goed gemanierd. De Gold-A6 is levendig, extravert en onstuimig. We hebben beide onderworpen aan dezelfde test: een beetje bluespicking, wat akkoordenwerk en melodisch fingerstyle, en dat ging ze allebei prima af. Hun verschillende pickups, de OM's LR Baggs en A6' Fishman, waren makkelijk in te regelen en gaven het akoestische karakter van beide gitaren goed weer.

Conclusie

Zoals hierboven gezegd zijn we regelmatig onder de indruk van Cort gitaren en deze twee akoestische modellen bevestigen dat beeld nog maar eens. Zelf zouden we moeite hebben tussen beide te kiezen, aangezien ze elk sterk zijn op hun eigen manier. Met andere woorden: ze mogen dan allebei heel anders klinken, maar ze zijn toch vergelijkbaar. Waarschijnlijk is de Flow-OC bij ons licht favoriet, maar dat heeft puur te maken met een persoonlijke voorkeur voor dat formaat. Mocht je op zoek zijn naar een akoestische gitaar die ook in deze dure tijden nog betaalbaar is, probeer dan eens een Cort. Je zou wel eens verrast kunnen worden. G

CORT GOLD-A6 BOCOTE
RICHTPRIJS: € 949,- (incl. softcase)
LAND VAN HERKOMST: China
TYPE: elektro-akoestische auditoriummodel met cutaway
BOVENBLAD: sitka spar
ACHTER/ZIJKANT: bocote
MAX. DIEPTE: 117 mm
MAX. BREEDTE: 405 mm
HALS: mahonie met noten versteviging
MENSUUR: 643 mm (25,3 inch)
STEMMECHANIEKEN: vintage verguld
TOPKAM/BREEDTE: been/44,5 mm
TOETS: coromandel (ebben uit Makassar)
FRETS: 20
BRUG/AFSTAND: ebben met benen zadel/54,5 mm
ELEKTRONICA: Fishman Flex Blend System
GEWICHT: 1,83 kg
OPTIES: de Gold AC is verkrijgbaar met mahonie zij- en achterkant
ANDERE MODELLEN: de Gold Range bestaat uit tien instrumenten, inclusief de OC-6 Bocote en de auditorium Gold-Edge met myrtlewood zij- en achterkant
LINKSHANDIGE EXEMPLAREN: nee
AFWERKING: naturel hoogglans

Rivalen
- Eastman E2OM
- Eastman AC308CE
- Furch Blue OM CM

CORT FLOW-OC
OORDEEL
GITARIST ZEGT: Innovatief, betaalbaar, prettig bespeelbaar en klinkt goed. Wat wil je nog meer?

CORT GOLD-A6 BOCOTE
OORDEEL
GITARIST ZEGT: Even wennen aan bocote als toonhout, maar ziet er mooi uit. Slimme gitaar met een brutale, volle sound.

The Fellowship
OF ACOUSTICS

Lowden S35M Fiddleback Mahogany

Rivalen

- Boss Compact-serie
- Carl Martin-serie
- JHS 3-serie

Fender Hammertone pedalen

Mix ´n´ Match

Negen pedalen in één keer! Fenders hippe nieuwe effecten maken hun debuut met handzame afmetingen en betaalbare prijzen.

tekst **Trevor Curwen** foto's **Olly Curtis**

Fender zette zichzelf in één keer weer als effectenmerk op de kaart toen het een paar jaar geleden ging samenwerken met ontwerper Stan Cotey en een groot aantal verschillende effectpedalen op de markt bracht. Die pedalen zijn echter aan de forse kant voor de gemiddelde pedalenplank en ook weer niet zo goedkoop dat iedereen die wat Fender mojo aan zijn effecten wil toevoegen ze kan betalen.

Die tekortkomingen - als je het zo wilt noemen – zijn nu ondervangen met het verschijnen van de negen pedalen tellende Hammertone-reeks. Fender omschrijft ze als een "betaalbare mogelijkheid om onderdeel te worden van de Fender effectenfamilie". Deze pedalen zijn compact en hebben een prijskaartje dat ze binnen het bereik van veel liefhebbers brengt. De Overdrive, Distortion, Metal en Fuzz vind je in de winkel voor rond de 70 euro, de resterende vijf kosten rond de 90 euro. Stuk voor stuk zullen ze goede maatjes met je pedalenplank worden. Ze hebben hun aansluitingen aan de kopse kant zodat je ze strak naast elkaar kunt neerzetten en maximaal gebruik kunt maken van de beschikbare ruimte op je plank. Ze hebben allemaal dezelfde grijze Hammerite afwerking en het onderscheid zit 'm in de kleur van de knoppen en de leds, wat erg handig kan zijn op een donker podium. Stroom krijgt elk pedaal met een 9-volt adapter of batterij, toegankelijk via de bodemplaat die met één schroef vast zit. Laten we eens gaan luisteren…

Vuil spel

De Overdrive is een oorspronkelijk Fender ontwerp met de standaard knoppen voor gain en level, een toonregelaar en een pre-midboost-knop waarmee je de middenfrequenties kunt boosten voor je signaal de drivesectie bereikt. Vanaf 7 op de levelregelaar wordt je signaal versterkt, dus er is ruimte voor een volumeboost. Het pedaal gaat van een subtiele vervorming tot volledige oversturing, waarbij je de scherpte kunt regelen met de toonknop en de pre-midboost voor extra pit in je sound zorgt door het hoogmidden te versterken. Eventueel kun je door middel van een intern potmetertje het uiterste hoog van het pedaal instellen als je versterker of pickups daarom vragen.

Met de treble- en bassknop als aanvulling op level en gain heeft het Distortion pedaal een flinke dip in het middengebied vergeleken met de Overdrive, en ook hier kan een intern trimpotje uitkomst bieden voor de allerhoogste frequenties. Bij volledige vervorming klinkt het allemaal prima, maar ook subtielere instellingen zorgen voor bruikbare sounds, met bijvoorbeeld een lekker gruizige overdrive.

Kijk, als je een pedaal Metal noemt, beperk je de toepassing eigenlijk tot één bepaald genre. Dat is jammer want, inderdaad, er zit een prima metalsound in, maar wij zien ook genoeg mogelijkheden voor toepassing in andere muziekstijlen (zo lang het geen cocktailjazz is!). Qua karakter doet de Metal denken aan de Distortion, maar dan met meer gain en iets meer hoog in het geluid. De treble- en bassknop heten hier hi en lo en worden aangevuld door dezelfde interne trimpots.

Het hart van de Fuzz wordt gevormd door twee silicium diodes en hij schoont mooi op als je je gitaarvolume terugneemt. Ook hier weer een interne potmeter voor je hoogste frequenties, maar zo recht uit de verpakking klinkt het pedaal erg vol en moet je de toonregelaar boven de 7 draaien om wat tophoog te horen. Het extra octaaf dat je desgewenst in kunt schakelen, maakt dit pedaal compleet: erg mooi voor agressieve solo's hoog op de hals.

Mooie modulaties

De Chorus heeft de gebruikelijke rate- en depthknop, plus een levelregelaar die van helemaal droog tot helemaal effect gaat. Je kunt kiezen uit drie chorusvariaties, en een

FENDER HAMMERTONE PEDALEN

RICHTPRIJS: drivepedalen € 70,-, overige pedalen € 90,-
LAND VAN HERKOMST: China
TYPE: divers
BIJZONDERHEDEN: true bypass
REGELAARS: 3 of 4 draaiknoppen en 1 of 2 tuimelschakelaars, interne trimpots
AANSLUITINGEN: standaard ingang, standaard uitgang
VOEDING: alle pedalen werken op een 9V adapter, voor Fuzz, Overdrive, Distortion en Metal kan ook een 9V batterij worden gebruikt
AFMETINGEN: 5,6 x 6,1 x 11,5 cm (hxbxd)
DISTRIBUTIE: Fender Musical Instruments EMEA, East Grinstead (VK), tel. 0044 1342 331700
WEBSITE: fender.com

Dankzij aansluitingen aan de kopse kant nemen de Hammertones weinig ruimte in op je pedalboard

toonschakelaar schakelt het laag in of uit dus er is voldoende afwisseling voorhanden. Met de traditionele aanpak om de knoppen op 10 en 14 uur te zetten - wat bij de Boss CE-2 zo goed werkt - kom je hier niet weg. Ook zijn er genoeg

De regelaars zijn gestileerd naar Fenders versterkerknoppen en voorzien van gitaarcustomkleuren

Tuimelschakelaars plus interne dipswitches geven de Hammertone pedalen extra geluidsmogelijkheden

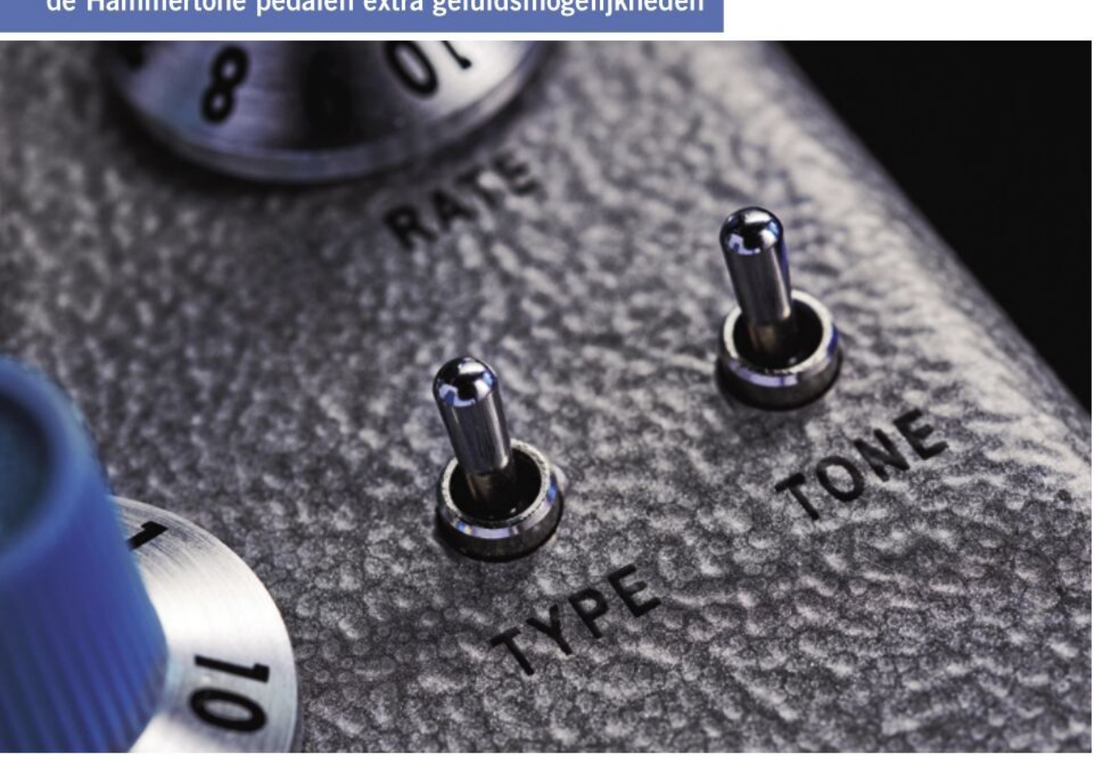

draaierige geluiden om zeeziek van te worden, als dat je ding is. De levelregelaar is het geheim om subtiel te werk te gaan en de klassieke, typische jarentachtig chorussounds in te stellen.

Waar de Chorus vooral een functioneel pedaal is, voorziet de Flanger in veel meer goede geluiden dan je zou verwachten, variërend van metalige suizingen tot rotary-speaker-achtige klanken en nog veel meer. Al deze sounds stel je in met twee duidelijk verschillende variaties, drie niveaus aan resonantie en de combinatie van de rate-, depth- en manualknop.

Ruimte voor iedereen

De eerste Delay is ongecompliceerd digitaal, met een maximale vertragingstijd van 950 ms, wat allerlei muzikale toepassingen mogelijk maakt, van dubbelen en slapback tot veel meer. Je hebt de keuze uit drie opties voor het karakter van de herhalingen: er zijn de standaard heldere herhalingen die je gebruikt voor ritmische effecten plus twee meer gedempte variaties die beter mengen met je sound, zoals een BBD of analoge delay op basis van tape. Ook kun je modulatie inschakelen. Die is ingesteld op een relatief diepe toonhoogtemodulatie, maar dat kun je desgewenst instellen met interne trimpots voor rate en depth, bijvoorbeeld als je de voorkeur geeft aan meer subtiele vibraties of juist aan een brede, ruimtelijke chorus.

Het andere delaypedaal, Space Delay, is ontworpen om een vintage sound te hebben. Het heeft dezelfde mogelijkheden op het gebied van modulatie en de herhalingen combineren mooi met je oorspronkelijke signaal. Het belangrijkste verschil met de standaard Delay is dat je hier de keus hebt tussen twee delaypatronen, elk met twee herhalingen die zo zijn getimed dat het doet denken aan de keus tussen twee koppen van een driekoppige bandecho.

Als laatste testen we de Reverb, die een praktische bron is van conventionele ambiance. Het pedaal heeft hall-, room- en platereverb in de aanbieding, met instelbare decay time (uitsterftijd) en level (dry/wet-mix) plus de mogelijkheid om de klankleur aan te passen. De toonschakelaar is bedoeld om de hoogste frequenties te dempen om zo de reverb minder uitgesproken te maken, maar wij gebruikten liever de dampingregelaar om het hoog geleidelijk af te romen en zo de galm minder spetterend te maken.

Conclusie

De Hammertone-reeks bestaat uit slimme en betaalbare effectpedalen die waar voor hun geld bieden. We weten zeker dat je met alleen deze Fender effecten een mooie, complete plank kunt samenstellen. G

FENDER HAMMERTONE PEDALEN

OORDEEL Overdrive, Metal, Fuzz, Chorus, Reverb

OORDEEL Distortion, Flanger, Delay, Space Delay

GITARIST ZEGT: Goedgebouwde, slimme en compacte pedalen met kleurige leds. Delaymodulatie en reverb hadden beter en completer gekund en Distortion en Metal lijken erg op elkaar

Two notes
AUDIO ENGINEERING

ReVolt Guitar
ANALOG AMP SIM

COMING TO STORES SOON...
www.two-notes.com

catalinbread
MECHANISMS OF MUSIC

SOFT FOCUS
Instant Shoe-Gaze Experience

www.catalinbread.com

These 2 brands
are distributed by
FILLING DISTRIBUTION

electric
SAVAREZ

KINGS
OF NYLON
DO
ELECTRIC

FOCUS
SAVAREZ electric

MADE FROM NEW, INNOVATIVE,
STAINLESS-STEEL ALLOY, WRAPPED
AROUND A HEXAGONAL CORE,
THE FOCUS STRINGS OFFER A
DIFFERENT FEEL AND SENSATION,
A PERFECT BALANCE BETWEEN
CRISP HIGHS AND TIGHT LOWS,
EXCELLENT DYNAMICS,
SUPER-BRIGHT TONE,
AND MORE PRECISE SOUND.

AVAILABLE IN 8 DIFFERENT GAUGES

MADE IN FRANCE

HTD
HIGH TECH DISTRIBUTION

Arobas Music Guitar Pro 8

Verbeterde beleving

Het bekendste notatieprogramma voor gitaartabs is vernieuwd. Is Guitar Pro 8 iets voor jou? tekst **Steven Faber**

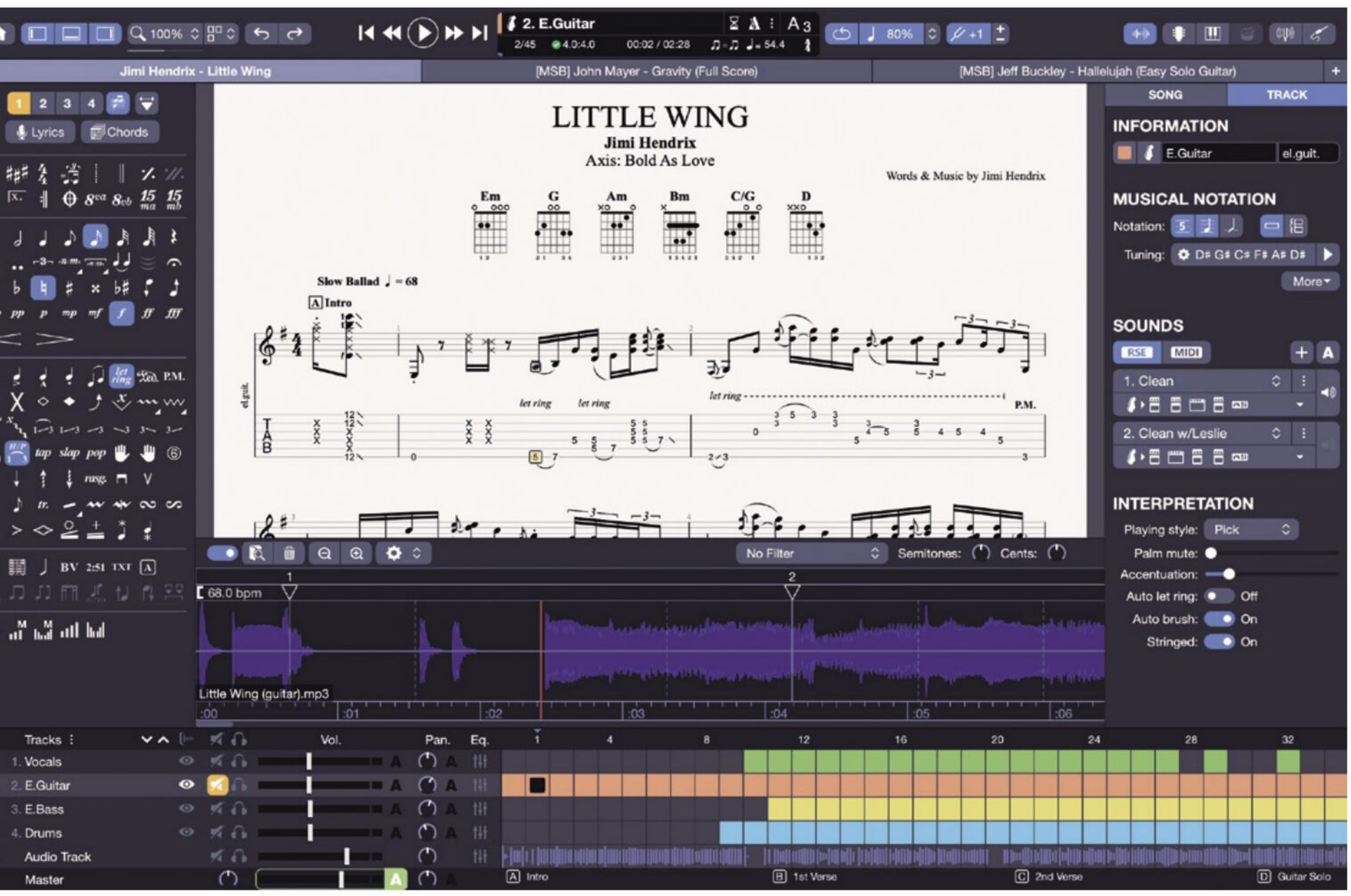

AROBAS MUSIC GUITAR PRO 8
PRIJS: € 69,- (€ 34,- als upgrade)
LAND VAN HERKOMST: Frankrijk
TYPE: muzieknotatie-programma
SYSTEEMVEREISTEN: Windows 8/10/11 (64 bits), Mac OS 10.13 of hoger
DISTRIBUTIE: Arobas Music, Lille (F)
WEBSITE: guitar-pro.com

Rivalen
- MuseScore
- PreSonus Notion 6

Het doel van het Franse softwarebedrijf Arobas Music met Guitar Pro is niet alleen het maken van goede en intuïtieve software voor het uitschrijven van gitaarpartijen, ze zien het nadrukkelijk ook als hulpmiddel bij het aanleren en oefenen van songs. En de mogelijkheden daarvoor zijn flink verbeterd in deze 8e versie van Guitar Pro.

Nieuwe features

De grootste vernieuwing is ongetwijfeld de mogelijkheid om audio toe te voegen aan partijen. Waar je het voorheen moest doen met de midigeluiden uit het programma, kun je nu de originele track importeren. Met de mixer onderaan het scherm stel je eenvoudig de verhouding in tussen audio en midisounds. Ook als je songs in Guitar Pro noteert, is dit heel handig omdat je niet meer hoeft te wisselen tussen verschillende programma's. Daarnaast kun je de audio goed oplijnen met de notatie, zodat de audio synchroon loopt met de maten in de bladmuziek.

Wil je de klank van de uitgeschreven partij aanpassen, dan hoef je niet langer door drop down-menu's te scrollen, maar kun je werken met een virtuele signaalketen met effecten en versterkers, precies zoals we het gewend zijn.

Een klein regelaartje genaamd focus is toegevoegd aan de mixer. Een fijne functie, want hiermee kun je instellen hoeveel luider de geselecteerde partij klinkt ten opzichte van andere partijen binnen de song; heel prettig bij het aanleren van partijen.
Ook de notatiemogelijkheden zelf zijn uitgebreid met de mogelijkheid antimetrische figuren (zoals een triool) binnen antimetrische figuren te noteren en de mogelijkheid toonladderdiagrammen toe te voegen die je zelf kunt opmaken.

Gebruik en conclusie

Als notatiesoftware komt Guitar Pro steeds dichter in de buurt van concurrenten als Finale en Sibelius, met als voordeel voor ons dat het helemaal is toegespitst op gitaristen. De opties aan de linkerkant van het scherm bieden bijna alles wat je als gitarist nodig kan hebben. Tegelijk is het ook mogelijk bladmuziek voor andere instrumenten te maken. Het toevoegen van audio werkt goed, al kwam ik nog een enkele bug tegen bij het bewerken van partijen nadat de audio al was toegevoegd – er moet nog wat te doen blijven voor versie 8.1. Maar de beleving bij het aanleren van songs is echt enorm verbeterd met de toegevoegde audio. Daarbij kun je een abonnement nemen op MySongBook, de officiele bibliotheek van Guitar Pro met professionele tabs, soms inclusief een audioversie van de song.

Guitar Pro 8 is niet langer een must have voor gitaardocenten alleen, het is de ideale software voor elke gitarist die serieus studeert. En dat voor een zeer aantrekkelijke prijs. G

AROBAS MUSIC GUITAR PRO 8
OORDEEL

GITARIST ZEGT: Een grote stap vooruit, waardoor studeren nog aangenamer wordt

Gretsch G5700 Lap Steel

Een opgefriste, stijlvolle lapsteel van Gretsch. tekst **Dave Burrluck** foto **Olly Curtis**

In de jaren dertig was de elektrische lapsteel eerder op de markt dan de elektrische 'Spaanse' gitaar. Maar de laatste werd zo populair, dat de lapsteel in de marge verdween. Toch is het een stoer instrument, makkelijk bespeelbaar en geschikt voor cleane country, Hawaïaanse stijlen of vervormd via een drivepedaal. En lang niet zo ingewikkeld als de steelgitaar met zijn pedalen.

De al bestaande Gretsch G5700 verschijnt dit jaar in frisse, nieuwe kleuren. De klassieke art-decostijl staat hem goed. Gretsch zegt dat de topkam van aluminium is, maar wij denken dat het vernikkeld metaal is, net als de brug.

Soepel

De 'low noise' singlecoil heeft een gelijkstroomweerstand van 5,42 kohm en de bijbehorende volume- en toonregelaar (met fraai Gretsch-logo) zijn geplaatst op een kunststof bedieningspaneel. De toets is vrij smal en vergelijkbaar met een elektrische gitaar. Af fabriek is de G5700 bespannen met een setje 0.012-0.052 snaren, die soepel aanvoelen wanneer je naar open G stemt, ook vanwege de korte mensuur van 572 mm (22,5 inch). Stem je omhoog, naar open A of E, dan voelt het strakker, maar wij zouden een setje dikker gaan.

Conclusie

Dit is een eenvoudig instrument met een pittige sound die heel goed past bij country, zeker met extra compressie en reverb, en natuurlijk een volumepedaal om de toon te laten aanzwellen. Zet je overdrive aan en het klinkt echt stoer.

Dit is een prima en heel bruikbare extra voor elke muzikant - ook als je een beginner bent op slidegebied. G

GRETSCH G5700 LAP STEEL

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Stijlvolle lapsteel die je zeker eens moet proberen

INFO: GRETSCH G5700 LAP STEEL **RICHTPRIJS:** € 479,- **TYPE:** LAPSTEEL **WEBSITE:** GRETSCHGUITARS.COM

DMI Guitar Labs

Boter op je frets? Die moet je even uitleggen. tekst **Steven Faber**

DMI Guitar Labs is een Amerikaans bedrijf dat producten maakt voor het "eenvoudig en effectief" onderhouden van muziekinstrumenten. De producten die DMI op dit moment heeft, zijn Fret Butter, Maple Butter, Guitar Clean en Rabbit Fur.

Aan de slag

Fret Butter is bedoeld voor gitaren met een poreuze toets (denk aan palissander en aanverwante houtsoorten) die er baat bij hebben om niet te droog te worden. Het doel is de toets en frets schoon te maken en te beschermen tegen uitdroging en corrosie. Je krijgt het in een geïmpregneerd doekje in een afsluitbare plastic verpakking. Je wrijft het een keer over de toets om deze daarna te poetsen met een (niet meegeleverde) zachte katoenen doek. Ik stond verbaasd van het zwart dat van de schijnbaar redelijk schone toets af kwam. Maple Butter is een soortgelijk middeltje, maar het zit in een flesje en is bedoeld voor niet poreuze toetsen.

Guitar Clean is een middeltje om de gelakte delen van een gitaar schoon te maken. Je spuit iets uit het flesje op het oppervlak en wrijft het uit met de Rabbit Fur, een heel zachte microvezeldoek. Wat opvalt is dat dit heel snel werkt. Met een of twee keer wrijven is het schoon.

Oordeel

Wie weleens gitaarwax heeft gebruikt om zijn instrument te poetsen, weet dat dit best een klusje is: aanbrengen, inwrijven, wachten en uitwrijven.
In een fractie van die tijd heb je met Guitar Clean hetzelfde resultaat.
De Fret Butter en Maple Butter werken al even snel en goed. Niet vreemd dat er al heel wat grote bands en merken zijn die deze producten gebruiken. G

DMI GUITAR LABS

OORDEEL

GITARIST ZEGT: Snel en eenvoudig je gitaar weer schoon

INFO: DMI GUITAR LABS **PRIJS:** VAN € 12,- TOT € 15,- **TYPE:** GITAARREINIGINGSPRODUCTEN **WEBSITE:** VOERMAN.NL

MATT BELLAMY (MUSE)

'HET IS EEN NIEUWE

HET GROTE MATT BELLAMY INTERVIEW. HOE HET EXPLOSIEVE NIEUWE MUSE-ALBUM GECREËERD WERD - MET EEN BERG AAN APPARATUUR EN INSPIRATIE VAN IRON MAIDEN EN SLIPKNOT...

tekst **Amit Sharma** foto's **Kevin Nixon**

Matt Bellamy houdt van heavy riffs. Nu meer dan ooit. "Ik weet zeker dat we tegenwoordig meer metal klinken", zegt hij over het nieuwe Muse-album 'Will Of The People'. Dankzij de zware riffs in vroege Muse-beukers als *New Born* en *Stockholm Syndrome* is het trio tegenwoordig een van de meest succesvolle alternatieve rockacts. En op dit nieuwe album doet de zanger/gitarist er nog een schepje bovenop.

'Will Of The People' is een feest voor liefhebbers van zware kost - van de openingstrack die het album zijn naam geeft, tot het ondubbelzinnige laatste nummer *We Are Fucking Fucked*. We horen de groep nieuwe manieren vinden om donder en bliksem in songs te vangen waarmee ze opnieuw de stadions zullen veroveren.

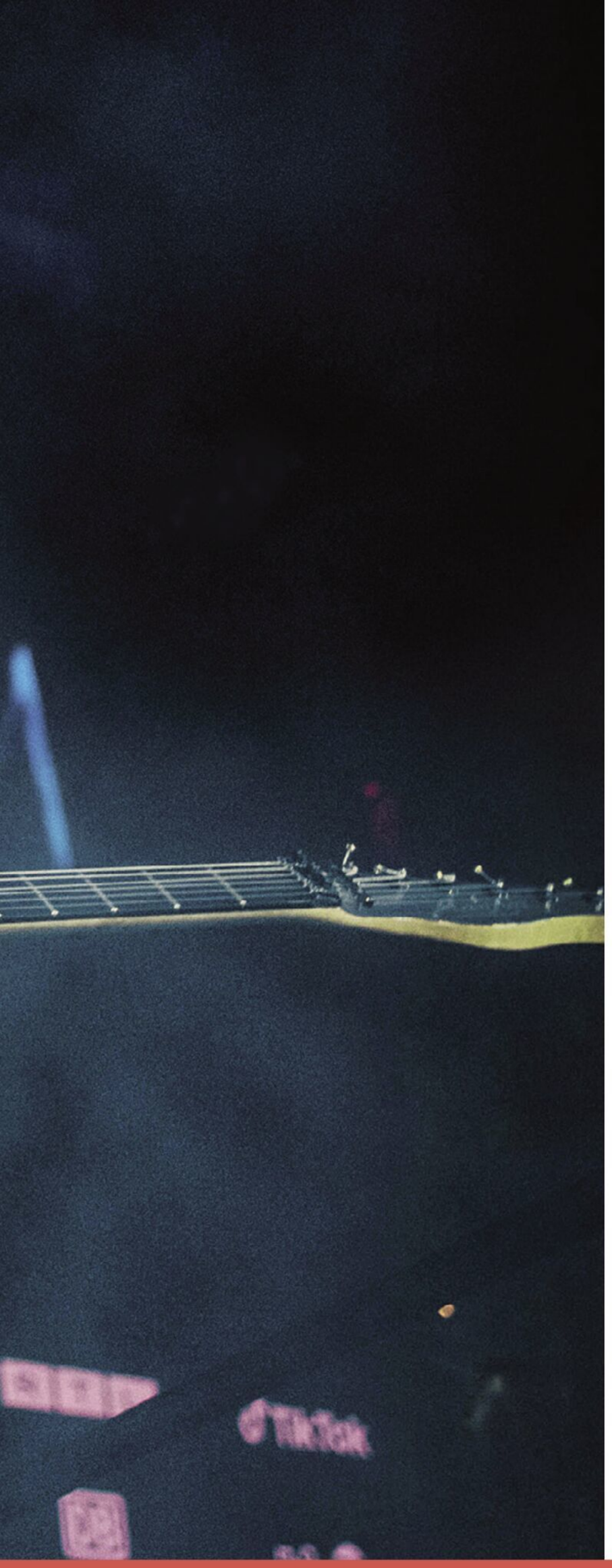

klank vanwege een klein defect aan de elektronica en klinkt nog net zo goed als op Buckley's legendarische debuutalbum 'Grace' uit 1994, zoals te horen is op de openingstrack van het nieuwe Muse-album. De rest van het gitaarwerk deed Matt op gitaren van Manson, het merk waarvan hij sinds 2019 medeeigenaar is.

Zijn lange relatie met Manson is een van de onderwerpen die we met Matt bespraken op een warme zomerdag in Londen. Ook hadden we het over het perfecte fuzzpedaal en hoe hij inspiratie vond in zowel Iron Maiden als Slipknot...

In de eerste track van het album horen we direct een aantal klassieke Muse-ingrediënten, van de laaggestemde riff tot een vette portie octavefuzz.

"Het is een klassieke bluesriff. Een van de dingen die ik leerde van Rage Against The Machine. Je kunt wegkomen met traditionele bluesriffs als je maar zorgt dat de productie uniek is. Volgens mij doen The White Stripes dat ook. Soms speel je wel eens een pentatonische riff die je doet denken aan de jaren zestig en zeventig. 'Oh, dat klinkt bekend, een beetje als Hendrix of zo!' We leerden die aanpak op *Supermassive Black Hole*, toen we alles uit de kast haalden om bluesriffs zo

Weet je nog welk fuzzpedaal je op *Will Of The People* gebruikt hebt?

"We hebben lang aan die gitaarsound gewerkt. Ik kan me niet herinneren welk fuzzpedaal dat precies was, want we hadden er wel vijftig liggen! Fuzz direct in de mengtafel is iets wat we de laatste jaren veel gebruiken. Die techniek wordt onderschat, want het klinkt moderner dan een versterker.

DIMENSIE VOOR DEZE BAND

Dit is ook het eerste Muse-album waarop Matt de beroemde gitaar bespeelt die hij in 2020 van de Parijse handelaar Matthieu Lucas kocht: een Telecaster uit 1983 die eerder in het bezit was van wijlen Jeff Buckley. Die gitaar heeft een ongewoon glazige

futuristisch en raar mogelijk te laten klinken. Die aanpak volgden we ook toen we bezig waren met de productie van *Will Of The People*, omdat die track eigenlijk maar bestaat uit één idee. Het is de simpelste track van dit album."

De (*Electro-Harmonix*) Big Muff is een klassieker, dus daar begin ik meestal mee voor ik alternatieven ga zoeken. Trouwens, ik ben nu zelf een fuzzpedaal aan het ontwikkelen met functies die ik graag en veel gebruik, allemaal ingebouwd in het pedaal. Er zit een

EQ-curve op die je van links naar rechts kunt schuiven, of om kunt keren om een dip in de middenfrequenties te krijgen. Ik vind de meeste fuzzpedalen te breed in hun frequenties. Dat maakt het moeilijk ze goed in balans te krijgen met de bas, drums en zang."

Maiden

Met zijn thrashmetalfeel en gedempte chromatische dissonanten kan *Kill Or Be Killed* wel eens de meest heavy song zijn die je ooit schreef...

"Zeker weten! Ik vraag me af waar dat vandaan is gekomen. Ik bedoel, metal is altijd om ons heen geweest. Toen we opgroeiden, luisterden we veel Iron Maiden. Dom (*Howard, drums*) was ook een enorme fan van ze.

"Het is waar dat we elkaar vonden via bands als Nirvana, Rage Against The Machine en The Smashing Pumpkins, toch waren we alle drie fans van metal uit de jaren tachtig. Daar zijn we een beetje in blijven hangen, wat je misschien hoort aan de harmonisch mineurtoonladders die we gebruiken. Metallica was ook een grote band voor ons, maar Iron Maiden was Britse en had iets punk-achtigs. In het begin dan, hè. Harmonisch mineur en dan punk gespeeld. Daarom keken we altijd op tegen Maiden. Van hun hebben we de progressieve manier overgenomen om onze songs te arrangeren, ook al klinken we helemaal niet als zij en zitten we in een ander genre."

Een van de solo's op *You Make Me Feel Like It's Halloween* eindig je met een lick die doet denken aan Yngwie Malmsteen. Heb je ooit naar hem geluisterd?

"Oh, briljant! Nee, ik heb lang niet meer naar hem geluisterd, maar Yngwie is een van de gitaristen die ik begin jaren negentig erg bewonderde toen ik begon met gitaarspelen. Blijkbaar dacht ik toen nog dat ik een kans had! Na een tijdje realiseerde ik me dat ik nooit bij hem in de buurt zou kunnen komen en nam ik de afslag richting klassiek en flamencogitaar. Daarna luisterde ik naar gitaristen als Hendrix en Kurt Cobain, en dacht: 'Weet je wat? Ik kan chaotisch zijn. De ongelooflijke, technische precisie van Yngwie heb ik misschien niet, maar wat ik wel kan doen, is er een puinhoop van maken!' Dus ging ik in de richting van ruis, chaos en onheil... En een beetje van wat ik eerder deed, is blijven hangen. Dus het klopt wat je zegt: een paar van die snelle harmonisch mineurlicks komen daarvandaan."

"WE HEBBEN LANG AAN DIE GITAAR-SOUND GEWERKT - WE HADDEN WEL VIJFTIG FUZZPEDALEN LIGGEN!"

Manson

Na twintig jaar trouw op Manson gitaren gespeeld te hebben, ben je nu de belangrijkste aandeelhouder

"Ik heb niet die ongelooflijk technische precisie", zegt Matt. "Maar ik kan wel chaos creëren!"

Van links naar rechts: een van Matts eerste Manson custommodellen, de 007; de budget META-serie wordt voor Manson door Cort gemaakt; de fameuze 1983 Tele van Jeff Buckley

van Manson Guitars. Wanneer probeerde je er een voor het eerst, en wat deed dat met je spel?

"Ik groeide op in de buurt van de Manson-winkel en dat was ook waar ze toen de gitaren maakten. Er waren nog meer gitaarwinkels in de straat, maar Manson voelde altijd al authentieker. Als je naar binnen ging, zag je mensen dingen repareren en bouwen. Hun instrumenten voelden heel precies en duurzaam aan en dat maakte dat ik heavy muziek wilde spelen. De belangrijkste reden om voor Manson te kiezen was dat als ik een Stratocaster oppak, ik blues ga spelen in de stijl van Clapton en Hendrix. Bij een Les Paul zijn dat Led Zeppelin-riffs. Het voelde een beetje alsof ik op die gitaren nooit iets nieuws zou kunnen creëren. We wisten dat we met Muse aan het einde van de innovatie van rockmuziek zaten, misschien wel aan het einde van een tijdperk. Dus we moesten iets doen om op te vallen, om ons te onderscheiden, om op een of andere manier iets nieuws te brengen. Eind jaren tachtig raakte ik in gesprek met Hugh Manson en ik merkte dat zijn gitaren uniek waren. Hugh vertelde me dat hij alles kon bouwen wat ik wilde. Dat was de reden om zoiets als het inbouwen van een Kaoss Pad of een effectpedaal te verzinnen. Het idee was dat niets onmogelijks was. Elke vorm, elke kleur. Ik wist dat ik met deze gitaren mijn eigen identiteit kon vormen."

Dat je ze op zo'n beetje elk album gebruikt hebt, zegt wel genoeg…

"Volgens mij heb ik alleen op 'Showbiz', het eerste album, geen Manson gitaar gebruikt, omdat ik me die niet kon veroorloven. Zodra ik wat geld had kocht ik direct een van hun gitaren. Dat was de gitaar die ik gebruikte op de song *Citizen Erased* van het tweede album, een zevensnaar. Toen ik wat meer geld had vroeg ik ze een aluminium gitaar te bouwen, gebaseerd op de Delorean van Back To The Future, met een ingebouwde phaser en een Tom Morello-achtige killswitch. Eerlijk gezegd denk ik dat ik 'Plug In Baby' zonder die gitaar niet had kunnen maken. Elke keer als ik die oppakte, kwam er iets onverwachts uit. Het leek wel een heel nieuw instrument. De mogelijkheid om elke gitaar te creëren die ik wilde, heeft de richting die Muse inging zeker beïnvloed. Sindsdien ben ik close met Manson. Bijna al mijn gitaren komen van hen en ze hebben het niet allemaal overleefd, dat gegooi met gitaren op het podium! Hugh ging een jaar of vijf geleden met pensioen en dat was een goed moment voor mij om in te stappen.

"Ik heb nog wat andere gitaren ook. Een Gibson Goldtop uit 1953 die ik niet durf aan te raken omdat hij zo duur is, een paar Custom Shop en vintage Strats en natuurlijk de Jeff Buckley Tele."

Museumstuk

En versterkers, zijn de Diezel VH4's en Vox AC30's nog steeds je eerste keus?

"Ja, dat zijn de klassiekers. Voor een zware riff met losse noten kan ik niet

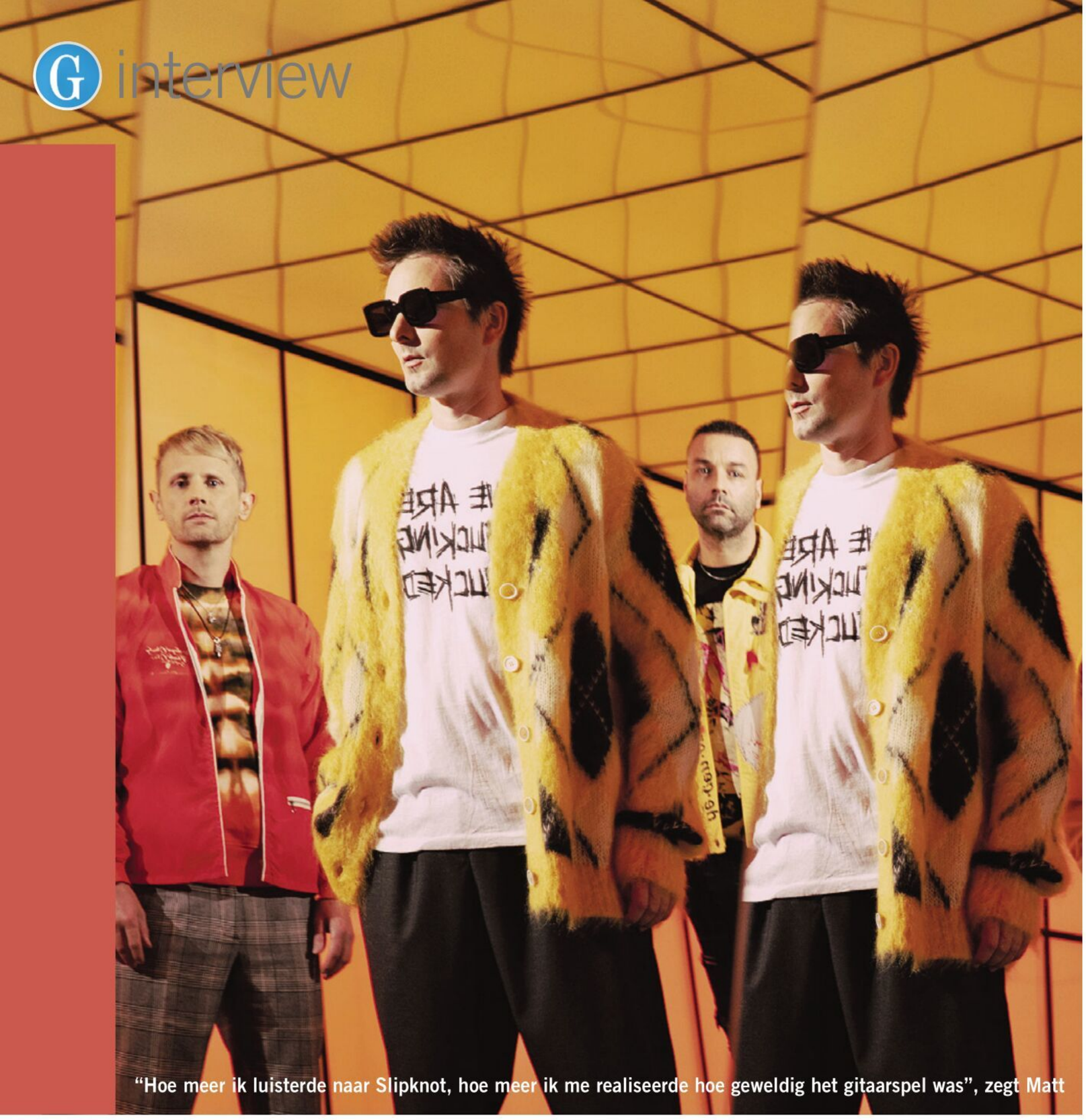

“Hoe meer ik luisterde naar Slipknot, hoe meer ik me realiseerde hoe geweldig het gitaarspel was”, zegt Matt

“MANSON KON ALLES BOUWEN WAT IK WILDE - IK KON MET DEZE GITAREN MIJN EIGEN IDENTITEIT VORMEN”

om de Diezel heen. Ik ben geen fan van het dubbelen van gitaren, liever neem ik op met één gitaar door verschillende versterkers tegelijk. Je krijgt dan klankverschillen waardoor het net klinkt als double-tracking, ook al speel je een partij maar één keer in. Ik heb een AC30 uit 1964 en een uit 1970. Dat zijn de modellen die Brian May en The Edge veel gebruiken, met de top boost. Ze moeten echt uit die jaren komen en daardoor zijn ze moeilijk te vinden. Daarnaast ben ik de gelukkige eigenaar van een extreem zeldzame Marshall. Het is een JTM45 en een van de vijftig eerste versterkers die Jim Marshall zelf bouwde. Dezelfde als Jimi Hendrix gebruikte. Het is een museumstuk en iedereen die iets van de geschiedenis van gitaarversterkers weet, gaat uit zijn dak als hij hem ziet. Zeker als ik vertel dat ik hem niet achter glas bewaar maar gewoon gebruik. Hij is letterlijk met de hand door Jim Marshall gebouwd en klinkt precies als Hendrix. Soms gebruik ik een gemodificeerde JCM800 als ik wil klinken als Tom Morello. En dan zijn er nog wat andere dingetjes. Zoals een Orange, waar we een Slipknot-achtige sound uit probeerden te krijgen.”

Slipknot?

“Mijn zoon is tien jaar oud en is van de ene op de andere dag een enorme Slipknot-fan geworden. Als ik hem naar school rijd, zetten we Slipknot keihard aan. Dat viel in het begin niet mee, maar hoe meer ik naar ze luisterde, hoe meer ik snapte hoe geweldig hun gitaarwerk is. Jim Root speelt volgens mij over Orange, dus probeerden wij ook een kleine Orange voor twee heavy tracks.”

Intellect

Naar welke muzikanten - niet-gitaristen - luister je verder nog om inspiratie op te doen?

“Naar componisten als Rachmaninov of Liszt. Hoe die gasten in hun muziek van toonsoort veranderen is ongelooflijk. Er zit zo veel intellect in hun werk, dat is alleen te vergelijken met wat je nu in technologie ziet - de computerprogrammeurs van de moderne wereld. Er was een tijd waarin componisten grenzen verlegden door hun composities. Daarom ben ik piano gaan spelen; ik moest uitvinden wat er gebeurde. Mijn techniek op de piano is onvoldoende om alles te kunnen spelen, maar ik leerde welke akkoorden je allemaal kunt gebruiken en hoe je van hier naar daar moduleert.

“De gewone majeur en mineur toonladders spreken me niet erg aan. Geef mij maar harmonisch mineur of frygisch. Waarschijnlijk is dat omdat ik graag naar Russische componisten luister. Die probeerden volksmuziek te integreren in de klassieke wereld. Op gitaargebied is de Zuid-Amerikaanse componist Villa-Lobos al sinds mijn zeventiende een grote invloed op me, toen ik flamenco wilde leren spelen en een paar van zijn etudes heb geoefend. Daar is best iets van blijven hangen, maar natuurlijk niet alles. Je hoort restanten van theorie, klassiek en flamenco in mijn spel. Die draag ik met me mee, meer als kleine aanwijzingen dan als belangrijkste onderdeel. Sowieso laat ik me meer door mijn gevoel leiden dan door wat ik op de muziekschool geleerd heb.” G

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

VIDEO We Are Fucking Fucked (Official Performance Video)
SPOTIFY album ‘Will Of The People’
ARCHIEF Matt Bellamy-interview, Gitarist 337, april 2019

GITARIST.NL

WWW.MUSICMAKER.NL

MAKE IT!

Proefabonnement zonder verplichtingen:
2 nummers in de bus voor € 12,50
muziekmagazines.nl/musicmaker

MUSICMAKER. MAKE IT!

muziekmagazines**.nl**

Mag. App. Site. Social. Video. Events.

Steve Hackett

Winnaar Sena European Guitar

Steve Hackett zal zijn grootste bekendheid altijd blijven danken aan het feit dat hij van 1971 tot 1977 de gitarist van Genesis was. Toch is Hackett zich ook daarna steeds blijven ontwikkelen. Als muzikant en als componist, maar ook qua technologie ging hij met zijn tijd mee. Deze verdiensten zijn door de gitaarwereld niet onopgemerkt gebleven: 27 oktober neemt hij in Bergen op Zoom de Sena European Guitar Award in ontvangst. tekst **Kevin Pasman**

Steve Hackett is een fan van Yairi gitaren, zowel staal- als nylonsnarig

De interesse in Hacketts werk is sterk toegenomen sinds hij zo'n tien jaar geleden begon te touren met werk van Genesis. Op de livereleases van die tours - onlangs verscheen 'Seconds Out & More' - worden klassieke Genesis-nummers vaak gecombineerd met werk uit Hacketts omvangrijke solo-oeuvre. "Het lijkt alsof de sleutel naar de toekomst dezelfde is als die naar het verleden", glimlacht de gitarist. "Terugkomen bij mijn vorige leven als Genesis-gitarist heeft me een soort van tweede leven gegeven. En het heeft mensen op de hoogte gebracht van wat ik tegenwoordig doe. Het heeft alles veranderd.

"Mijn nieuwe werk krijgt niet dezelfde publiciteit, maar dat kan natuurlijk ook niet. Het Genesis-werk heeft vijftig jaar de tijd gehad om te worden wat fans er zo mooi aan vinden. Genesis kwam ook vrij langzaam op gang. Maar ik weet dat mensen dat materiaal hoog hebben zitten. Na het vertrek van Peter Gabriel en later mijzelf werd de band internationaal gigantisch succesvol, maar mensen zijn bijvoorbeeld begonnen met drummen door hoe Phil Collins drumde. Er was iets speciaals wat boven de albumverkopen uitsteeg."

Alle B's

Hoewel Hackett bekend is geworden met progrock en artrock, spelen klassieke gitaarmuziek en blues een belangrijke rol in zijn muziek. Wie hém inspireerde om te gaan spelen laat zich dus niet makkelijk raden. "Wat ik het eerste hoorde was cowboymuziek en de instrumentale muziek die eind jaren vijftig veel te horen was", licht hij toe. "Gitaren hadden nog niet geleerd om te zingen, gillen en al het vuurwerk dat we met moderne gitaarmuziek associëren. Waar ik naar luisterde was bands als The Shadows en The John Barry Seven.

"Blues lijkt het gebied van waaruit moderne gitaarsounds zich hebben ontwikkeld. Op John Mayalls 'Blues Breakers With Eric Clapton' uit 1966 hoorde ik die gitaarheroïek voor het eerst. Een groots geluid, goede controle, fantastisch vibrato, sustain... Tegelijkertijd luisterde ik ook naar klassieke gitaar. Andrés Segovia vooral. Ik vond het maar niets dat de klassieke wereld helemaal apart stond van de rock 'n' roll. Dat kwam eind jaren zestig pas. Ik denk dan vooral aan Keith Emerson die met The Nice opeens een stuk Bach kon spelen. Blues, Bach en Bernstein: alle B's bij elkaar."

Controle

De gitaar was niet Hacketts eerste instrument. "Tien jaar voordat ik gitaar speelde, speelde ik al mondharmonica", aldus Hackett. "Mijn vader speelde harmonica en gaf me een chromatische. Toen ontdekte ik de bluesvampers. Dat heeft me richting de rhythm & blues gestuurd.

"Als gitarist begon ik akoestisch. Stalen snaren. Op een gitaar van mijn vader met een actie waar ik tegenwoordig moeite mee zou hebben. Na zes maanden bloedden mijn vingers nog. Ik dacht: waar blijft toch dat eelt waar mijn vader het over had? Dat had ik niet. Alleen open wonden. Toen een vriend van me een heel goedkope nylonsnarige gitaar kocht, voelde die actie opeens zoveel makkelijker.

"Toen ik voor het eerst een Gibson had, een Melody Maker met singlecoils, ging mijn geluid er enorm op vooruit. Die gitaar gaf veel feedback, maar toch had hij een geweldig sound. En toen ik uiteindelijk een Les Paul had, leek het meer en meer onder controle te komen. Maar ik ben altijd op zoek naar een sound die ik niet heb. Altijd aan het experimenteren met apparaten en effecten."

Ondersteunen

Speltechnieken zijn deel van het experiment voor Hackett: "Al vrij vroeg was ik met tapping bezig. Het feit dat ik een onbegeleid tapping-gedeelte in het midden van *Shadow Of The Hierophant* heb gespeeld lijkt voor veel gitaristen vrij belangrijk. Voor heavymetalgitaristen in het bijzonder. In die tijd was ik me daar helemaal niet van bewust."

Het is typerend voor Hackett, die zijn virtuoze capriolen maar spaarzaam laat horen. "Het feit dat ik me bij Genesis bij een team van songwriters voegde heeft me denk ik geholpen om mijn sound te definiëren", overdenkt hij. "Ik kan naar eerlijkheid zeggen dat ik tegenwoordig sneller kan spelen dan vroeger, maar ik vond het altijd interessanter om iets passends te spelen met de juiste melodie.

Iets wat kleuring gaf in iets wat bijvoorbeeld al vrij dichte keyboardtexturen

Award 2022

Hackett heeft twee Fernandes gitaren met Sustainer die van Gary Moore geweest zijn

had. “Laatst had ik een interview samen met Davey Johnstone, die in Elton Johns band speelt. Hij had het erover hoeveel hij van George Harrisons spel houdt. De kunst van het ondersteunen. Ik denk dat dat soms ondergewaardeerd wordt.

“Aan de andere kant: als ik de ruimte had gehad te veel aan gitaarheroïek te doen, denk ik niet dat ik zo lang bij Genesis gespeeld zou hebben. Het hangt allemaal af van wat voor soort muzikant je wilt zijn. En: wat is de functie van de gitaar? Hoe moet het klinken? Het hoeft zeker niet virtuoos te zijn om me te boeien.”

Vloer

Tegenwoordig is Hackett vaak te zien met een Fernandes die veel op zijn oude Les Paul Goldtop uit 1957 lijkt. “Het model waar ik tegenwoordig op speel is van Gary Moore geweest”, licht hij toe. “We hadden ooit dezelfde gitaartechnicus. Toen Gary nog leefde wilde ik er al een kopen. Nadat hij overleden was nam zijn technicus contact met me op. Hij moest de bezittingen van de familie verkopen, dus hij wilde mij de eerste kans geven voor deze gitaar. Ik heb er twee gekocht die van Gary waren. Beide Fernandes met Sustainers. Een prachtig geluid.

“Het idee van sustain zonder luid te spelen... Vroeger had ik een studio waarin ik op de benedenverdieping een Marshall vol opendraaide, je kon hem door de vloer heen horen. Met die Sustainer hoef je niet luid te spelen. Als je wilt, kun je een gesprek voeren terwijl je een gillende solo aan het opnemen bent.

“Akoestisch gebruik ik veel Yairi gitaren. Daar neem ik graag mee op, maar als ik live een gitaar met nylon snaren gebruik, is dat meestal ook de Yairi. Daar gebruik ik vaak een akoestisch modelingapparaat bij: een Fishman Aura Acoustic Imaging. Je speelt met een element, maar het klinkt alsof er een microfoon bij staat. Het is veel meer regelbaar.”

Team

Samenwerking met andere muzikanten is een must voor Hackett. Zelfs op zijn soloalbums vindt hij de input van zijn medemuzikanten onmisbaar. “Tony Banks was in Genesis een extreem getalenteerd begeleider”, aldus Hackett. “Hij had een geweldig harmonisch gevoel. Sindsdien heb ik met enkele fantastische toetsenisten gewerkt: Julian Colbeck, Nick Magnus, Roger King... Maar ik schrijf ook dingen met mijn vrouw Jo.

“Ik vind het belangrijk om een songwritingteam te hebben. Mensen die ideeën hebben waar je zelf niet aan gedacht hebt. Als ik aan een denkbeeldige afbeelding werk, vind ik het prettig als anderen de gezichten inkleuren. Ik ben graag onderdeel van een team. De energie van anderen om me heen lijkt beter te werken voor me.

“Jo komt vaak met een bepaald concept. Soms voor een nummer, soms voor een heel album. ‘Under A Mediterranean Sky’ bijvoorbeeld. Ik was van plan om een akoestisch album op te nemen. Zij weet dat ik heel erg van barokmuziek houd, maar ze zei: waarom maak je het concept niet veel breder? Haar suggestie was om regio’s rond de Middellandse Zee te eren. Zonder dat idee had ik dat album nooit kunnen maken. Omdat zij met dat idee kwam, was ik vrij om met de muziek te dromen en verder te gaan dan ik aanvankelijk misschien van plan was.” G

Uitreiking Sena European Guitar Award
Donderdag 27 oktober
Gebouw T, Bergen op Zoom
sega-award.com
Plus volg onze site en socials over:
21 oktober start SEGA Guitar Week met Vandenberg
23 oktober SEGA Gitaardag

Lees, luister en kijk verder op Gitarist Extra

SPOTIFY Best of Steve Hackett - Playlist door Gitarist
VIDEO Steve Hackett - Genesis Revisited - Live at the Royal Albert Hall Full Concert HD
VIDEO Genesis 1973 - Supper’s Ready live HQ (Genesis Archive)
VIDEO Steve Hackett - Spectral Mornings - live 2021
ARCHIEF Interview uit Gitarist 280, juli 2014

GITARIST.NL

StageCoach Sessions

Videoseries voor muzikanten

Dr. Jordan Institute *Nicole Jordan, Mark Tuinstra, Stefan Kruger en Sean Fasciani*

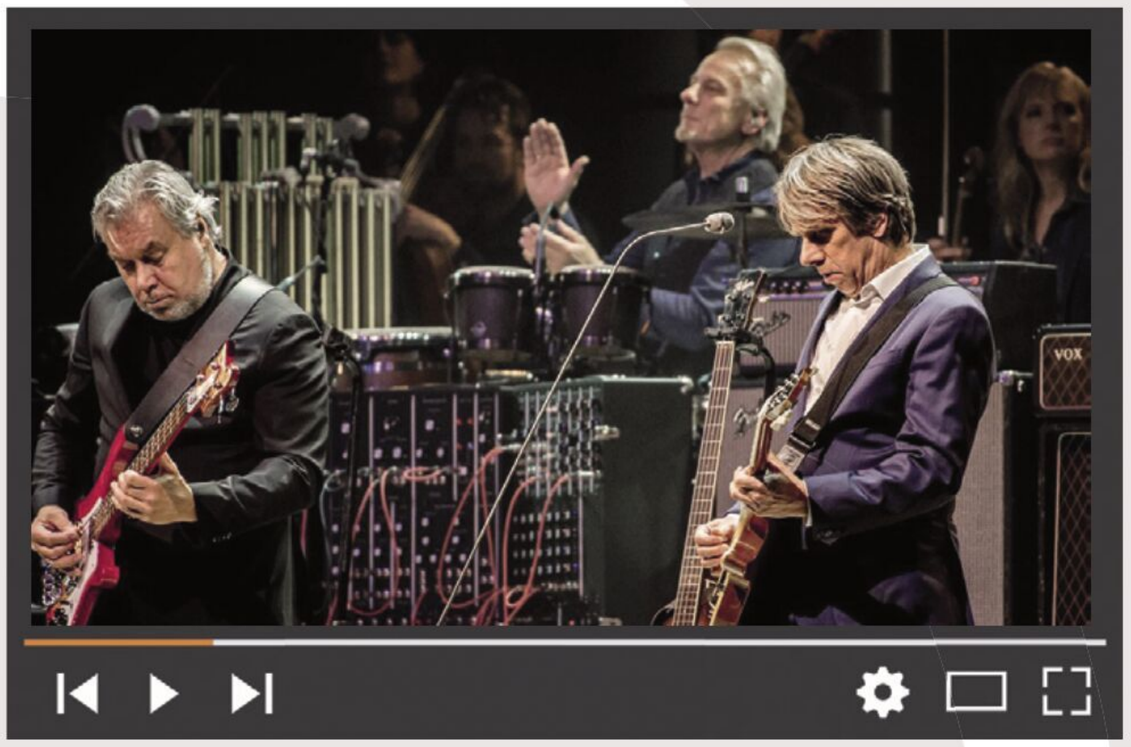

Jac Bico *Gitaarsounds van The Beatles*

Rory Ronde *Neo-Soul Gitaar & Neo-Soul Productions*

Reinier Voet *Akoestische gitaar in jazz*

BJ Baartmans, Sjoerd van Bommel *The Space Age Travellers*

Richard van Bergen en JJ Goossens van Richville *Blues & roots*

Jesús Hernández & Jan-Luc van Eendenburg *Buena Vista Cuba*

Jerôme Hol *Trio-performances en workshop fusion*

Jay-P *Microfoonkeuzes voor elektrische gitaar*

Check ***Musicmaker.nl, Gitarist.nl, Slagwerkkrant.nl, DeBassist.nl, Interface.nl***

Music maker lijfblad voor muzikanten · Gitarist · Slagwerk Krant · De Bassist Kwartaalblad voor bassisten · Interface

StageCoach Sessions is een productie van ***Macho Brand Music Video Productions*** *in samenwerking met* ***Keijser 18 Mediaproducties***

40 jaar Squier

Veertig jaar geleden creëerde Fender een budgetmerk om Japanse kopiisten op hun eigen terrein te verslaan. Dat merk heeft nu zijn eigen identiteit en fans, en was goed genoeg voor een Genesis-wereldtournee. Nu Fender een hele zwerm elektrische Anniversary-modellen introduceert om de verjaardag van Squier te vieren, kijken wij terug op Fender JV en hoe het allemaal begon in Japan. tekst **Tony Bacon & Jamie Dickson**

Begin jaren vijftig bevond Fender zich in de voorhoede van innovatie en brachten ze een revolutie in de gitaarwereld teweeg met hun massieve elektrische gitaren. Daarmee betraden ze het terrein waarvan Gibson en Gretsch dachten dat het voor altijd aan hun hollowbodygitaren zou toebehoren. Leo Fender was zelfs zo succesvol met het populair maken van de massieve elektrische gitaar, dat zijn modellen nog geen dertig jaar later op grote schaal werden gekopieerd door Japanse gitaarfabrieken. En die hun kopieën zo zorgvuldig bouwden dat ze een serieuze bedreiging vormden voor het marktaandeel van Fender, terwijl dat merk nota bene de markt voor massieve elektrische gitaren had gecreëerd.

Het zag er niet goed uit voor Fender. Begin jaren tachtig, de laatste jaren dat Fender in handen was van CBS, liet de kwaliteitscontrole in de Amerikaanse fabriek te wensen over en Fender slaagde er steeds minder in de Amerikaanse gitarist ervan te overtuigen dat hun gitaren nog steeds de moeite van het aanschaffen waard waren.

Terwijl Fender voortvarend te werk ging om een oplossing voor bovengenoemde knelpunten te vinden - voornamelijk door een aantal leidinggevende mensen van Yamaha in de VS over te nemen, waaronder Dan Smith - bleef het Californische merk met het probleem van de almaar groter wordende bedreiging van Japanse merken als Tokai en Greco zitten. Fenders antwoord was een typisch staaltje 'if you can't beat them, join them'-denken. In maart 1982 sloot het bedrijf een overeenkomst met de Japanse distributeur Yamano Gakki en groothandelaar Kanda Shokai om tot een gezamenlijke onderneming te komen met als doel de fabricage en verkoop van in Japan gebouwde Fender gitaren. Aangezien Kanda Shokai eigenaar was van het merk Greco, werd de concurrentie van Fender-kopieën met een Greco-logo effectief de nek omgedraaid met deze deal.

Wat volgde is wel eens de wedergeboorte van Fenders gitaarbouw genoemd en men kwam er al snel achter dat de in Japan gebouwde Fenders kwaliteitsgitaren met een eigen karakter waren. Het bedrijf bespaarde kosten door in Japan te produceren en dat stelde ze in staat tegen een concurrerende prijs officiële Fenders op de markt te brengen die de concurrentie met de kopieën makkelijk aankonden. Op grond van het succes van ter plaatste in Japan gebouwde Fenders, besloot het management een submerk te creëren om diezelfde gitaren in Europa op de markt te brengen. Dat merk werd Squier genoemd en de eerste producten onder die naam zouden bekend worden als de Japanese Vintage- of 'JV'-modellen.

Laten we wat dieper in de geschiedenis van Squier duiken en al die fantastische gitaren die sinds 1982 zijn verschenen…

Japanse kopieën

Aan het einde van de jaren zeventig zat Fender in de problemen. Het bedrijf leed onder steeds toenemende kosten, met name in fabricage, terwijl de reputatie van de kwaliteitscontrole van het merk onder druk stond. Daar kwam nog bij

Oud en nieuw. Een originele JV Strat met groot Fender-logo uit begin jaren tachtig en een Gold Edition 40th Anniversary Telecaster uit 2022

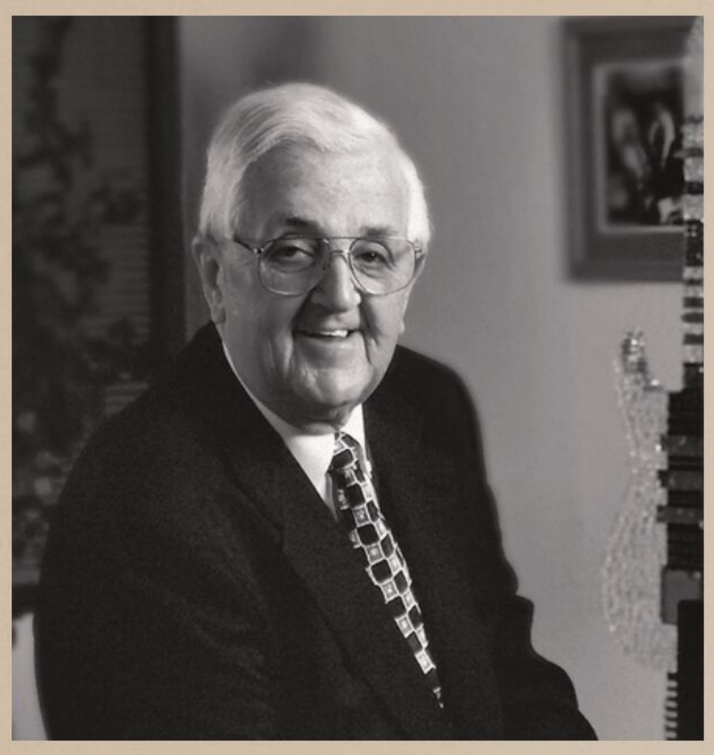

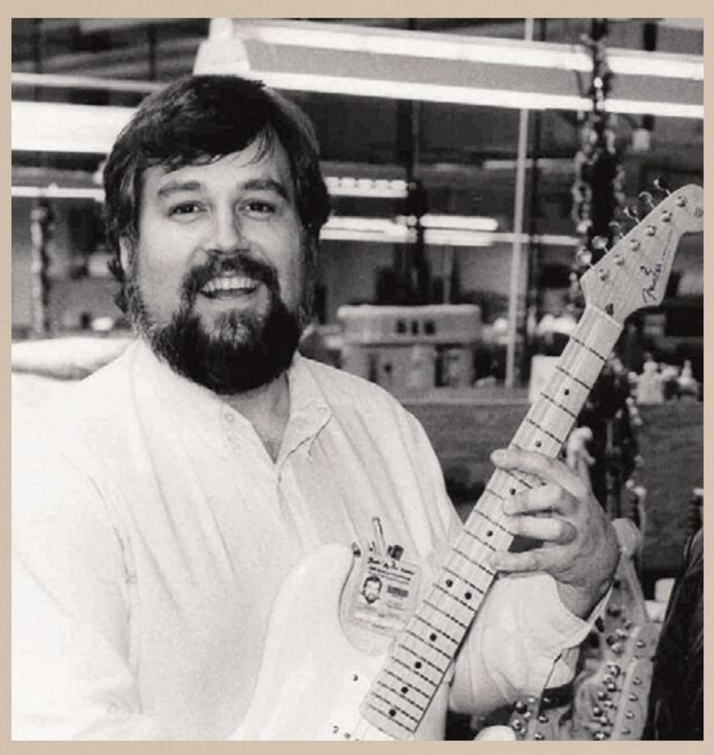

Als president van CBS' Fender-divisie leidde Bill Schultz (l) het bedrijf door zware tijden. Dan Smith (r) speelde in de jaren tachtig een belangrijke rol in de wedergeboorte van Fender

» dat Fender geen antwoord had op de concurrentie van Japanse merken. Kort en goed: ze zaten in de shit en moesten een uitweg vinden.

In 1981 nam CBS, eigenaar van Fender, een eerste stap door een deel van het management te vullen met mensen van de Amerikaanse muziekinstrumentendivisie van Yamaha. John McLaren kwam aan de leiding van CBS Musical Instruments, Bill Schultz werd de nieuwe directeur van de CBS Fender/Rogers/Rhodes-divisie, Dan Smith werd marketingdirecteur voor elektrische gitaren en Roger Balmer - afkomstig van Music Man maar ook een ex-Yamaha-man - werd benoemd tot hoofd marketing & sales. De CFO van de CBS instrumentendivisie, Bill Mendello, verhuisde naar Californië om bij Fender te gaan werken. Deze managers zouden ervoor zorgen dat het geplaagde bedrijf de lastige jaren die nog kwamen door zou komen. Roger Balmer herinnert zich een presentatie die hij destijds voor de CBS top gaf: "Ik vertelde ze dat Fender wereldwijd een marktaandeel van 15 procent had als het ging om Fender-achtige gitaren en dat ze aan de verliezende hand waren. De andere 85 procent bestond uit allerlei kopieën van Fenders en Fender-achtige producten. Voordat wij de zaak overnamen, was het de strategie van Fender om te proberen het kopiëren van hun instrumenten juridisch een halt toe te roepen. Maar dat leverde niets op: we bleven marktaandeel verliezen. Ik vertelde ze ook dat je als bedrijf in deze omstandigheden nooit kunt winnen door alleen je thuismarkt te verdedigen en dat we moesten gaan aanvallen, in de VS en internationaal."

Het was duidelijk dat de Japanse bedrijven in hun thuisland de meeste winst behaalden. De aanval waar Balmer over sprak bestond uit de verkoop in Japan van daar gebouwde Fender gitaren tegen een lagere prijs dan de kopieën van Tokai en de rest. Het idee was dat die dan hun prijzen buiten Japan zouden moeten verhogen om de lagere opbrengst in hun thuisland goed te maken. "Ons uiteindelijke doel", vertelde Dan Smith, "was ze te dwingen te stoppen met kopiëren en hun eigen unieke modellen te gaan ontwikkelen."

Fender besloot heruitgaven te gaan maken van de instrumenten waar de Japanse kopiisten het meest succes mee hadden, en dat waren de gitaren en bassen uit de gouden tijd, de jaren vijftig en zestig.

Het plan was om deze nieuwe Vintage Series niet alleen in de VS, maar ook in Japan te gaan produceren en die daar exclusief te gaan verkopen. Er werd een nieuwe joint venture opgezet in de vorm van Fender Japan en Fender koos de

Deze prachtige 1982 Fender Squier JV Strat laat zien hoe fijn gebouwd de vroege Japanse modellen waren

40 jaar

Squier

Fujigen-fabriek in Matsumoto als zijn Japanse productiebasis. Fujigen was uitermate geschikt voor deze taak, aangezien ze de producent waren van kwalitatief goede Greco-kopieën en ze ook instrumenten bouwden voor kwaliteitsmerken als Ibanez.

Door problemen in de Fender-fabriek in Fullerton verschenen de in de VS gemaakte Vintage-modellen pas in 1983 op de markt, terwijl de eerste door Fujigen gemaakte Fender Vintage-modellen al in mei 1982 in de Japanse winkels lagen.

Dan Smith en zijn collega's in Fullerton zagen de Japanse prototypes ruim voor de Amerikaanse productie van start ging. "Iedereen wilde ze zien en uitproberen", vertelde Smith, "en sommigen van ons begonnen te huilen,

Bij deze 1982 Squier '62 Jazz Bass reissue is het Fender-logo nog groter dan dat van Squier

zo goed waren de Japanse gitaren. De Japanners deden wat ons steeds maar niet lukte."

Japan & verder

Nadat Fender in 1982 de nieuwe Vintage Series had aangekondigd, wilde Martin Fredman, de sales & marketing-directeur van CBS/Fender in Europa, betaalbare instrumenten in dezelfde stijl. Ivor Arbiter was in 1973 CBS/Fender begonnen in Engeland en begin jaren tachtig distribueerde het bedrijf Fender producten in het Verenigd Koninkrijk, Duitsland, Nederland, België en Luxemburg.

Martin Fredman was van mening dat Fender zelf goedkopere instrumenten zou moeten maken vanwege het grote succes van de kopieën. "Tokai was de belangrijkste aanleiding", herinnert hij zich. "Die kopieerden de complete Fender-lijn en verkochten die voor een veel lagere prijs." Hij vertelde de bazen van Fender dat Fender dat zelf zou moeten gaan doen, namelijk zichzelf kopiëren en die instrumenten goedkoper leveren.

De oplossing lag letterlijk voor de hand. De oude fabriek van Fender in Fullerton, Californië had problemen en was derhalve niet in staat een betaalbare, fatsoenlijke gitaar te produceren. Maar nu was er de in Japan gemaakte Vintage-lijn. De oorspronkelijke deal met Fender Japan hield in dat die hun gitaren uitsluitend in Japan mochten verkopen. Maar zouden ze ook ergens anders op de markt gebracht kunnen worden? Het idee ontstond om betaalbare modellen van Fender Japan van een ander logo te voorzien en die als afzonderlijke productlijn in Europa aan te bieden om aan de vraag daar te voldoen.

Dat andere logo bestond uit 'Squier Series' in kleine letters aan de rand van de kop; voor de rest waren de instrumenten gelijk aan de andere Fender Japan-modellen. De naam Squier lag voor de hand want die was al in het bezit van Fender sinds het moment dat CBS in 1965 de VC Squier-snaarfabriek had gekocht toen het ook Fender en bijbehorende merken overnam.

A star is born

In de Fujigen-fabriek in Japan ging eind april 1982 de eerste lading vintage heruitgaven van de nieuwe Fender Squier

Al gauw kwam het Squier-logo groot op de kop te staan, met Fender als klein onderschrift

Series in productie. Deze waren bedoeld om vanuit Japan naar Europa geëxporteerd te worden. De reeks bestond uit zes verschillende modellen: twee Stratocasters (esdoorn hals, '57-stijl; palissander toets, '62-stijl), een '52 Telecaster, twee Precision bassen (esdoorn hals, '57; palissander toets, '62) en een '62 Jazz Bass.

Een paar maanden later lagen de eerste Fender Squier Series instrumenten in de Europese winkels. In Nederland waren ze te koop voor iets boven de duizend gulden, wat vergelijkbaar was met de prijs van de goedkoopste Tokai-kopieën, en ongeveer de helft van een Amerikaanse Fender. Bovendien waren de Squiers voor een Europese gitarist de enige manier om een nieuwe Strat, Tele, P-Bass of Jazz te kopen met vintage specificaties. Graeme Mathieson, verkoopmanager van CBS/Fender, herinnert zich: "Toen ze eenmaal in de winkel lagen, liep het storm. Iedereen stond klaar om ze af te kraken omdat het Japanse Fenders waren - dat kon nooit wat zijn. Maar iedereen die ze bespeelde, kwam al heel snel tot de conclusie dat ze beter waren dan de Amerikaanse gitaren. Het werd zo erg dat we onze vertegenwoordigers vroegen geen bestellingen meer op te nemen omdat de productie het niet bij kon houden en we niets anders meer verkochten."

Squier by Fender

Een kleine aanpassing, die voor verzamelaars veel verschil zou maken, kwam toen Fender de logo's op de kop van hun Squiers omwisselde. De Japanners wilden eigenlijk het grote Fender-logo behouden zodat de exportmodellen gelijk waren aan de Japanse Vintage Series Fenders. De Amerikanen wilden echter een groot Squier-logo en in het klein Fender erbij, misschien om hun

40 jaar

Squier

reputatie niet in gevaar te brengen. De Amerikanen kregen hun zin. “Er moest verschil zijn met de Amerikaanse Fenders zodat mensen wisten dat ze geen authentiek Amerikaans product kochten”, vertelt Martin Fredman van CBS/Fender, “maar dat hun gitaar gemaakt was onder supervisie van Fender. Anders zouden ze misschien niet meer zo veel willen betalen voor de Amerikaanse Fenders.”

De gereviseerde Squier Vintage-modellen verlieten de Fujigen-fabriek omstreeks juli 1982 en bereikten al snel Europa. Het waren dezelfde gitaren, met alleen een kleine wijziging. Nu hadden ze een groot Squier-logo in vintage spaghettiletters op de kop waar eerst Fender had gestaan. Daaronder stond in kleine letters ‘Made In Japan’. Onder de modelnaam, rechts, stond ook nog het ‘by Fender’-logo. Daarmee was het Squier by Fender-merk officieel van start gegaan.

Gemaakt in Japan, verkocht in Amerika

De volgende stap voor Fender Californië was de marketing van een in Japan gemaakte gitaar in de VS. Het waren zware tijden: de Fender-fabriek in Fullerton functioneerde nog altijd niet naar behoren en de winsten die CBS wilde, bleven achter.

“We hadden bijna geen tijd meer”, vertelt Dan Smith. Hij wist zijn directe baas, Bill Schultz, te overtuigen van zijn plan om de specificaties van ‘de minst gewilde Fender uit de geschiedenis’ te gebruiken voor een in Japan gemaakte Squier en die in de VS te verkopen. Die ‘minst gewilde’ gitaar was een Strat met een driepunts halsbevestiging en een grote kop, een gemodificeerd model dat in 1971 door CBS op de markt gebracht was. Fujigen bewees maar weer eens kwaliteit te kunnen leveren en de nieuwe versie was een prima gitaar, waarvan de hals zelfs met de zo verguisde drie schroeven goed aan de body bevestigd bleek.

Toen Smith met zijn Japanse Squier de Amerikaanse dealers bezocht, was de reactie dat het best een goede gitaar was, maar dat hij niet veel impact zou hebben op Fender USA producten. “Tjonge, wat zaten zij ernaast”, herinnert hij zich lachend. “Ik ook, trouwens. De nieuwe Squiers gingen als warme broodjes over de toonbank. Daardoor wisten we dat Squier als merk op eigen benen kon staan en dat we de kans hadden ook de Amerikaanse markt ermee te veroveren.”

CBS verkoopt Fender

Het succes van de nieuwe Squiers werd enigszins ondermijnd doordat Fenders resultaten in de visie van CBS nog altijd onvoldoende waren. In 1984 besloot CBS Fender te verkopen. Een ingewijde schatte dat de verkopen van Fender begin jaren tachtig nog maar de helft waren van daarvoor. “CBS maakt geen financiële resultaten van individuele bedrijfsonderdelen bekend”, schreef de San Francisco Chronicle, “maar de CBS Group leed in het derde kwartaal van 1984 een verlies van 8,3 miljoen dollar, wat voor een belangrijk deel te wijten was aan de muziekinstrumentendivisie.”

Uiteindelijk maakte CBS begin 1985 bekend dat het Fender zou verkopen aan “een groep investeerders onder leiding van William Schultz, directeur van Fender Musical Instruments”. Het contract werd in februari geformaliseerd en de verkoop aan het voormalig management werd in maart afgerond voor 12,5 miljoen dollar.

Desondanks kan de betekenis van het feit dat Fender besloot Squier te creëren niet onderschat worden. Fender hield er een levensvatbaar tweede merk aan over en zette daarmee veranderingen in gang die zouden bewijzen dat het Californische bedrijf wel degelijk kon concurreren op de markt voor budgetgitaren. Misschien nog wel belangrijker in zakelijke termen is dat Fender na de verkoop door CBS door deze ontwikkeling geleidelijk weer de weg omhoog vond en uiteindelijk het internationaal toonaangevende merk kon worden dat het nu is.

“De meeste mensen zien Squier als een goedkope Fender”, zegt Bill Mendello. “Dat is het ook, maar voor ons was het een manier om de concurrentie met de wereld aan te gaan. Ja, het is een goedkoop merk, maar dat betekent niet dat het slecht is. Integendeel. Wij wisten dat we moesten kunnen concurreren om succesvol te zijn. We hebben het lang bijgehouden en in die tijd werden er wereldwijd meer Squiers verkocht dan welk ander merk elektrische gitaren ook. Waarschijnlijk is dat nog steeds zo.” G

Voorbeeld van een Squier JV ‘grote kop’ Strat, die Fender op de Amerikaanse markt wilde uitproberen

Mike Rutherford bespeelt een Squier Bullet Strat tijdens de Genesis-wereldtour van vorig jaar

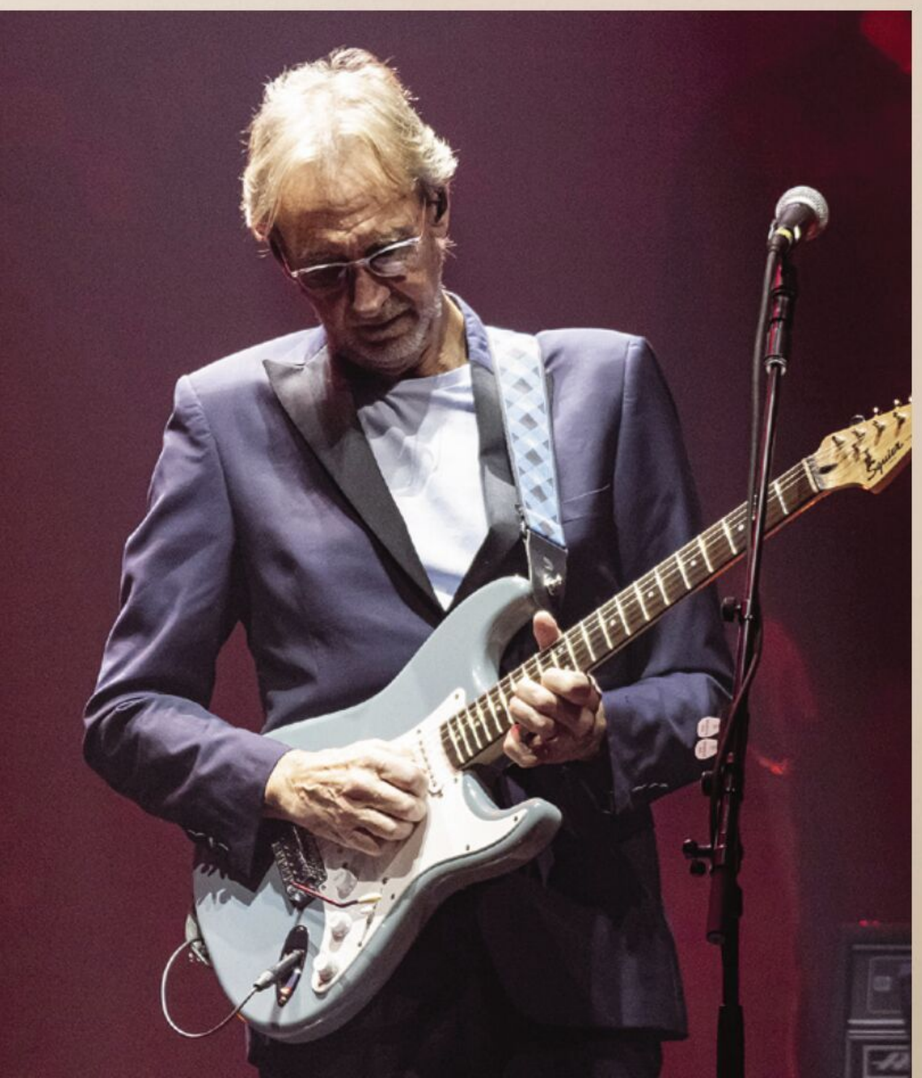

Squier heeft ook signaturemodellen, zoals deze J Mascis Jazzmaster, erg gewild onder alternatieve gitaristen

miniconcerten - interviews- tutorials - en meer.

AQUARIUM SESSIONS

Abonneer je op ons YouTube-kanaal!

www.youtube.com/c/aquariumsessions

Video Tutorials:**Gitaarhelden Leif de Leeuw | Stem je drums | Silent Recording**

Bekijk de volgende miniconcerten: **M ft. M | Komodo | Lakshmi Jett Rebel | Skinnerbox | Tyler Ramsey | Will And The People | Eagle-Eye Cherry | Emily Wolfe | Ethan Johns**

En video-interviews met : **Samantha Fish | Jared James Nichols Jeff Berlin | Jan Akkerman | Emilie Cleuver**

YouTube

Aquarium Sessions

Een project van Musicmaker, Gitarist, Slagwerkkrant, De Bassist en Interface

---

Mede mogelijk gemaakt door Q-Factory Amsterdam

Powered by Audient, Auralex, Blue, Bose, Tama, Pro Tools

Gibson Hummingbird

Deze rechtgeschouderde Gibson flattop van begin jaren zestig is een onverslaanbare klassieker geworden. tekst **Rod Brakes**

De Hummingbird werd geïntroduceerd in 1960 en was toen de eerste akoestische Gibson met Martin-achtige rechte schouders (in tegenstelling tot de klassieke ronde schouders van de jumbo). Toch was dit niet de eerste rechtgeschouderde dreadnought/D-style flattop die in de Gibson-fabriek in Kalamazoo in productie ging. Die eer komt toe aan de Epiphone FT-110 Frontier, die al vanaf 1958 in productie was. Nadat Gibson in 1957 Epiphone overnam, stelde Gibson-directeur Ted McCarty een lijst van productsuggesties voor Epiphone op en de "flattop jumbo - esdoorn achterkant… kopie Martin d'nought" Frontier was er daar een van. De eerste Gibson flattop met een esdoorn kast en rechte schouders verscheen in 1962, in de vorm van de Dove.

Met hun chique uiterlijk, met name de fraai gegraveerde slagplaat, werden Doves en Hummingbirds als luxe gitaren gezien en ze behoorden inderdaad tot de duurdere modellen. Hoewel ze veel gemeenschappelijk hebben, zoals hun formaat en een toets met ingelegde dubbele parallellogrammen, verschillen deze rijk versierde akoestische gitaren fundamenteel in constructie.

Waar de langere, 25½-inch mensuur en esdoorn klankkast van de Dove een stoere, frisse toon produceert, heeft de Hummingbird van begin jaren zestig met zijn korte 24¾-inch mensuur en mahonie klankkast een geheel eigen sound. Gibson probeerde die in hun catalogus destijds als volgt te beschrijven: "Een fabuleuze, nieuwe akoestische gitaar - een van de beste ooit gemaakt voor zangbegeleiding. De klank is vol en rond, met de diepe bassen die zo gewild zijn onder gitaristen. Een prachtig instrument met een mooie, resonerende toon en een schitterend uiterlijk."

Opvallend dat Gibson de Hummingbird speciaal aanbeval voor de begeleiding van zang, waarschijnlijk om in de smaak te vallen bij de maestro's van de folk*boom* in die tijd. De populariteit van de Amerikaanse folk was op zijn hoogtepunt en Gibson probeerde simpelweg in de vraag te voorzien. In 1960 verlieten 156 Hummingbirds de fabriek, gevolgd door 595 en 503 stuks in respectievelijk 1961 en 1962. In 1963 verdrievoudigde de productie en werden 1364 sunbursts en 97 exemplaren van het toen net geïntroduceerde naturel afgewerkte model aan de detailhandel geleverd. De Hummingbird is al die tijd een behoorlijk populaire akoestische Gibson gebleven en het is zelfs een van de weinige modellen uit de Gibson-catalogus die nooit uit productie zijn genomen.

Hummingbirds zijn te zien geweest in de handen van beroemde artiesten en waren favoriet bij enkele van de grootste namen uit de popmuziekgeschiedenis. Kijk naar Sympathy For The Devil, Jean-Luc Godards Rolling Stones-film uit 1968, om een Hummingbird in actie te zien en te horen. Keith Richards en Mick Jagger bespelen er beide een tijdens het schrijven en opnemen in de Londense Olympic Studios. Een ander voorbeeld is Thom Yorke's solo-uitvoering van *The Clock* in The Henry Rollins Show.

De Hummingbird is al decennia onderdeel van de akoestische Gibson-catalogus en is geliefd bij gitaristen uit allerlei stijlen. Ook nu is de Hummingbird nog onverminderd populair, zoals te zien is in de diverse uitvoeringen die leverbaar zijn. Zo zijn er de Modern Series Hummingbird Standard en Hummingbird Studio Rosewood; de Original Series Hummingbird Original; de Artist Series Eric Church Hummingbird Dark; en de Custom Shop 1960 Hummingbird Fixed Bridge, Hummingbird Deluxe en Hummingbird Custom. G

Deze ongebruikelijke geschroefde slagplaat was een jaar in productie voor hij weer plaats moest maken voor de reguliere gelijmde versie

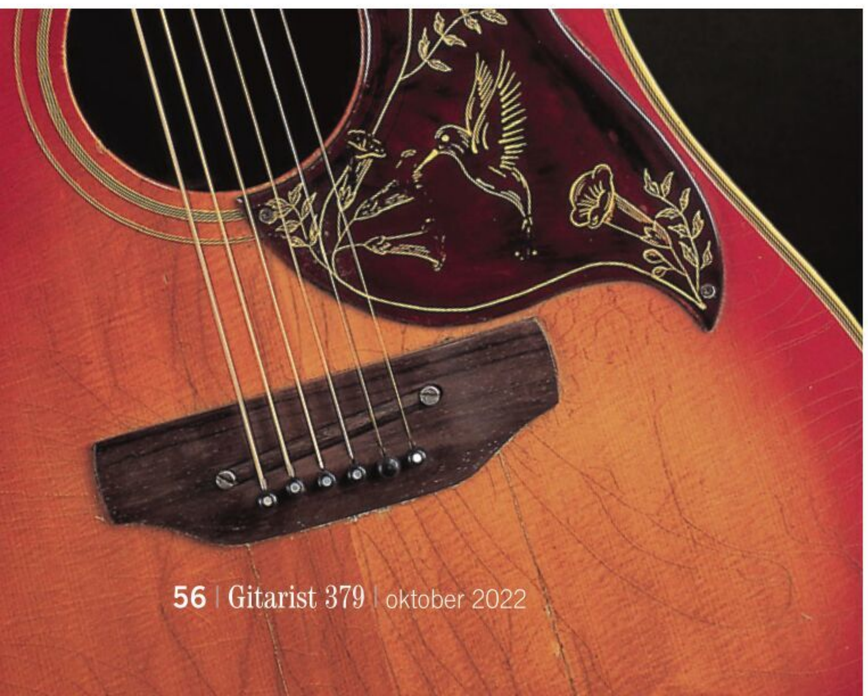

De ontwikkeling van de Gibson Hummingbird

1960
Introductie; 24¾-inch mensuur; cherry sunburst afwerking

1962-1963
Enkele exemplaren met Dove-achtige esdoorn klankkast en 25½-inch mensuur

1963
Langere mensuur gehandhaafd; naturel afwerking optie

1965
Zwart gelakte hiel; smallere hals/topkam; gereduceerde hoek hals/kop

1967-1968
Geschroefde slagplaat

1968
Brug verandert van model

1969
Indiaas in plaats van Braziliaans palissander

1971
Hals van drie delen mahonie; dubbele X-bracing; rechthoekige inleg; niet-verstelbare brug

Mid-70's
Hals van drie delen esdoorn; voluut; serienummer op sticker

1984
Gemaakt in Nashville; terugkeer naar specificaties uit jaren zestig

Nigel Osbourne/Redferns

1968 Gibson Humminbird

1 SERIENUMMER
Zes cijfers, gestempeld op ovalen sticker in klankgat, overeenkomend met zes in achterkant kop geperste cijfers

2 KOP
Flauwe 14-graden hoek; zwart gelakt hulstfineer, afgewerkt met blanke nitrocellulose-lak; Gibson-logo en ingelegde kroon van parelmoer

3 PLASTIC
Geschroefde cellulose slagplaat met gegraveerde kolibries, vlinders en bloemen; zwart afdekplaatje halspen; zes brugpennen

4 HARDWARE
Vervangen stemmechanieken (vergulde Kluson Deluxe met parelmoeren knoppen waren standaard); palissander brug met uitstulping aan onderkant, instelbaar palissander zadel (keramisch zadel ook standaard)

5 KLANKKAST
Rechte schouders; 40,5 cm breed, 12,5 cm diep; sparren bovenblad; mahonie zij/achterkant; meerlaagse binding (z/w) rond bovenblad en achterkant; meerlaagse binding (z/w) rond klankgat; cherry sunburst nitrocellulose-afwerking

6 HALS
25½-inch mensuur; één deel mahonie; hals bij 14e fret bij klankkast; palissander toets met binding, 20 frets, ingelegde dubbele parallellogrammen van parelmoer

GITARIST EXTRA

Audiovoorbeelden bij de workshop op Gitarist Extra

www.gitarist.nl/extra

Niks dan licks

Leer zes nieuwe licks, van makkelijk tot gemiddeld en gevorderd. tekst **Jamie Hunt**

MAKKELIJKE LICKS VOORBEELD 1 ROBERT SMITH (THE CURE)

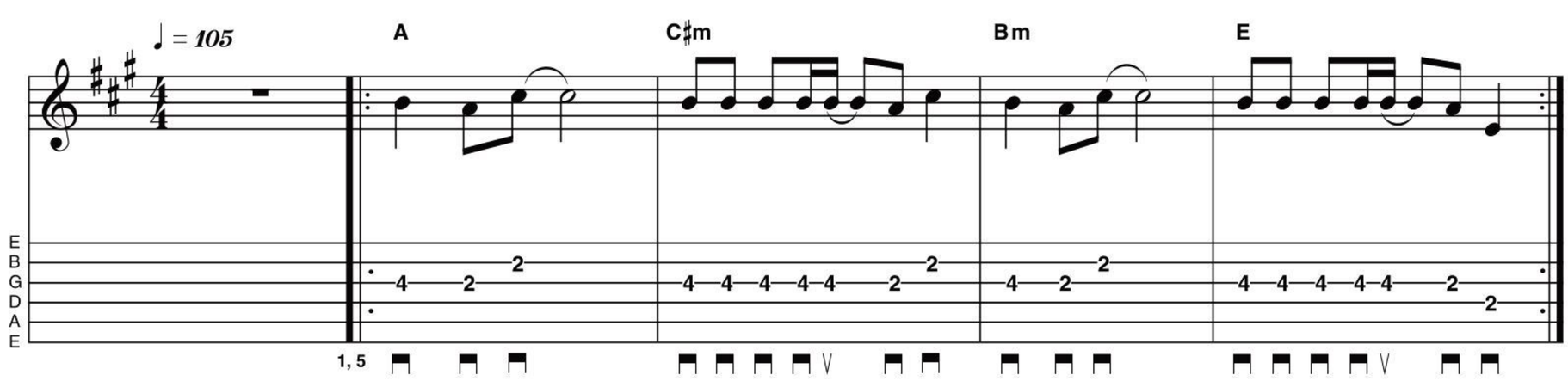

De melodie maakt gebruik van de tonen van A majeur en bestaat uit een thema met variatie, gespeeld in één positie. De begeleidende akkoorden wisselen elke maat. Let op de opslagen in maat 2 en 4. Die helpen de melodie in beweging te blijven terwijl je rechterhand ontspannen kan zijn. De sound is clean, met chorus of flanger en een beetje reverb.

MAKKELIJKE LICKS VOORBEELD 2 SCOTT HOLIDAY (RIVAL SONS)

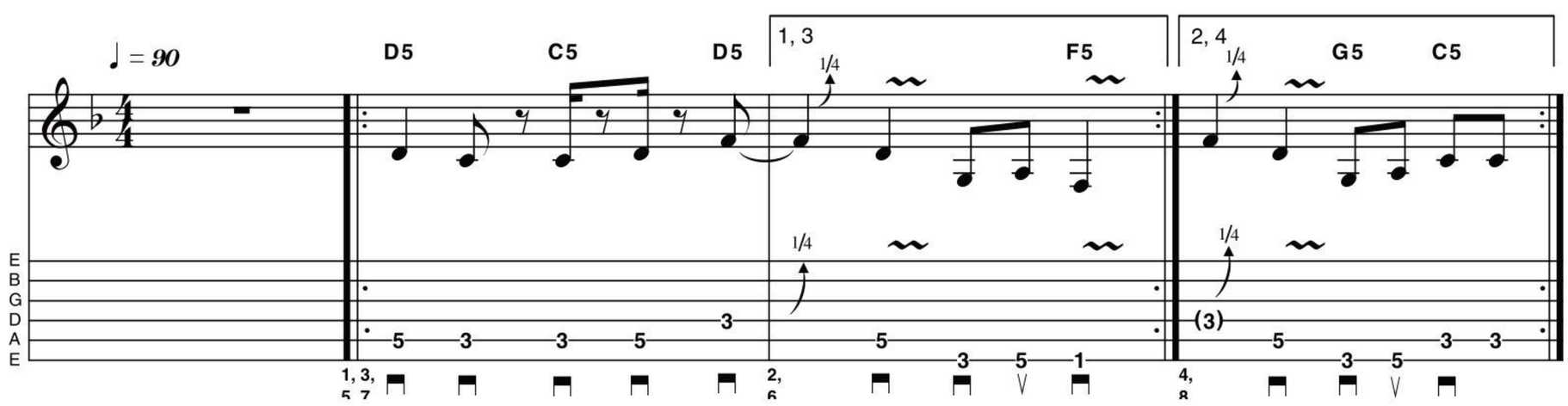

Deze riff wordt met losse noten gespeeld, maar krijgt gewicht doordat de frases beginnen en eindigen op zware maatdelen. De tweede helft van maat 1 (en maat 3 bij de herhaling) vermijdt juist tonen op de tel en daardoor ontstaat de groove. Houd de lengte van je tonen in de gaten omdat de ruimte tussen de tonen belangrijk is voor de frasering. Voor deze sound gebruik je je brugelement met wat fuzz en sla je hard aan.

GEMIDDELDE LICKS VOORBEELD 3 EDDIE HAZEL (PARLIAMENT-FUNKADELIC)

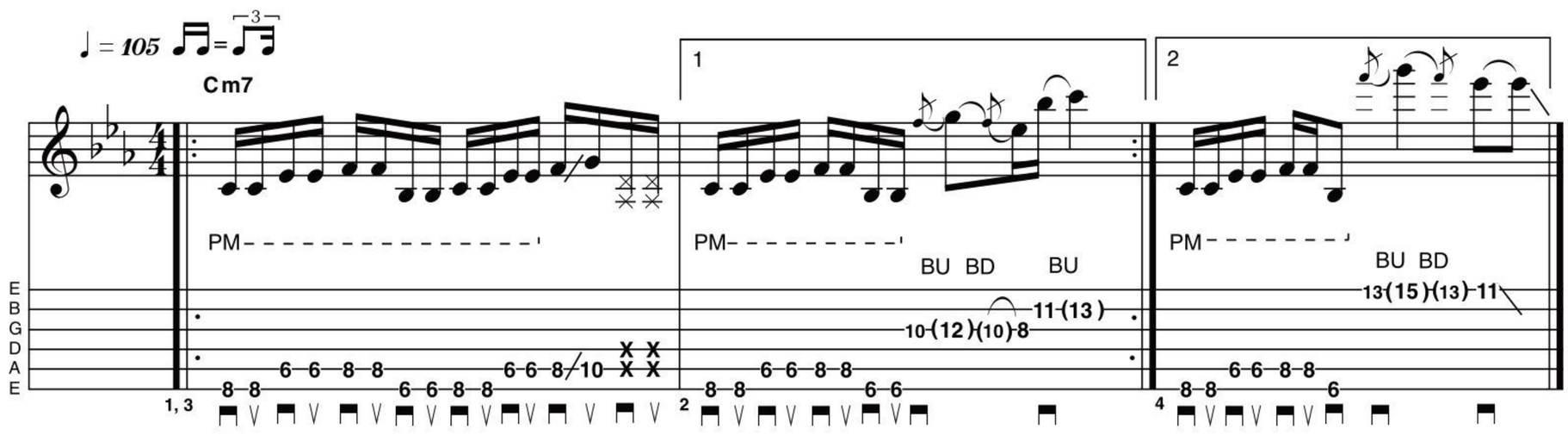

Deze frases maken gebruik van een herhaald patroon van zestienden. Om het nog funkier te laten klinken, spelen we dit met een swingfeel. Demp de zestienden af met de palm van je hand om het ritme beter uit te laten komen. Aan het einde van de frase haal je je handpalm van de snaren en sla je naar beneden aan voor een energieke sound. Kies je brugelement en medium gain - voldoende om je tonen gewicht mee te geven, maar niet zo veel dat het ritme onduidelijk wordt. Heb je een phaser, schakel die dan in voor een psychedelische sound.

GEMIDDELDE LICKS VOORBEELD 4 — PETER FRAMPTON

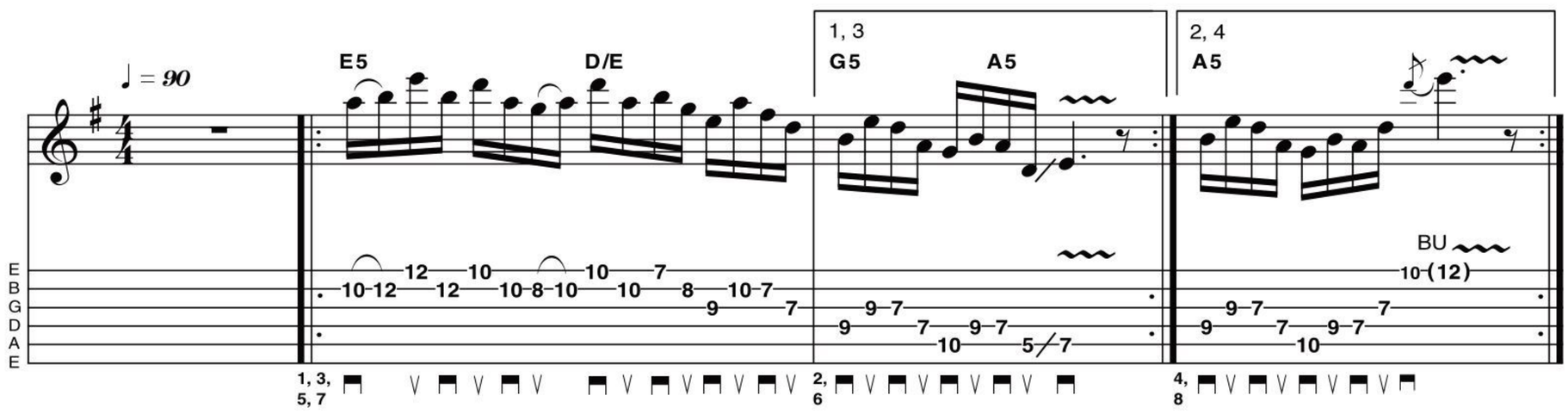

Frampton maakt mineurpentatoniek spannender door extra noten te vinden op nabijgelegen snaren. De kwartintervallen stellen hem in staat de toonladder op een onvoorspelbare manier te fraseren. Druk tonen in hetzelfde vakje op verschillende snaren met dezelfde vinger in door met de top van je vinger te ‘rollen’. Stel op je versterker medium gain in met extra midden.

GEVORDERDE LICKS VOORBEELD 5 — ADRIAN SMITH (IRON MAIDEN)

Begin elke triool met een opslag van je plectrum (maat 1) zodat de opgedrukte toon met een neerslag op de tel uitkomt. Na de melodie op één snaar komen we in maat 4 weer terug bij de pentatonische mineurladder met een bluesy lick. Zorg voor overdrive met gain en sustain. Voeg daarna chorus en delay toe.

GEVORDERDE LICKS VOORBEELD 6 — ROY CLARK

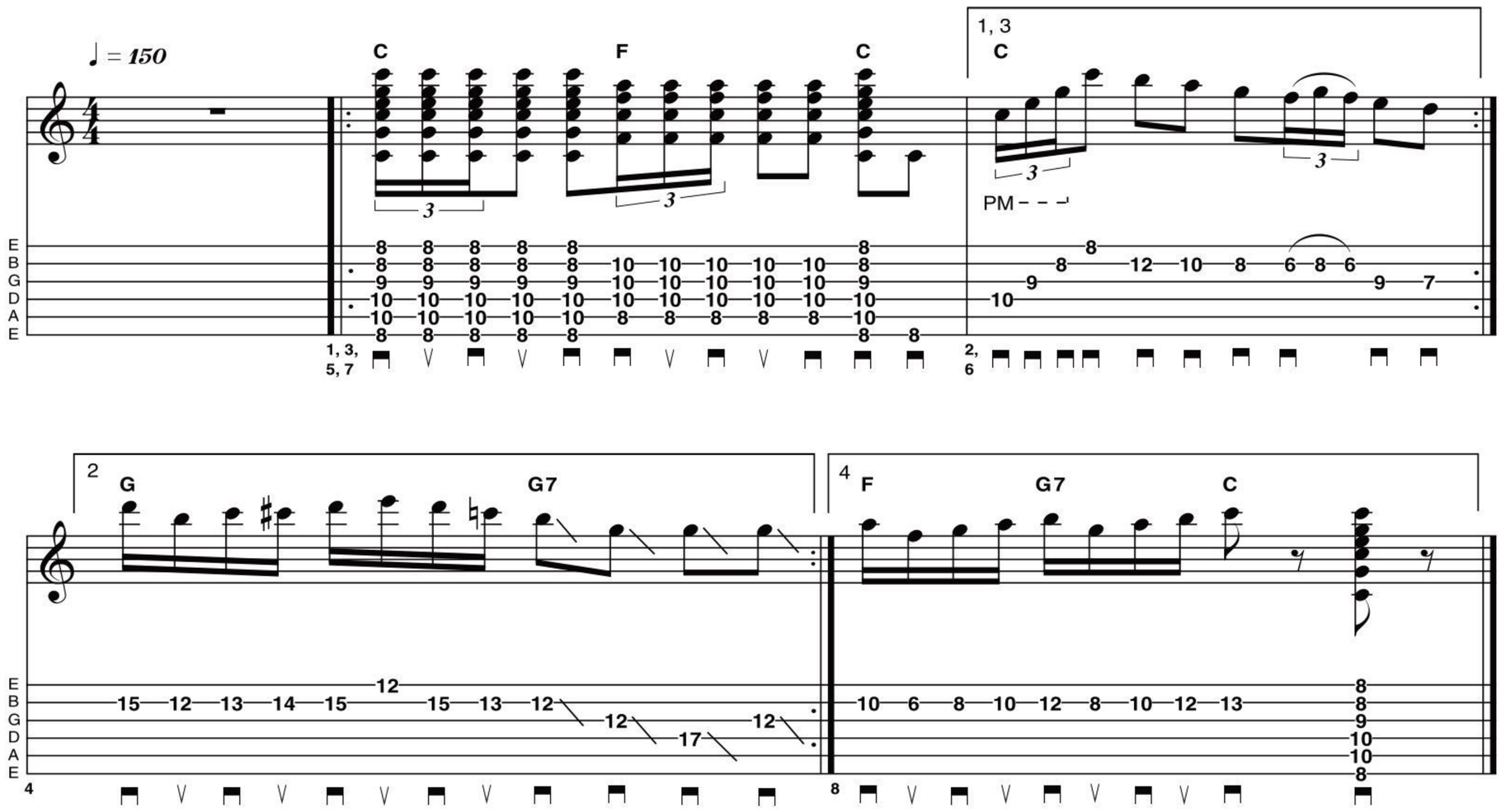

Deze sequens wisselt af tussen in zestienden gespeelde akkoorden en melodische frases met losse tonen. Houd bij het snelle akkoordenspel de pols van je rechterhand zo ontspannen mogelijk. Speel de slides in maat 4 met afwisselend de wijs- en middelvinger van je linkerhand. Kies voor het halselement, draai je toonregelaar een beetje terug en voeg reverb toe.

IN DE BU

01

02

03

04

05

Adverteren op deze pagina?
Bel of mail Ollie Schmitz:
020 675 5308
ollie@k18.nl

06

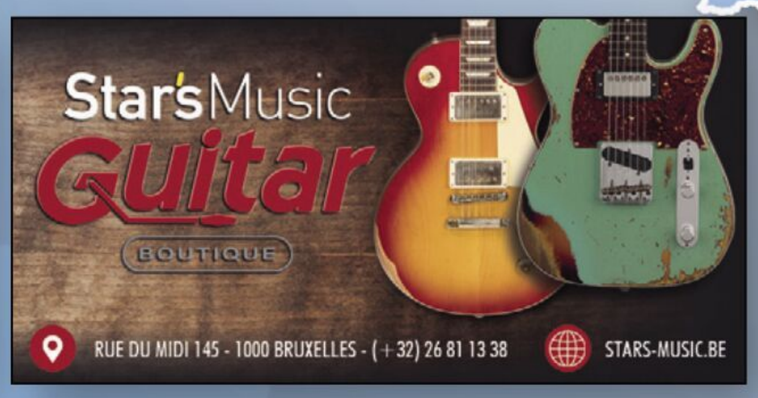

07

08

URT

09

15

10

16

11

17

12

18

13

19

14

20

AQUARIUM SESSIONS

-MINICONCERTEN
-INTERVIEWS
-TUTORIALS
-EN MEER.

ABONNEER JE OP ONS YOUTUBE-KANAAL!

www.youtube.com/c/aquariumsessions

Een project van Musicmaker, Gitarist, Slagwerkkrant, De Bassist en Interface

YouTube

Mede mogelijk gemaakt door Q-Factory Amsterdam. Powered by Audient, Auralex, Blue, Bose, Tama, Pro Tools

Gitarist | Events

Gitarist organiseert op zaterdag 26 november Amsterdam Guitar Heaven met de Gearshow Gitaar & Bas en het Workshopfestival, in 8 zalen van Q-Factory Amsterdam. Gitarist is partner van de theaterserie Snarenplukkers in Wild Verband, die 30 oktober van start gaat in Oeffelt.

Snarenplukkers in Wild Verband

Een nieuwe theaterserie met BJ Baartmans

BJ Baartmans PRESENTEERT SNARENPLUKKERS ★ IN WILD VERBAND ★

Een muzikale talkshow met de gitaar in de hoofdrol: het idee zat al langer in het achterhoofd van gitarist en producer BJ Baartmans. 'Snarenplukkers in Wild Verband' wordt komend theaterseizoen georganiseerd door Schouwburg Cuijk in samenwerking met StageCoach Sessions en Gitarist. Een ode aan de gitaar, met iedere maand een andere gitarist in de spotlight.

Tussen 30 oktober en 16 april vinden zeven theateravonden plaats in en om Cuijk, met de apotheose op het Boothuis Festival op 28 mei 2023, met Vedran Mircetic.

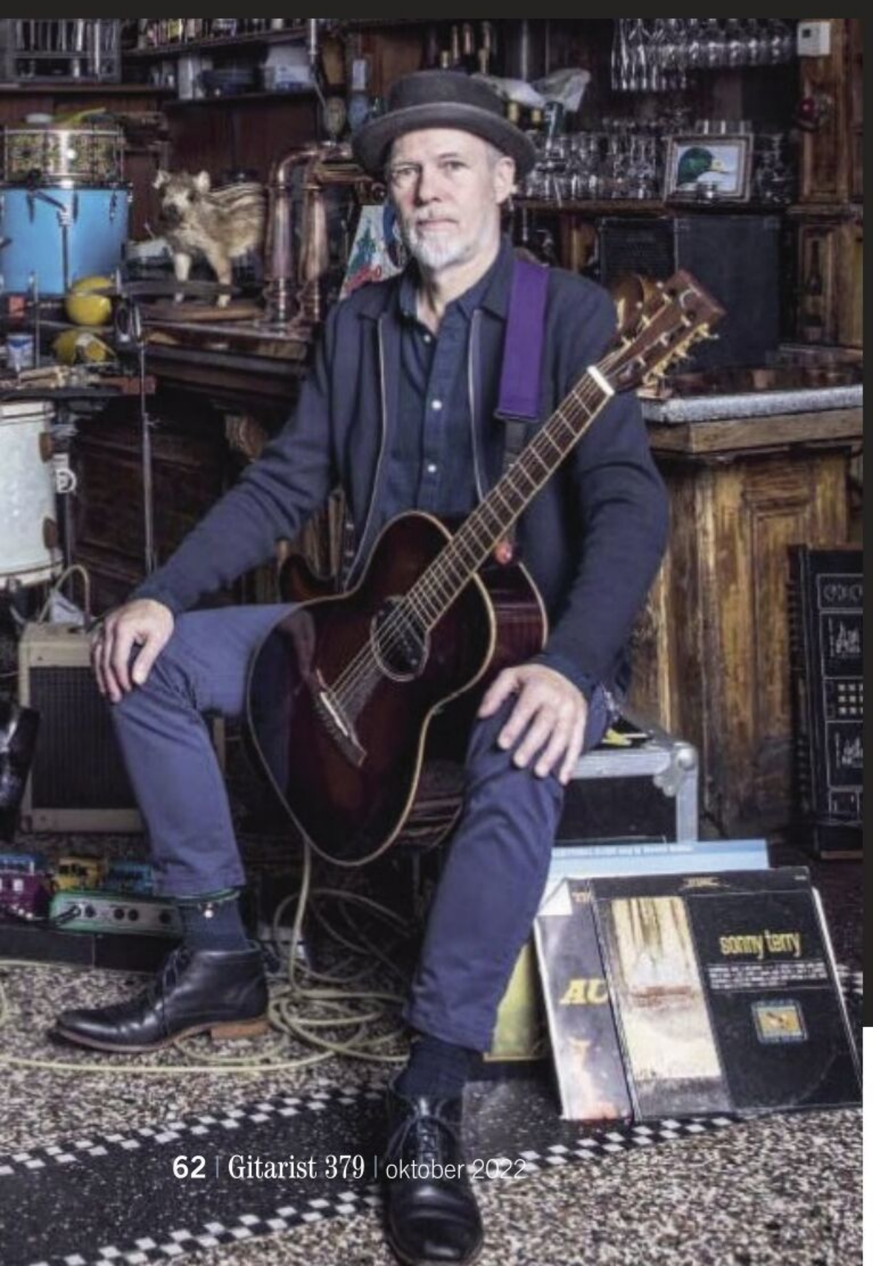

Bart Jan 'BJ' Baartmans gaat met de gitaar op schoot en zijn wervelende huisband The Space Age Travellers elke avond de gitaristen presenteren. Met een schat aan beeld- en audiomateriaal komen allerlei onderwerpen aan bod, van muzikale inspiratiebronnen, de speurtocht naar een unieke sound en de lekkerste loopjes tot de ultieme gear, maar bovenal de levenslange en onvoorwaardelijke liefde voor het instrument met zo'n grillig karakter: de gitaar.

zo 30 okt

Wouter Planteijdt | Het Veerhuis, Oeffelt

Zanger en gitarist Wouter Planteijdt begon zijn carrière bij Door Mekaar en brak door als frontman van de band Sjako!. Later speelde hij als sessiemuzikant bij onder anderen Paul de Munnik, Maarten van Roozendaal en Bob Fosko. Onlangs verscheen het album 'Bullhorn II', met Gerco Aerts op contrabas en Mischa Porte op drums en achtergrondzang, en ook met Sjako! is hij weer aan het touren.
Tickets: schouwburgcuijk.nl

Volgende data in de serie:

zo 20 nov: **Jan Hendriks** | Schouwburg Cuijk
zo 8 jan: **Leif De Leeuw** | Schouwburg Cuijk
zo 12 feb: **Jac Bico** | Het Veerhuis, Oeffelt
za 11 mrt: **Marcel de Groot** | Huistheater de Steenakker, Haps
zo 12 mrt: **Loek Schrievers** | Huistheater de Steenakker, Haps
zo 16 apr: **Jaap Kwakman** | Schouwburg Cuijk
zo 28 mei: **Boothuis Festival** | Vedran Mircetic e.a. | Het Veerhuis, Oeffelt

Tickets: **schouwburgcuijk.nl**

Amsterdam Guitar Heaven

zaterdag 26 november, Q-Factory Amsterdam

Eric van Nieuwland

AMSTERDAM GUITAR HEAVEN

Op zaterdag 26 november vindt in Q-Factory Amsterdam de zesde editie plaats van Amsterdam Guitar Heaven, de mooie combinatie van de Gearshow Gitaar & Bas en zinderende workshops en clincis voor gitaar en bas in het Workshopfestival.

Rianne Verbong

De Gearshow Gitaar & Bas vindt plaats in en om de Grote Zaal van Q-Factory, het Workshopfestival in de Kleine Zaal en 6 andere ruimtes van muziekmakerscentrum Q-Factory.

Gearshow Gitaar & Bas

Op de Gearshow Gitaar & Bas kunnen de bezoekers de nieuwste gitaren, bassen, amps, pedalen, software en accessoires zien en uitproberen. We verwachten een 20-tal exposanten, van de grootste merken tot boetiekmerken en bouwers.
Interesse in een stand? Bel met Keijser 18 Mediaproducties, 020 675 5308 of mail amsterdamguitarheaven@k18.nl.

Workshopfestival 'Pedal Tour'

Als ieder jaar presenteert Amsterdam Guitar Heaven een breed palet aan clinics, workshops en masterclasses. Gitaar en bas. Van klassiek tot metal.

Voor beginners en gevorderden. De workshops vinden plaats door het hele gebouw heen, met veel individuele aandacht en participatie. De workshops focussen zich dit jaar op de 'Pedal Tour' voor gitaar en bas. Een tour langs alle mogelijkheden van effecten, amp- en effectsimulaties, profilen, loopen en meer, door de beste gitaristen en bassisten uit de Benelux uit de doeken gedaan in clinics en workshops!

Avondprogramma

Ook hebben we een bijzonder avondprogramma in petto in de Kleine Zaal van Q-Factory.

We organiseren deze dag samen met onze collega's van De Bassist, Musicmaker, Guitar Matrix, Gitaarschool Nederland en EGTA.

Zaterdag 26 november - Q-Factory Amsterdam
Gearshow Gitaar & Bas 12.00-18.00u
Workshopfestival 13.00-18.00u
Avondshow 19.00-21.15u

Dagticket 'Gearshow Gitaar & Bas + Workshopfestival' € 10,-
Studenten krijgen 50% korting.
** Ticketprijs inclusief servicekosten en betalingskosten.*

Ga naar ticketmaster.nl of q-factory-amsterdam.nl om je ticket te bestellen.

Eric van Nieuwland

SERVICEDESK

Neem nu een jaarabonnement op **Gitarist**
En krijg er een mooi welkomstcadeau bij!

12 edities voor € 69,90

Dat is 20% korting op de losse nummer prijs

Plus naar keuze een van de items hieronder afgebeeld – of een ander cadeau dat je op Muziekmagazines.nl kan uitkiezen!

Gitarist stuurt je een welkomstcadeau op als je nu een jaarabonnement (12 edities) neemt! (zolang de voorraad strekt)

Kies een van de volgende cadeaus:

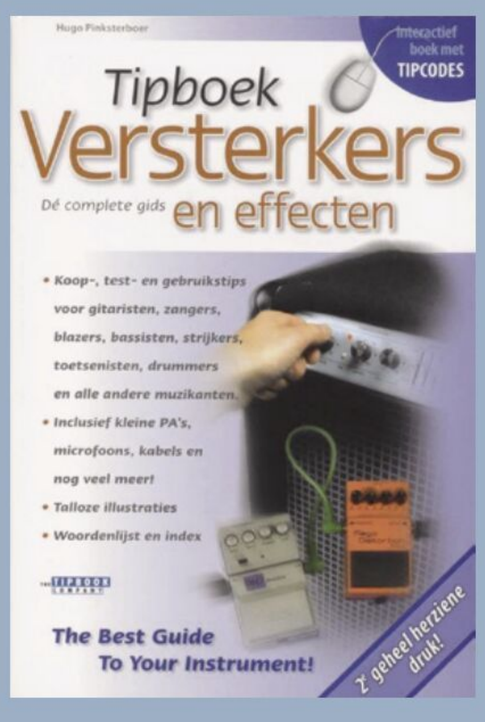

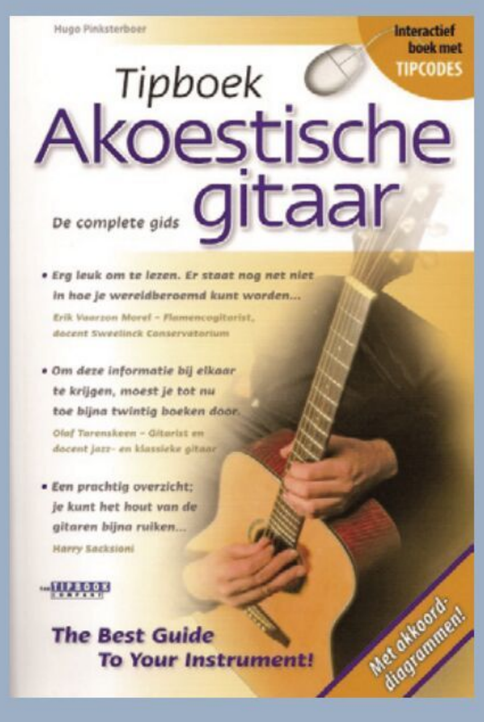

Tipboek Versterkers en Effecten (t.w.v. € 17,50, 302p), **Tipboek Elektrische Gitaar** (t.w.v. € 17,50, 250p),
Tipboek Akoestische gitaar (t.w.v. € 17,50, 256p), **of een jaarabonnement** (6 edities) **op Musicmaker** (t.w.v. € 29,90).
Let wel: je zit nóóit vast aan een abonnement; je kunt altijd opzeggen als de abonnementsperiode verlopen is!

Bestel nu! Ga naar:

muziekmagazines.nl/gitarist
of bel 020 675 5308.

MIJN GITAARWERELD

Eric Gales

‘Crown’, het laatste album van Eric Gales, is letterlijk de kroon op zijn werk. Zijn gitaarspel was altijd al top en nu zijn ook de songs sterker dan ooit. Kortom, bluesrock heeft een nieuwe koning. tekst **David Mead** foto’s **Olly Curtis**

“Ik schrijf rechts, maar speel met de gitaar ‘omgekeerd’; omgekeerd en achterstevoren, zeg ik wel eens. Ik begon met gitaarspelen toen ik vier was en heb altijd zo gespeeld, gewoon omdat het comfortabel aanvoelde. Mijn broers spelen trouwens ook zo. Mijn broers, mijn vader en moeder, mijn ooms… Iedereen in onze familie speelde gitaar, dus muziek en de gitaar waren vanaf mijn geboorte overal om me heen.”

“Hendrix, natuurlijk ben ik door hem beïnvloed. Iedereen die ontkent iets van Hendrix te hebben gepikt, liegt. Zijn erfenis maakt me wie ik ben. Maar ik luister ook naar de gitaristen waar hij naar luisterde: Buddy Guy, Curtis Mayfield, Albert King, Lightnin’ Hopkins en Robert Johnson. En jazz: Wes Montgomery, Herb Ellis, Grant Green. Ik probeer niet de tweede Jimi te worden, ik probeer de eerste Eric Gales te worden.”

“Ik ontmoette Chris Hatstatt (*directeur van Magneto Guitars, red.*) een jaar of veertien geleden en hij wilde met me in zee op een moment dat geen enkel ander merk me zag staan. Dat vergeet ik nooit. Mijn signature-gitaar lijkt op het model dat ik al bespeelde, maar dan met Raw Dawg - mijn bijnaam - in de hals, Jason Lollar pickups en wat meer flash, want dat past bij me.”

“Mijn DV Mark Raw Dawg versterker is hard, clean en niet te zwaar. De luidsprekerkast heeft twee neo (*neodymium*) 12-inch luidsprekers en meestal gebruik ik vier kasten tegelijk. Meer dan die set-up, mijn gitaar en een pedalenplankje met een wah, Whammy, Mojo Hand Colossus fuzz, Tech 21 DLA en Xotic Pedals Brute Drive en natuurlijk mijn MXR Raw Dawg Boost Drive heb ik niet nodig.”

“Ik speel blues. Dat is de kern. Al het andere wat je hoort, andere smaken of kleuren, is toevallig in mijn stijl terechtgekomen. En ik speel helemaal op gevoel. Trouwens, blues en gospel hebben hetzelfde emotionele effect. Gospel gaat net als blues over pijn, leed en alles wat mis is in de wereld. Gospel is voor de religieuze mens, wat blues is voor de rest. Muzikaal zijn ze vergelijkbaar.”

“Mijn nieuwe album, ‘Crown’, is autobiografisch. De teksten gaan over de staat van de wereld van nu en vooral over zaken als ras en gelijkheid. Iedereen is evenveel waard en we zijn allemaal met een reden op aarde. De respons is geweldig en soms zie ik bij een optreden mensen met tranen in hun ogen staan bij de nieuwe songs. Zo draag ik hopelijk bij aan een betere wereld.”

BASSICS

WWW.DEBASSIST.NL

Proefabonnement zonder verplichtingen:
2 nummers in de bus voor € 12,50
muziekmagazines.nl/debassist

DE BASSIST. BASSICS.

Mag. App. Site. Social. Video. Events.

Gitarist Adverteerdersindex

Amsterdam Guitar Heaven	26	Kees Dee	60
Aquarium Sessions	54	Key Music	60
Charvel	67	Lefty Guitars	60
De Bassist	66	Lord Of The Strings	60
De Snaar	60	Mainstreet	60
Diamond Guitars	60	Musicmaker	45
Dijkman	60	Muziekmagazines.nl	18
EvH	03	North End Music	60
Fender	68	PRS	25
Filling	37	Sacksioni	60
Gitaarschool Apeldoorn	60	Savarez	37
Gitaarschool Nederland	66	StageCoach Sessions	49
Gitaarshop Heemstede	60	Star's Music	15/60
Guitar Shop Delft	60	The Music Alliance	08
Guitarshop Apeldoorn	60	Thomann	20/21
Homestead	60	TFOA	33/60
Hoshino	02	Van De Moer Instrumenten	60
Kauffmann	45	Voerman & Meyer	17

ANGEL VIVALDI

SIGNATURE

ARTIST SIGNATURE

SAVAGE ELEGANCE

PRO-MOD DK24-6 NOVA

CHARVEL®

charvel.com

Photo: Andrew Minarik

©2021 JCMI. All Rights Reserved. CHARVEL® and the distinctive headstock shapes commonly found on CHARVEL® guitars are registered trademarks of Jackson/Charvel Manufacturing, Inc., and/or its affiliates, registered in the US and other countries.

Fender®

PLAYER PLUS

A NEW KIND OF PLAYER

DYLAN PLAYS THE STRATOCASTER® HSS IN COSMIC JADE

©2022 Fender Musical Instruments Corporation. All Rights Reserved. FENDER (standard and in stylized form), STRATOCASTER, STRAT, and the distinctive headstock shapes commonly found on the FENDER instruments are trademarks of Fender Musical Instruments Corporation and/or its affiliates, registered in the U.S. and other countries.